CENTRUL CULTURAL "JEAN BART" TULCEA

Alma Littera

ANTOLOGIA LITERARĂ
A CONCURSURILOR „PANAIT CERNA" ȘI „VALENTIN ȘERBU"

CENTRUL CULTURAL
„JEAN BART” TULCEA

Alma Littera

Antologia literară a concursurilor „Panait Cerna” și „Valentin Șerbu”

Volumul I

Coperta I, IV : Elena Orbocea
Ilustrație coperta I, IV: Adrian Pal,
„Stare în peisaj", ulei/pânză, „Stare", ulei/pânză
Ilustrații interior: Adrian Pal, Adrian Pal jr.
Lector de carte: Diana Dobrița Bîlea

Îngrijirea ediției: Bogdan Pascal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CENTRUL CULTURAL "JEAN BART" (Tulcea)
Alma Littera : antologia literară a concursurilor "Panait Cerna" și "Valentin Șerbu" / Centrul Cultural "Jean Bart" Tulcea. - Constanța : Ex Ponto, 2022-
2 vol.
ISBN 978-630-304-002-8
Vol. 1. - 2022. - ISBN 978-630-304-003-5

821.135.1

Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea

Alma Littera

Antologia literară a concursurilor
„Panait Cerna” și „Valentin Șerbu”
Volumul I

Coperta I, IV : Elena Orbocea
Ilustrație coperta I, IV : Adrian Pal,
„***Stare în peisaj", ulei/pânză, „Stare", ulei/pânză***
Ilustrații interior: Adrian Pal, Adrian Pal jr.
Tehnoredactare, corectură: Bogdan Pascal
Lector de carte: Diana Dobrița Bîlea

Îngrijirea ediției: Bogdan Pascal

O imagine sintetică a poeziei/prozei contemporane izvodite de spirite tinere

Diana Dobrița Bîlea

A participa la un concurs literar presupune curaj, o doză de încredere în sine, nevoia de a măsura propria forță de creație cu aceea a semenilor robiți de aceeași pasiune etc., iar a fi premiat semnifică nu garanția că ești un talent căruia i se pot aduce doar laude, ci faptul că ești pe drumul cel bun, că merită să continui. Concursul Național de Poezie „Panait Cerna" și Concursul Național de Proză „Valentin Șerbu", unde concurenții sunt tineri și foarte tineri, asta fac: dau aripi premianților să continue, iar concurenților nepremiați, să… continue.

Antologatorul Bogdan Pascal a ținut să ofere, prin intermediul acestei cărți, o imagine sintetică a poeziei și, mai nou, a prozei contemporane izvodite de spirite tinere din toate regiunile țării. Dincolo de a fi concursuri serioase – și aici mă refer îndeosebi la concursul de poezie „Panait Cerna", care va împlini în curând o jumătate de secol de existență în agora literară românească –, acestea mai au și calitatea de a lua pulsul acelei lumi pe care o vede și o simte generația tânără. Pătrunzând în această lume – a căutărilor de tot felul, dar mai ales a căutării echilibrului interior –, un observator obiectiv descoperă, pe lângă nevoia de a identifica și de a aduce mai multă lumină în labirintul vieții reale și metafizice, și multă fragilitate. Se poate

constata o dublă ipostaziere a modurilor în care această generație de entuziaști ai condeiului percepe realitatea și, cu precădere, misterele ei: elan și pesimism sau aprinderea unor iluzii și pierderea beatitudinii, forță nutrită de puterea de creație și defensivism, dorința obsesivă de ieșire din timp și (aproape) inevitabila întoarcere acasă, ideea rătăcirii prin propriile plăsmuiri, la braț cu propriii monștri, și revenirea la firescul fiecărei zile cu o experiență și cu o lecție nou însușită. Îi vedem pe tinerii noștri străduindu-se să nu ia de-a gata părerile, impresiile, certitudinile, scepticismul sau exuberanțele înaintașilor, ci să experimenteze ei înșiși tot ce se poate experimenta pentru a înțelege mai bine lumea în care trăiesc, lumea de dincolo de lume și, nu în ultimul rând, universul atât de vast al sinelui.

Cum era și firesc, textele, atât în versuri, cât și cele în proză, sunt vii, captivante, pentru că oferă cititorilor o altfel de realitate, aceea trecută prin filtrul tinereții pătrunse de idealuri și angoase, și au o prospețime aparte, rezultată inclusiv din stângăciile inerente începutului. Acești tineri premiați încă citesc, slavă Domnului!, de unde și diferitele influențe literare, obișnuite pe drumul greu al consacrării. Și mai ales ei sunt ispitiți să creeze conform modelor literare. Cert este însă că stau să se contureze voci distincte, stiluri și viziuni proprii. Dintre numele prezente în această carte, probabil că vom regăsi peste ani poeți și prozatori de mare forță, așezați în primele rânduri ale literaturii române.

Marea mea mirare a fost să descopăr că tinerii autori preferă să scrie proză fantastică. Paranormalul este dus uneori în zona psihiatrică, unde discursul este întărit de tonul confesiv al naratorului. Prietenii imaginari, demonii ori monștrii interiori sau din vecinătate/din spații cunoscute dovedesc, se pare, senzația de singurătate a autorilor, senzația lor că sunt tratați de adulții experimentați cu neîncredere („Nu găsea scuze nimănui, iar cei ce «aberau» ca mine voiau ori atenție…”) și propria gamă de incertitudini pe toate planurile, din care, paradoxal sau nu, se evidențiază neîncrederea în sine („Mă speria faptul că **poate** eu sunt cea care devine un monstru, lipsit de scrupule și sentimente”) și teama de alienare. Desigur, adverbul „poate” lasă loc speculațiilor, într-o interpretare ce ține cont de vârsta autorului sesizându-se tenta histrionică, izul de bluff, în fapt o modalitate de seducere a publicului cititor, ceea ce nu exonerează însă pe deplin societatea pentru acest tip de trăiri ale tinerilor. Pe de altă parte, este de luat în calcul că preferința pentru proza fantastică este indusă mai ales de zona corespunzătoare, preponderentă, a industriei cinematografice actuale.

Este important că tânăra generație are disponibilitatea de a lua pe umerii săi responsabilitatea continuării unei literaturi române bune, dar care are nevoie să iasă și mai mult peste graniță pentru a fi cunoscută. În aceste vremuri de debusolare, când, în vârtejul globalismului, neamurile își pierd treptat reperele identitare, ar fi bine să ne întoarcem la intimitatea spirituală a ființei românești, de o bogăție

incomensurabilă, izvor nesecat pentru toți creatorii de artă. Este un îndemn și pentru tinerii ce-și caută azi un drum în literatură. Numai dacă își vor cunoaște bine rădăcinile și vor ști/vor vrea să le valorifice, ramurile lor ar putea atinge stelele.

De ce „Alma littera” și nu oricare alt titlu, poate mai puțin pretențios? Pentru că, într-adevăr, litera hrănește. Foamea sufletului este mult mai greu de îndurat decât foamea trupului și, în consecință, e imperios să fie potolită. Iar tinerii prezenți cu literele lor nutritoare în cartea de față au aflat devreme, din fericire, această mirabilă taină.

Concursul Național de Poezie *„Panait Cerna”*

Concursul Național de Poezie „Panait Cerna” în oglinda anilor

Bogdan Pascal

Ideea unei priviri retrospective asupra poemelor premiate în cadrul Concursului Național de Poezie „Panait Cerna”, organizat de Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea, mi-a stăruit în minte de ceva timp, gândindu-mă că, puse astfel laolaltă, creațiile respective ar putea alcătui un tablou ce exemplifică starea de sine a scriiturii poetice într-o perioadă în care, surprinsă de era informației, omenirea se străduiește încă să își înăbușe angoasele.

Precizez că acest demers nu va fi unul exhaustiv. Îmi rezerv păcatul de a selecta poemele cele mai expresive dintre cele care au atras atenția juriului în ultimii ani și asta și pentru că, de-a lungul timpului, calitatea lucrărilor prezentate a fluctuat. Au fost ani mai inspirați și ani mai reci, poezia fiind ca vinul, surprinsă alchimic de fazele lunii, ale sufletului și ale pământului.

Ca interval de timp, am surprins aici maniera în care concursul a evoluat în perioada anilor 2010-2021, o durată de mai bine de un deceniu, ținând cont că în timpurile noastre tendințele culturale au calitatea de a se infuza mai accelerat în câmpurile sociale, dar și de o serie de chestiuni tehnice, de dinamică internă a concursului, vis-à-vis de maniera în care au fost acordate premiile.

Intenția acestei manifestări culturale, așa cum a gândit-o fondatorul ei, poetul Olimpiu Vladimirov (9 ianuarie 1942 – 12 august 2017, Tulcea), a fost și a rămas aceea de a promova, indiferent de formă și de stil, poezia tânără și, deopotrivă, tinerețea poeziei înseși, până în clipa de față nefiind acceptate spre jurizare decât lucrările

autorilor nedebutați în volum. Structura premiilor acordate în cadrul concursului a fost actualizată în decursul timpului, astfel că, o scurtă vreme chiar, după integrarea concursului pe agenda de activități a Centrului Cultural „Jean Bart” Tulcea, s-a întâmplat ca în cadrul acestuia să se acorde un singur premiu, pentru ca apoi paleta de distincții oferite să se diversifice într-o manieră care să integreze concursul în actualitatea culturală – au existat ediții în care unele distincții au fost oferite pe praguri de vârstă, idee la care s-a renunțat, pentru că nu favoriza promovarea celor mai bune creații, în prezent distincțiile secundare ale concursului, care completează deschiderea oferită de *Marele Premiu*, fiind premiile *Ars Poetica* și *Euterpe*, fiecare cu intenția lui, de a promova poezia experimentală, de căutare actuală, ori poezia lirică, chiar și în condițiile în care lirismul în poezie a căpătat acum nuanțe noi. Un premiu recent înființat, premiul *Aegyssus*, ajuns la a treia decernare în anul 2021, este adresat cu precădere tulcenilor; mai precizăm că la ediția a XLVI-a, s-au adăugat, pe lângă cele două mențiuni existente deja, și două *Premii Speciale ale Juriului*, ținând cont de faptul că, fiind vorba și de prima ediție desfășurată online a concursului, au fost nu mai puțin de 222 de participări.

Singurul criteriu limitativ al concursului este instituirea, pentru participare, a unui prag de vârstă de minimum 16 ani, dar acest lucru s-a decis pentru a împiedica alunecarea concursului într-o zonă puerilă la propriu, pe considerente formale.

Juriul concursului a cuprins, în istoricul ultimilor ani, atât reprezentanți ai centrului cultural tulcean, cât și nume prezente în universul literar: scriitoarea Suzan Mehmet, dramaturgul Ștefan Caraman, poeții Olimpiu Vladimirov și Sorin Roșca, prozatorul Ovidiu Dunăreanu. Nume noi, în ultimele ediții ale concursului, sunt poeta

Elena Bălășanu, laureată a concursului, filolog specializat pe poezia românească suprarealistă, precum și doamna Diana Dobrița Bîlea, critic literar.

Am salutat cu bucurie și faptul că, peste timp, participanți premiați în cadrul concursului au devenit autori de cărți: Marina Popescu, „Ultimul nu va stinge lumina”, Editura Paralela 45, Pitești, 2016, volum care a obținut Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova în cadrul concursului „Porni Luceafărul”, dar și în cadrul Concursului Național de Poezie „Virgil Carianopol”, Caracal, în același an, pentru debut în poezie; Ana Maria Ilie, cu volumul „Radiografia tăcerii”, Ex Ponto, 2017; Petruț Cămui, cu volumele: „Astăzi nu este ziua de naștere a nimănui”, Editura Rafet, 2018, volum distins cu Premiul „Victor Frunză”, în cadrul concursului literar „Titel Constantinescu”, același an, dar și volumul „Trei ani, poate mai mult, de obicei mai puțin”, Editura Caiete Silvane, 2019, volum premiat de editură cu premiul pentru debut; Oana Anca Mihaela Glasu (Liana Stamin), cu volumul „Sub genunchii mei se pierde lumina”, Editura Rafet, 2019, volum care a primit Premiul „Octavian Moșescu”, în cadrul concursului de poezie organizat de editură, același an, Râmnicu Sărat; Elena Bălășanu, cu volumul „Singurătatea nu ne face mai buni”, Editura Aius, 2020, volum câștigător al celei de-a cincea ediții a concursului „Constantin Nisipeanu”, sau Antonia Mihăilescu, „Note din secolul Kitsch”, editura Tracus, 2020, volum premiat la cea de-a VII-a ediție a concursului „Alexandru Mușina”, Vlad Berariu, „CuțitulProaspătȘters”, Editura Junimea, 2021, volum premiat la festivalul concurs „Constantin Conachi”, 2020.

Anul acesta, 2022, Concursul Național de Poezie „Panait Cerna” a ajuns la a XLVIII-a ediție. Faptul în sine dovedește că poezia rămâne o dimensiune activă a culturii

românești, că poezia nu are nevoie de nicio altă justificare exterioară, că ea sondează libertatea umană în limitele celei mai intime exproprieri și încă speră să descopere mai mult.

Începem prezentarea noastră – repet, nu exhaustivă – cu anul 2010; acolo unde a fost posibil, am luat legătura cu autorii și am cerut, pentru ilustrarea acestui material, poeme actualizate – intenționând să prezentăm câte două poeme pentru fiecare autor, ordinea fiind un poem prezentat în concurs, urmat de un poem actualizat și semnalizat prin trasarea primelor două versuri cu caracter italic, în caz contrar, ambele poeme fiind prezentate în concurs. Pentru autorii premiați cu mențiuni, am decis prezentarea unui singur poem, din concurs. Excepția o face ediția din anul 2021, care a avut caracter aniversar, la împlinirea a 140 de ani de la nașterea poetului Panait Cerna (25 septembrie 1881, Cerna – 26 martie 1913, Leipzig), pe care am exemplificat-o într-un mod ușor amplificat.

<u>Oana Tudor, Tulcea</u> - *Premiul I*

Scufundare

Obișnuiam să mă-ntind pe luminile
felinarelor tale
și să cad într-un somn lunecos,
cu solzi arămii,
să visez râuri, mări adânci și oceane pustii
și, pe fundul ochiului tău de apă verzui,
câmpii abisale –

obișnuiam să mă-ntind pe luminile
felinarelor tale.

Cântecul fluierului

Azi m-am împiedicat de țărmul mării
și fluierul de la piciorul stâng
a răsunat atât de-adânc, atât de amărui,
umplând pân’ la refuz oceanele
de un ecou căprui.

Toți peștii au sărit din mare,
iar stelele-au căzut din cer,
încât pe el a mai rămas doar carul mare
ca un pescar stingher.

<u>**Eliana Rusu, Măcin, Tulcea**</u> - *Premiul II*

O sută într-o barcă

mi-am pierdut esența primăverii.
trimit alchimiști s-o găsească,
dar în zadar.
a fi timid
cere mult curaj.
mugurii oferă prea multe.
devin ceea ce gândesc.
haosul nu se mai ascunde.
trăiește în pulpa fructelor de mai.
albul miroase nostalgic.
mă întorc,
dar unde?
fierb un ocean la ibric.
peștii se zbat între nisip și scoici.
timpul pune alge
peste relicva umană.
am regresat atât de mult,
încât să nu mai putem striga?

Deschide ochii

închide ochii.
urmărește drumul unei frunze.
ești însăși frunza.
simți durerea rupturii,
ca și cum ești într-un carusel
care-și schimbă brusc
direcția.
apoi, o eliberare.
te rupi de toată seva.
ești o frunză, nimic mai mult.
nu deschide ochii,
nu te gândi la hainele tale,
la masa de prânz,
nu ai mașină,
nu știi să scrii,
nu te opune.
toate cuvintele șoptite
nu există.
le-auzi, dar nu înseamnă nimic.
ești una cu pământul.
bucăți din tine rămân ancorate;
doar vibrația te mai leagă
pe tine
de tine.
natura a rămas în urmă.
nu mai există sens.
acum,
respiră adânc,
deschide ochii.

<u>Iolanda Beşleagă, Tulcea</u> – *Premiul III*

Condamnați

Mereu o porți în buzunare,
o strigi pe numele dat de tine,
căci ea nu știe cum o cheamă.
Și, ah, cum îi fulgeră încheieturile vinovate
când îți arunci palmele peste tălpile ei!
În fiecare iarnă o împăturești
în pumnii-ți proscriși de lut și oase
pentru a nu îi fi frig
și apoi o înveți să moară;
ea își face aripi din păr
și se aruncă în mânecile tale
cu ochii închiși
a prăbușire.
Îi strivești tâmplele prin căptușeala cămășii,
dar încă speri să uite de tine
până la impactul cu degetele.

Lusores amores

Azi
mi-ai smuls încă o pagină,
să nu mai zbor.
M-am prăbușit în fiecare Eu,
privindu-mi rănile neșterse de mare
cu un dor desprins din tine,
pentru a nu îmi mai fi sete.
Și mâine voi renaște…
Dar într-o altă beznă de sincope și fum,
unde să mă găsești doar ziua.
Îmi voi arde cuprinsul,
bând scrumul,
să poți căuta
abisul geometric de răspunsuri fără întrebări
doar hrănindu-te cu mine.

<u>Cristian-Ionuț Glăvan, Tulcea</u> – *Mențiune*

Adiere de toamnă

Îmi place vântul
pentru că e ușor
liniștitor și tânăr.

Îmi place vântul pentru că-i bate pe toți
atunci când se așteaptă mai puțin.

Din plămâni zburând lovește coarda mea vocală.

Mi-aș dori să înghit
tot vântul.

Mi-e frig.
Pe stradă e pustiu.

<u>**Claudia Rusu, Enisala, Tulcea**</u> – *Mențiune*

Către cel din mine

În adâncul sufletului meu a răsărit un copac bătrân.
mi-am împletit firele de duhuri rele și le-am atârnat pe pereți.
-Apleacă-ți creanga ta cea înțeleaptă
Și ajută-mă să răsar o floare, un ochi, o ceață,
Un cântec,
Un pântec,
O viață!

<u>**Laura Teodorof, Tulcea**</u> – *Mențiune*

Oglindă

Mă răsfoiam filă cu filă;
îmi zburau paginile
și se rupeau sub povara
imperfectului.
Cu toate acestea continuam,
cu o cerneală transparentă,
să acopăr firescul
unei litere.
Dar mă zbura vântul spre zare,
făcându-mă
doar un praf efemer.

<u>Monica Struțu, Tulcea</u> – *Premiul „Panait Cerna”*

În ploaie

N-am găsit până acum în mine nimic special-
decât o frunză.
Udată de ploaie, de nesfârșita și intoleranta ploaie.
N-am gândit niciodată, nici măcar pentru o secundă
să mor de ploaie…
Dar mirosul ei, oh Doamne!
atât de monotonă și fragilă, săraca ploaie,
nu-mi pare atât de odioasă acum.
Dacă aș muri în ploaie
N-ar rămâne după mine un trecut
și frunza ar zbura mereu, mereu…

Creez mereu. Acum

Vorbesc în neștire despre calamitatea zilelor de mâine,
dar creez oameni capabili de iubire și sacrificii,
desenez o coroană de argint în văzduhul absurd…
toate așezate pe prăpastia dintre mine și lume.
Aș vrea să strig, ecoul să mă audă, să mă ajute,
să urce speranța din mine,
dar e prea fricos,
prea nesătul de siguranța lui,
nu riscă și nici eu nu risc.
Să amuțească ecoul, să se târască jos, departe…
eu tot creez oameni capabili de iubire.
Creez mereu. Și acum.

Adrian George Matus, Satu Mare
- Premiul „Panait Cerna”

într-o zi am murit

dezbracă-ți pielea
cea ciuruită de gloanțe. coase-ți repede
ce a mai rămas din bolnavul tegument-
ia din peticele bunicilor – îmi pun ochelarii groși din cutia de metal
adună-ți repede carnea ce a mai rămas împrăștiată pe pereți
sper să nu răcești.
sunt zece grade afară și vântul uneori îngheață și gândul mut.

ți-a trebuit să te gândești la moarte în fiecare zi
ți-ai legat moartea de coaste, ai umblat cu ea de mână
în căști asta ascultai, în metrou, pe peron, te-ai spălat cu ea pe cap
noaptea, te înveleai în propriile stafii ale lumii

încet și mie mi-a mâncat dinții, credeam că erau carii
am crezut la început că e otită când n-am mai auzit
pe urmă, doctorul a spus că e o răceală mai serioasă
am stat la pat, mi-am pierdut vocea, râdeau cei cu care stăteam:
aveam voce de fetiță, pe urmă de copil.

era cancer, mi-a mâncat ficatul, inima – așteptam să-mi roadă genunchii
să-mi rupă fâșii oasele.
gata, ți-e frig
ia și tu o haină, să te încălzești, mergem la un ceai.

uneori Saturn devine o mică felină

m-a trezit pe la ora nouă un mieunat
ce părea să spargă pereții celor trei camere ce oricum erau mâncați
sfâșiați de igrasie
în curte mă aștepta un picior de pisică
(fără nimic în jurul lui)
carbonizat lângă uscatul asfalt de vară

înspre beciul din curte se înșirau viscerele săracului animal
ochii erau înșirați lângă mușcata pălită
lângă furtunul cu care udam seara grădina se așterneau mațele întinse

pisicile vecinilor s-au adunat au venit s-au înghesuit unele peste altele
unele își învârteau mustățile a silă, altele veniseră doar pentru circ
pentru a râde un pic
totuși, lăbuța de pisoi nu era un fapt tocmai de neglijat.
s-au adunat motanii bătrâni, s-au bătut între ei, s-au desfigurat,
au mai tăiat o pisică pentru a reconstitui scena (și, nu le-a reușit)

mi-au mai cerut o pisică, am zis că nu am de unde să le-o
dau
(între timp descopeream macabra soluție)
lăbuța de pisoi nu era un fapt tocmai de neglijat.
absența corpului a dat-o de gol
pe pisica-mamă ce stătea sătulă la soare și se lingea pe bot.

<u>Dorina Ungureanu (Dorias Șerbănescu), Mangalia</u> - *Premiul „Panait Cerna”*

Iarnă roşie

Îţi spun că o să vină vremea când monştrii de zăpadă
o să fie deasupra fiecărui habitat uman
spânzurat de întuneric
cei mai mulţi oameni rămân în case
unii dezgroapă drumurile spre păduri

aici oamenii se hrănesc beau sânge cald
după luni de zile se întorc
îmbrăcaţi în blană pene şi piele
intră în case
se hrănesc beau din supravieţuitori.

1.+

o forță te împinge cu spatele și treci prin 27 de uși. te dezbracă și te îmbracă. îți schimbă lungimea și culoarea părului. corpul și sufletul. voi doi aveți 17 ani. nu te ferești să-l iubești cu voce tare. e ca și cum ai planta un salcâm. îl îngrijești. îi miroși florile și te tai adânc în el. aceeași forță te trage înainte. prin cele 27 de uși. te îmbracă și te dezbracă. îți schimbă corpul și sufletul. lungimea și culoarea părului. pe el îl iubești de la distanță. e o chestie de moralitate. oamenii intră și pleacă din ochii tăi. ai impresia că vor să scoți din rădăcină și să arzi salcâmul. cu cenușa lui acoperă-ți firele albe. modelează-ți măști. scrie-ți pe abdomen - tu nu-i poți fi decât a doua mamă.

Maria Eliza Liță, Târgoviște

- Premiul „Panait Cerna”

Nirvana

O cafea sună bine,
Mereu pe aceeaşi linie melodică.
Cafeaua e o solistă cu păr lung, spumos,
Cu umeri albi, care se pierd
În valurile rochiei negre.
Vocea cafelei se scurge repede
Şi are gust amar,
Singurul amar care îi face
Să închidă ochii în-ceeeet,
Să îşi muşte buzele ca în reclame.
Cafeaua e un subiect tabu
Băut pe furiş de părinti.
Ea îmbată sângele.
O cafea sună ca Nirvana
Şi compune muzică,
Dar poate să scrie şi poveşti,
Dacă e băută de bătrâni obosiţi
Care tremură.

Dacă nu beau cafea

Parchetul se unduieşte
De parcă înaintez
Pe o orgă veche, cu clape grele, galbene.
Alerg spre Ştefan.
Îl iau de mână,
Dar e o păpuşă de zahăr
Care fuge.

Stăm îmbrăţişaţi pe uşa podului,
Întorşi cu susul în jos
Ca liliecii.
Mâna lui Ştefan mi se topeşte
În palmă,
El se strecoară pe gaura cheii,
Se prăbuşeşte în mansardă
Ca pasărea împuşcată în 4 aripi.

Iar eu mă rostogolesc pe scări.

<u>**Adelina Pascale, Tulcea**</u> – *Premiul „Ars Poetica”*

N1 azi ceaţa e mai deasă coastele sunt mai
vizibile cu tine sub pod îţi admir ciorapii sem
eni cu *ian curtis* tremurând beat în balta cu noroi

cineva în spatele nostru
ţipă noaptea
ascult muzică multă
şi beau
        şi beau
                şi beau

am făcut din asta rugăciune ne-am
urcat în 66
în pasaj după cea am fumat jumă
tate de ţigară m-ai dus în puburi dubioase
tipul cu limba verde mi-a împletit
părul noaptea mi s-a prelins pe gât
ul mov şi sloi

ca într-un basm la 22:28 am dispărut
după uşa glisantă a ratbului

din Seocho în Gwanak

un grup de turiști urmărește
lampioanele care nu se mai întorc
enormi liliaci negri cu pântecele alb
deasupra centrului Gugak

e amiază
nicio adiere de vânt
razele soarelui
transparente și minuscule dantele din nailon
din district în district
când siluetele clădirilor sunt singurele păduri care-
nconjoară orașul

te țin de mână suntem înfometați
înțepeniți de-atâta mers
cu ghiozdanele în spate
butelii enorme de scafandru
pregătiți să coborâm la metrou
ca două murene timide înapoi în recif

Carmen Cristina Neacșu, Galați

– Premiul „Euterpe”

Livezi de cruci

De atâta primăvară nebună,
Lemnul în cruci a înflorit!
Văd cimitirul, în care-i şi tata,
Plin de muguri de brad, de stejar, de cireş
Livezi de cruci
Într-o primăvară pentru nimeni
Înalţă tăcerea în aer
Peste-o ploie solemnă

Crucile nu rodesc,
Şi nici tata nu vine,
Din cruci nu mai iese nimic.
Ele doar îmi spun o poveste
Într-o limbă a lor, una mută,
Despre plâns de copac pe morminte,
Despre câte litere se-adună într-un ţipăt...
Sfâşietor

Ea

Purta ștrampi și rochițe croșetate
Sâmbăta era spălată într-o balie
I se tăiau unghiile și uneori părul scurt

Scria de pe-atunci
Pe-ascuns
Povești pe care le citea vara
Lanului de porumb

A fost un copil fără cârlionți și fără gropițe în obraji
Care s-a privit pentru prima dată în oglindă
În ochii unui câine

Mihaela Belacurencu, Tulcea – *Menţiune*

[...] Paşii dansanţi întreprinşi înspre tine
te fac să cânţi, să-mi cânţi, să m-alinţi.
Îmi cânţi din Tudor Chirilă
şi vrei sa urcăm munţi,
dar eşti slăbuţ, firav, romantic,
întârziat într-un secol apatic.
Amândoi suntem captivi în pânza altuia.
Eu, iubitul meu arahnofob,
m-am îndrăgostit voit
de-un romantic ipocrit.
Totul ţi-am destăinuit
în aer, epidermă, vis.
Păianjenul tânăr, iubirea
dinainte te-a ucis.

Am căzut pradă voit unui cadavru,
căci cadavrul mereu însufleţeşte:
dublează suflul, suferinţa şi
viteza de propagare a otrăvii

în organismul slăbit de-atâta hiking,
slăbit de-atâta vis,
de-atâta viaţă.

Viaţa slăbeşte.
Totuşi, omul e obez.

<u>Lavinia Loredana Nechifor, Suceava</u> – *Menţiune*

Începe să crească ziua de naştere

nu ştiu cum se face. de la o vreme ziua
de naştere
creşte în memoria mea se face deodată lumină
în jurul ei/ e sigur că ziua asta

mi-a purtat noroc am cunoscut bucuria cu literă mare i-am
băut
apa în acelaşi
timp cu cerşetorul fetiş din faţa
universităţii/ i-am băut votca alunecam pe aburii ei
niste aripi blânde mă atingeau
ca pe un pui sălbatic

câteva atingeri ajungeau şi în visele despre
poezie/cu poezia e aşa are tinereţe cât încape ziua ei
de naştere e mereu n amestec subtil calibrat de
ceţuri grele se lasă peste mine şi
gata poezia noaptea e altfel se ridică subit ceţurile şi
sângele fierbe. e normal să scriu atunci
poezie tot ce simt e că un animal înfometat înfige colţii
în maturitate şi poezia

se dilată
oraşul explodează văd aevea ultima scenă de
teatru la marginea străzii
cineva aruncă întunericul/ iată cum

ziua de naştere acoperă toate celelalte zile creşte
peste ele o floare iată magnolia ea
destramă fiorii morţii & cuvintele
putrede

<u>Marina Popescu, București</u>
– Premiul „Panait Cerna”

One dollar

Ea privește rochia – ochii ușor mijiți –
precum un îndrăgostit pătimaș trupul iubitei.
Dincolo de sticlă
mâinile ei pipăie bumbacul
fără să știe că și mâinile transpirate ale indianului
au mângâiat coapsele fetei care l-a croit,
degetele vulgare și grase au plătit
un dolar pentru rochie,
un dolar pentru ploile musonice,
pentru porția de curry și vasul cu apă
un dolar pentru întuneric și podeaua crăpată,
pentru copiii alăptați pe furiș
la sfârcurile aproape uscate,
un dolar pentru casele acoperite cu paie și bălegar,
pentru mirosul acru-dulceag
al pielii fecioarelor,
pentru ochii negri și bășicile albe.
Un dolar pentru podețele alunecoase
pe care se trece dimineața și seara, cu glezne subțiri
spre hala de lucru
ca spre un fel de abator în care moartea e doar umilință
și pașii păstrează ritmul mașinilor de cusut.
Trupul rochiei peste trupul femeii- un dolar

pentru care ea va plăti 40,
iar în timpul ăsta în India 40 de fete își sparg bășicile
cu ace lungi de cusut.

9 to 5

mă ascund
în spatele tricoului negru

mă ascund în spatele
unei amabilități forțate

mă ascund în spatele fardului duochrome

îmi savurez oboseala&sictirul
ca pe o înghețată uitată
                    la soare

zgomotul omului lovit de tramvai
îmi perforează încă stomacul
oricâte chestii
bio&eco&healthy&shit de la mega
                    mi-aș cumpăra

mă ascund
în spatele căștilor
                    ascult Rammstein
privesc în jur, suntem toți
atât de frumoși&lipsiți de substanță

fumez țigările pe jumătate

strig
pe jumătate
trăiesc
a zecea parte din tot ce aș vrea

desenez gratii în timp ce vorbesc
probleme de business
la telefon
se pare că subconștientul e singurul
adevăr din noi.
Îl acopăr jenată cu palma
când se apropie cineva.

Raluca Ioana Rîmbu, Suceava

– Premiul „Ars Poetica”

cum să supraviețuiești

dragă louki,

la tine dimineața cel mai greu e să rămâi în viață. trebuie doar
să îți freci capul de toți pereții și

să ignori lucrurile care te-ar putea face
să crezi că-ți poți aduna zilele între două fire de păr
și să le dai foc.

sunt după-amiezi când
în tine se trezesc trupuri mici împinse înainte
ca niște animale duse la abator.
aștepți
să ți se sfărâme tot corpul în drum spre casă
dorința tot mai mare de a te tunde
și mâinile reci.

fericirea e fiecare noapte în care mama ta se așează lângă tine
și dispare orice sentiment de vinovăție.

cum să supraviețuiești

dragă hildegard,

la tine dimineața e o rugăciune învățată pe dos
trebuie doar să o repeți
până capul nu se mai simte ca o cutie muzicală stricată

aș putea să-ți scriu despre după-amiezile în care
toate lucrurile care-mi fac greață seamănă cu două puncte
negre
pe care le poți acoperi cu degetul

asta mă liniștește. când nu poți evita coșmarul
zilele se simt ca niște țeste mici
aliniate pe marginea căzii
se sfărâmă la picioarele tale și-ți fac pielea de găină.

fericirea e când patru persoane fumează o țigară furată
în ultima noapte din viața lor.

<u>Liliana Spătaru, Brașov</u> – *Premiul „Euterpe”*

Toamna

Știu, o toamnă târzie și caldă
trebuie să vină
să locuiască în mine
și-apoi
împreună să trăim veșnicia
poemului rămas fără nume.

Știu, e toamnă iar și
iarăși vântul poartă vină
c-adună fără știrea mea
în ploi,
ce-a mai rămas din armonia
poemului fără lumină.

Pentru tine

Să te întâlnești cu poezia îți cer
prin păduri când umbli tăcând
când râde sau plânge natura,
sau vreun pui de urs rătăcind
pe cărări de el necunoscute...

E cântul pe care-l întâlnești
prin munți, când te freamătă dorul,
freamătă vântul lumii întregi
când tu, ușor la pas, urmărești
să vânezi căpriorul...

Te cheamă pădurea, știu asta.
Numai tu, taina lor din adânc
cu respect îi trăiești uvertura,
acolo ești puternic și stăpân
pe timpul ce-și pierde măsura.

Și-atunci când o să-ți vină dor
de chipul ce-n amintiri se pierde,
de poezia ce te cheamă fierbinte,
să lași obloanele munților deschise
să rog toți cerbii-ntâlniți la izvor
să te ierte.

Ioana Iacob, Tulcea – *Mențiune*

Sunt doar o bucată de pământ ce trebuie iertată

Dacă dumnezeu există ar trebui să se roage pentru iertarea mea
ar trebui să facă mătănii în fiecare zi de la 7 la 8
să țină post miercuri&vineri să nu bea alcool să nu fumeze
să nu asculte rock

ca să îmi fie toate păcatele iertate ar trebui să facă un pomelnic
unde mi-ar scrie numele de 888 de ori
să se spovedească & să se împărtășească
să nu înjure taximetriștii
să nu scuipe să o ajute pe țața leana de la etajul doi cu sacoșele cu mâncare
să se călugărească

dacă el chiar vrea ca eu să fiu iertat ar trebui să nu mai stea
că timpul e prețios
să nu omoare să nu preacurvească
să nu arunce cu pietre în porumbei & în vrăbii
să nu fie leneș când vede că e mai ușor să îi ierte pe alții
să o cinstească pe maică-sa care îi face separat mâncare de post miercuri & vineri/ea nu ține post/
& pe taică-său că muncește toată ziua pe la oameni

dacă dumnezeu chiar există ar trebui să facă mari eforturi

Silvia Fechete, Timișoara – *Mențiune*

Pictură imperfectă

Zburau prin vânt gânduri
nu puteam să-ți spun ce însemni,
puteam să te pictez în schimb
să-ți colorez o lume nouă
să pun puțin roșu
apoi prea mult negru
puteam să pun stele pe tabloul meu alb
dar tu te scurgeai odată cu timpul.
Te-aș fi luat de mână atunci
dar între atingere stătea tăcerea
nu a glăsuit
nu am glăsuit
am rămas străini
și goală încăperea.

Ana Maria Ilie, București

– Premiul „Panait Cerna”

Tăceri și castele

Azi nu mi-a spus nimeni că mă iubește
așa că m-am urcat într-un vapor care m-a trecut din Buda
în Pesta
și l-am ascultat pe violoncelistul trist din Bastionul
Pescarilor
până ce mi s-a părut că frunzele s-au întors în copaci
și toamna asta cu gust amar
are un strop de cognac pe limbă
și fumează țigări la metro
doar să îmi facă în ciudă.

azi nu mi-a spus nimeni că mă urăște
și am râs ca și cum urma sfârșitul lumii
iar ploia mi-a șters urmele din grădina în care
florile nu mor niciodată și toamna se ascunde de
îndrăgostiți.

azi nu mi-a spus nimeni nimic
și am privit refugiații de la Deak Ferenc
până frica mi-a pătruns prin oase
și s-a ascuns în stomac
ca un ghem de ace.

azi nu mi-am spus nici eu nimic

în tăcerea mea s-au scris cele mai frumoase basme
pe o plajă
inima mi-a fost un pumn de nisip
din care copiii au construit castele.

Alexitimie

dragostea ca o femeie oarbă

coborând un șir de scări pe tocuri de 18cm

dragostea cu coastele zdrobite

într-un atac de panică

neștiind să sune la ambulanță

dragostea ca un gropar intrat în somaj

plictisit de moarte

Ce rost

Am construit în jurul dragostei tale

O altă dragoste

Una senină

Care nu vrea și nu cere nimic

Una pe care nici măcar nu o cred posibilă

Dar îmi e de-ajuns să simt

Să mă simt

Vie, puternică, vulnerabilă

O coală mototolită care a fost cândva o scrisoare

Plină de întrebări existențiale despre respirații

Un zid in care mi-am infipt capul de bunăvoie

Sau nu

Ce rost are iluzia libertății

În jurul jurul unui sanatoriu?

Ce rost are iluzia libertății

În jurul unui sanatoriu!

<u>Bogdan-Alexandru Petcu, Bacău</u>

– Premiul „Ars Poetica”

ora confesiunilor (8)

în fața mea venea nudă

își strângea sânii în mâini

și-apoi spunea durerile toate

de parcă în fiecare cuvânt
resimțea groaza nașterii
pe care nicicând nu o va împlini.
năștea în mine dezechilibre
de pildă nu mai mergeam drept pe trotuar
cădeam des în poziția animalului
și-aș fi fost în stare chiar să mă rog.
apărea ca un cutremur al argumentelor
oricât de raționale ar fi fost ele;
era prezența din ceasul meu cel mai slab
iar dacă mă simțeam puternic
îmi arăta cât de puțin pot lovi cuvintele lumii
în fața unei sensibilități mari.
ea
po-e-zi-a
era cutremurul de la 2 a.m.
acea mișcare esențială din subterana
oricărui bărbat
despre care-am să scriu toată viața,
cutremurul de la 2 a.m.

sau nefericirea de a fi treaz
când lumea-și pescuiește somnul
cu momeli fără viață.

Ecluza

La câțiva kilometri unul de altul,
pescărușii planează. Sunt doi, poate
trei. Între ei, cerul liber.

Aici e pământul. Încă.
Agigea Ecluză.

Bătrânii vorbesc despre bolile lor.
Cineva și-a vindecat piciorul în nămol.
Povestind, ochii soției sclipesc.

Pescărușii continuă să planeze.

Înăuntrul lui e un copil. Crede că
lumea asta nu suportă mai mult
de 100 de oameni și
3000 de cuvinte.

După 100 vine Unul. Acela
vrea să îi vindece.
Înăuntrul lui e o dună și

o senzație oarecare.

Prea multă intimitate îi face rău.
Vorbește puțin. Își ține cuvintele în gât
la fel cum Rhinoderma darwinii
păstrează mormolocii în sacul vocal
până ajunge scheletic.

Gina-Emanuela Bârzoi (Cojocariu), Botoșani

- *Premiul „Euterpe”*

Despre pădurile prin care am trecut

povestim despre pădurile prin care am trecut
ca și când am fi uitat singurătatea
vântul din nou în teiul ce-și joacă mireasma
călătoria dintr-un capăt în altul a lumii

peste ape se aude un zvon de plecare
un cântec al păsărilor uitate de timp
printre ierburi trec toate anotimpurile mele
o mai febrilă căutare a sufletului meu
pe cerul amurgului scurt
soarele foșnește ascuns
iar urmele serii aproape-omenești strălucesc
lăsând desene pe ape
călăuzind prin unghere răcoroase tăcute
vom porni la vânătoare odată cu primele semne ale
răsăritului

privim lumina leneșă ce se-așează peste noi
strigătul zorilor ne-acoperă
sălbăticia doarme de mult prin terestrele crengi
păienjeni mirați țes eșarfe scânteietoare
din fir tors de poveste
linii incerte ce duc spre niciunde
ochii mei nu au deprins încă învățătura semiobscurului

prin pădurile oarbe prin care am trecut
doar copaci niciun om
doar copaci

lumina ce acoperă umbra

visele mele de catifea
au explodat într-un glob de lumină
prin oraşe ciudate veghind
într-o zi m-am smuls din ele cu un fel de dor de plecare
în altă zi am revenit
căutând omul fragil din filmul foto voalat
plutind de plăcerea visării
suprapus pe oraşul văruit între timp
era amiază între mine şi tine parcă toate laolaltă
pentru un om câte-amintiri

mai ştiu că tot alergam înspre margini de noapte
tu veneai înspre mine
sub peticul de cer îngroșat cu frunze încremenite
și mai ales
printre copacii aliniaţi în şiruri temeinice
printre milenii de apă incertă tulburată de adieri
deasupra distanţelor reci de tăcere străină

lângă mine acum o lumină verde
lumina ce acoperă umbra
se revarsă năucă spre mine
o privesc cum se lipeşte de-oglindă
cu fiecare clipă tot mai adânc
îmi roade visul de catifea
cu irizări frânte discret resemnat

mă apropii de oglindă cu un semn de mirare
mă întrevăd înnegurată
visele toate-mi par cântărite-apoi răsturnate
încă o dată privesc

deodată spre mine
prietenia noastră bine ascunsă în întârzierea secundei
descumpănite
atât de trecătoare secundă

Olimpia Popa, Tulcea – *Mențiune*

Februar

Cu vuiet furtuna troiene prăvale,
Stejarii au trunchiuri în cer,
Ciudate feline cu dinți de cristale
Se-adună în haite în văi ireale
Să urle-mpreună și pier.

‘Nainte, ‘nainte, în tragic avânt
Ce haita în urmă o lasă,
Copitele ritmic zăpada apasă,
Dar calu-ngenunche cu greabănul frânt
Și nu mai știu drumul spre casă.

Mă văd lângă sobă, în vremi de colinde,
Când somnul cel mare, duios, mă cuprinde.

Elena Gabriela Crângașu, Medgidia – *Mențiune*

*

Uneori mă gândesc dacă nu cumva Dumnezeu
e vecinul de la etajul 2
așa că dau „bunăziua” chiar dacă nu îmi răspunde
întotdeauna
obișnuiam să iubesc duminicile în familie
pentru că dimineața mirosea mereu a sandvișuri cu
cașcaval
și nu făceam nimic altceva decât să mă uit la Pucca sau la
Familia Tofu
acum aud cuvântul ăsta doar când Maria se duce la Lidl și
caută brânză *mai cere și pâine integrală*
căci caloriile ne fac să ne simțim inutile
la fel și orele de dezvoltare personală
așa că preferăm să chiulim și să mergem pe stadion
dar aduc adeverințe de fiecare dată
stai liniștită, mamă
sunt aceeași fetiță care învăța și poeziile celorlalți
probabil că rolurile de la serbări *faptul că tata era la
serviciu de fiecare dată*
și ignoranța
mi-au dat încredere în mine
așa am ajuns să țin discursuri în public, tată
și nu pentru a-l omagia pe Cicero
ci pentru că vreau să știi că nu miroși a motorină-n zadar
pentru că știu că nu visez la Champs-Elysées degeaba;
și pentru că nu am citit Emily Brontë cu ochii închiși.

Raluca Prahoveanu, Brașov
- *Premiul „Panait Cerna”*

hematofanie

ne visează propria noastră viață
nisip înlocuit cu plasmă
ce ne măsoară pe fiecare între barierele propriului corp
dincolo de ziduri existăm
într-o lume galbenă
după alte reguli decât cele somatice
câteodată privim lumea în mișcare sinuoasă și strident
câteodată în pozițiile noastre catatonice
credem că ne trăim clipa
            în praful colorat și înecăcios
            orașul e un furnicar de globule roșii care
se autodevorează în dimineți tăioase
            și ne asaltează mereu cemaifaci lasăcăebine
noisăfimsănătoși ozibună
            înot până la malul verde al oazei acolo
unde se odihnește pentru noi toți fata morgana
            acolo unde beduinii își clădesc palate de vânt
palate de nisip
și vorbele chiar au duh   acolo prin valurile dogoritoare
            atingi la capătul drumului un cristal câteodată
credem că am prins esența lumii în căușul trăirilor noastre
că o privim cu un al treilea ochi fără să ne gândim
că suntem doar o umbră în mișcare

ce poate fi corectată în photoshop
de pe retina marelui fotograf

vanitas vanitatum

viii cu moartea lor zilnică şi morţii cu învierea lor amânată
viii cu viermii lor albi şi morţii cu marea de flamingo roz
viii cu moartea eliberatoare a celor duşi iar morţii
cu-ncleştarea celor rămaşi
şi viii calculând înfriguraţi parusia irosindu-şi lumina
cu morţii râzând pe muţeşte de mistuirea lor
am zice viii cu zgomotul şi furia
şi morţii cu pajiştile verzi şi regăsirea de sine
însă viii pururi înfipţi în ritualul lor lipsit de lumină
la căpătâiul morţilor şi
ei cu trecerea lină prin întunericul celorlalţi
şi uite cum curg vinile scuipate de gura viilor
lângă carcasele celor dragi
când cineva pictează artistic vinişoare vineţii
la gura morţii
într-un seducător
zâmbet
underground

Maria-Alexandra Barbu, Tulcea

- Premiul „Ars Poetica”

milimicronanopico// noaptea asta miroase a lapte și milă

aici stelele-s mai mari fiindcă oamenii mor cu mai puține păcate
revoluția cardiacă sună ca tropotul copilului alergând după mere coapte

în dimineața asta voi strânge melci în ventriculi
voi inspira adânc căldura mieilor de-aici începe dumnezeu
de sub tufa de zmeură unde număr
muștele neprinse în pânză/ pișcăturile de țânțar
unghiile în care n-a intrat pământ
dumnezeu e dulceața corcodușelor de la gura copilului
desculț care n-a mers la mare

eu știu,

într-o vară vom fi și noi secerați
mutilările noastre vor gâfâi așteptând ora
la care soarele apune & se întorc turmele
când morții ies de după lună și intră în casele lor
mutilările noastre vor fi jumătatea de râmă
care nu-ncape în ciocul găinii
se vor resemna crezând că-i oraș
cimitirul din noaptea învierii
*
și chiar la bătrânețe când vom alerga după grăunțe
nu vom mai vedea decât bobul de porumb

căzând// praful ridicându-se de sub tălpile
bătrânului negru cu c o a s ă

Yoknapatawpha

{atemlos}
alergam fără suflu după trenul pierdut
lumini prin oraș, colinde & claxoane
moartea nu claxonează niciodată spunea bunica
la înmormântarea bunicului

{lucid dreaming}
ningea în miniver cheevy visam
realități transpirate în ambuteiaj
madlena la volan cu miros de melancolie
voiai să guști un fulg abia așteptai crăciunul
apoi pleoapele tale pistruii tăi și toate copilăriile tale
au curs ceară pe nasul meu acoperit de logaritmi așa
cum coliva acoperea mortarul și m-am trezit
cu Janis Joplin în 27 Club
uitasem o fericire
uitasem să mai deschid ochii
uitasem pe ce parte trebuie să ung felia de pâine cu gem
de când ți-am rupt din suflet am îmbătrânit
ne țipă mieii
și mi-e teamă,
bunicule

Petruț Cămui, București - *Premiul „Euterpe”*

lost

gândesc dragostea ca pe Dumnezeu,
și cum nu poate omul muritor să-L vadă și să trăiască,
tot așa, nici eu

nu dau foc pământului,
nu otrăvesc fântâni,
întors de curând, mă încarc pozitiv
cu o femeie
tânără, îmi ia ochii frumusețea câmpiei,
în dreptul ferestrei, pasărea continuă să-și miște
aripile prin fum
la întrecere cu sufletele cumpărate
de cel ce poate face stelele destinația
oamenilor,

a venit cineva din înalta societate
să ceară timp,
cel mai bun pentru moarte posibil,
plin de virtuți,
pe cât dorește lumea,
îngerul galben luptă să țină calul în frâu,
deși ar fi dreptul lui să refuze.

diavolul se închină tuturor:
nu aveți prieteni în spatele acestor uși
se vorbește franceza,
ca după zăpezile de altă dată,
cuvântul onorabil trebuie considerat

imprudent,
pasărea continuă să privească,
șerpii fac mare crucea să cadă,
în locul lor n-aș fi sigur.

în limbajul pierdut al idiogramelor

privesc pe geam
parcă din afara timpului îmi găsesc rudele
îngerii păzitori
mulțimea de străzi
casele unde am stat
reparând hornurile stricate după fiecare iarnă
când păstram focul cu cărbuni îngrămădiți de femeile
făcătoare
de farmece
existențele mele nu păreau a avea legătură cu lumea
zilele curgeau spre un întuneric absurd de frumos
ce
înlocuia lipsa curentului electric

uneori mă așezam pe pământ
când se coceau strugurii și oamenii nu mai aveau răbdare
pentru dragoste
auzeam vocea interioară- boncănit al cărnii abia născute
dă-mi voie să plec

și atunci luam orice pom în brațe
ca unui bolnav de lepră
îi legam rănile
cojile se amestecau cu ciripitul păsărilor trezite

de ploaie
adormeam înainte ca Dumnezeu să trimită
un duh de minciună

îmi cereai să intru în apă
până la gleznă
apoi la genunchi
dincolo de umeri nu mai țineam socoteala

erau zilele acelea când nu puteam să mă rog
vedeam lumini din morminte
planete noi își aruncau razele benefice
și mă gândeam că ultimii în viață am fost numai noi
eu și dragostea ta

poate și alții vor să caute polul sud
își pregătesc săniile și carnea uscată de pește
îmi face bine că știu cum este când ninge
peste războaiele amânate
în ultima clipă

îmi umplu buzunarele cu semințe
arunc spre cer brațul unui arbore cu două ramuri
în ce parte cade cel mai lung acolo mă îndrept să-mi caut
dreptatea
iubirea rămâne să curețe locul
pentru care mă bufnește sângele de câte ori mă ceartă
să nu vatămi vinul

<u>Laura Stănică, Tulcea</u> – *Mențiune*

noaptea

noaptea oamenii dorm și dorm și lupii care nu mușcă din lună
pentru că nu au dinți
noaptea copiii visează îngeri, stelele cu cozi argintii
care zumzăie vesele în geamuri
noaptea dumnezeu nu creează
epuizat doarme și el

doar noi ne deconectăm, părăsim matricea
și ne întâlnim în a enșpea dimensiune
unde dorul ne compune, ne descompune în fâșii
ne așază față-n față pe-o plajă pe o planetă
jumătate nisip jumătate apă
și trupurile goale de amanți defecți
se încolăcesc ca șarpele pe gândul flămând al evei sau al lui adam
e totuna

noaptea dinții nu mestecă
tu nu vorbești
inima nu doarme
foșnește odată cu aerul, cu apa
închisă în planeta capcană dintr-a enșpea dimensiune

în vara aceea au fost nopți în care te-am iubit
până la marginea vieții ca o pasăre în flăcări

<u>**Andra-Antonia Mihăilescu, Suceava**</u> – *Menţiune*

căutare avansată poezia poezia

vine un moment în care frica
face ordine aliniază pune pe categorii
creează firul cu care ariadna îl conduce pe tezeu

parcurgi drumul de la bloc la liceu înțelegi
multe asemenea sinapselor gândurile își fac legăturile
se unesc se leagă unele de altele
armonizează ca rimele

se amestecă din nou se împrăștie ca fetițele
florăresei din colț

se împrăștie zăpada soarele face joculețe pe geamuri
luminițe pe iriși
la 17 ani știi totul, orașul nu e în toată
firea n-are mintea la el nu-i merg rotițele
rondul de flori clocește pui de zombi
cauți

în ritmurile muzicii cauți altă melodie
peste oraș david gilmour wish you were here
o pasăre înghețată

cade din cer
cine evită acum dureroasa lovitură a realității cine mai
caută
poezia poezia

<u>Elena Bălășanu, Craiova</u> - *Premiul „Panait Cerna”*

in the name of…

poezia înseamnă să renunți la tine
mi-ai zis
și am renunțat

m-am pedepsit pentru cele știute
și neștiute
părul căzut l-am îngropat sub casă
bucăți de piele pulbere de unghii
mi-am uns trupul
-aloe vera călcată-n picioare-
am mers încrezătoare
m-am urcat pe schelă
și am rămas încrezătoare
până la ultima cărămidă

(Scrisoare în patru părți) I. Dragă a.

O să încep prin a-ți spune
că ți-am rupt volumul de versuri.
Eu l-am citit prima și i-am spus că e bun.
El se făcea că nu vrea să-l citească.
I l-am pus în pat și am plecat din cameră.
L-am lăsat să-i atingă fiecare pagină.
Am plâns în camera cealaltă.
Știi, noi avem încredere unul în altul ca înecatul
în pluta care îl aduce la mal. Am știut de tine
de la început. Am vorbit despre lucruri și
despre tine. O singură propoziție, te-am găsit
în acea singură propoziție. I-am spus și lui,
pentru că nu se cunoaște așa cum îl știu eu.
Uneori ne e mai greu să intrăm în noi, dar eu
intru în el atât de adânc și de repede că nu simte.
Și te-am văzut ascunsă într-o cochilie de melc.
În primăvară am văzut mulți melci striviți
pe trotuarul de lângă biserică, era un carnagiu,
urme de roți, de picioare. A văzut și el melcii, știa
ce durere trebuie să fi simțit. Nu am trecut
pe lângă ei, i-am luat și i-am pus în iarbă,
în siguranță, un somn liniștit fără alte urme.
Nu asta ne dorim cu toții?

<u>Raluca Maria Arhipencu, Tulcea</u>

- *Premiul „Ars Poetica”*

poze din album

și clipe
cu ceasul oprit
în care timpul era liber
să zboare, să călătorească
ne purta unul la altul
pe cărări de metal
cu zgomotul bocancilor pe alei.
ne vom plimba prin foc,
vom alerga prin ploaie.
pozele vor fi păstrate într-o carte,
pierdute și uitate.
valurile mării se vor zbate în spatele timpanului
pe ritmul albumului “strange days”
și lumea se va schimba.

pentru cine nu dansează cu piciorul stâng

mi-am petrecut atâta timp
uitându-mă la piciorul
cu care începi să valsezi
la mâna cu care mă inviți la dans
și chiar la plecăciune strâmbă de la final
încât am uitat
cum e să poți dansa
am uitat cum poate ninge în sala oglinzilor
cum coastele se pot rupe dacă încerc să vorbesc
unde mi-a rămas numai
să mă uit la doi ochi negri migdalați
care sunt în aceeași cameră cu mine
și încearcă să facă muzica vizibilă
în care noi descriem cel mai frumos drum
între doua colțuri
unde podeaua e ca o saltea cu apa
în care vrei să sari și îți pierzi echilibrul
în care nu mai dansezi cu niciun picior

Oana Anca Mihaela Glasu (Liana Stamin), Slatina - *Premiul „Euterpe”*

Rubine

femeia cu tălpile goale
umblă pe trotuare desenate cu
cretă colorată
își șterge uneori mâinile ude de
poalele rochiei
lungi
respirații absente o înghesuie
spre tăișul din care

nimeni nu se întoarce
într-un viitor care nu spune
nimic
în spatele desenului
praf colorat
de durerea
toamnei învinse
de plânsul roșu al
călcâiului ei
de femeie topită în căldura voalului ce-i taie
tăcerea
preț de atâta secundă
cât un sfârșit

alb maculat

m-am însetat miercurea
să-mi piară dorurile
am postit vinerea cu
tăcerea
să-mi înghit gândurile iar
duminica
a şaptea zi lăsată mie
odihnă
mi-am strâns părul coc şi
îmbrăcată
cu rochia din poplin cu buline
am început să calc rufe.
totul era şifonat în casă
mai puţin orgoliul meu iar
exerciţiile de umilinţă
mă făceau mai frumoasă
dincolo de timp fără dor
aşezăm împreună pe
umeraşe
cămăşile albe pentru că ţie
întotdeauna
îţi place să mângâi pe
gulere
urma rujului meu.

<u>**Diana Diaconescu, Suceava**</u> – *Mențiune*

această umbră uriașă

credeam că e bine
spațiul în care respirăm parcă ținut în pumnul strâns al
unui copil centrala de care aveam nevoie
puștiul de 7 ani îți scrie numele pe geam
știi asta face ca lucrurile să se echilibreze puțin
tristețea pare o umbră uriașă cu care
m-aș putea împrieteni

apoi văd oameni care nu știu să meargă
copii orbi și bătuți
oameni care lovesc pe oricine după care vomită
stau și mă holbez ca o proastă
nimeni nu scoate o vorbă

aprindem imagini chinuitor de tandre
ne zvârcolim prin mațe contorsionate poate
ne salvează dâra de frumusețe pe care o avem
dar figurile pe care le vezi când ești sub
umbra unor gene lungi care plâng

o boală de care nu vrei să scapi
o undă de căldură care se șterge din ce în ce mai repede
rămânem cu un râs care nu este al nostru
cu o flegmă pe care nu o putem scuipa

/ninge și părul tău e plin de fulgi
pumnul copilului se deschide mecanic
lăsând în urmă corpuri reci& obligația constantă
de a alege

am să suflu în ochii tăi ca într-o lumânare

Emma-Dimitria Mihăescu, București – *Mențiune*

III.

când nu ești în metrou adică aproape mereu
eu simt știi simt încă de când dau să ies pe ușă
iar atunci îmi pun rochii din alea bombastice
să-i fie rușine până și maică-mii de m-ar vedea
mă dau cu farduri care opresc mașinile
ca să trec prin toate intersecțiile cât pot de repede
trag străzile după mine uneori alerg cu ochii închiși
n-am ce să pățesc
îmi țin pleoapele ca pe-o catapeteasmă
între lumea care e și minunea care ești
intru în metrou în ultima secundă și gem de frică
iar era să mă prindă ușile să mă scindeze
să vadă toți ce-mi curge prin vene de fapt
se uită cu toții la mine
eu încep cu melodiile din interbelic
mă frec de bare mă frec de oameni
uitați-vă la mine azi sunt curva din subteran
cântă cu mine toți e oră de vârf, urlăm, chiuim
nici măcar nu mai oprește
cine știe dacă o să se oprească vreodată
aici e plin de bețivi ce-ar fi să vezi
cum strălucesc pe mine ochii bețivilor
ei nu știu să știi
ei nu știu că încercăm doar să te substituim
ei nu știu de unde absența asta
de unde durerea asta
tăcerea ta e poate singura rană a lumii

<u>Silvia-Ioana Sofineti, Ialomița</u>

- *Premiul „Panait Cerna”*

pios fiind, deci static

pleci ochii
simți umilința tăind vertebrele
nu ești bisericos, dar parcă îți vine
să te îndoi a mătanie în fața copacului
care curajos își arată frunzele
iar tu nu vrei să le scoți pe ale tale la iveală.
cântă, îți spun ele
dansează, ecoul răspunde.
rămâi mut
nu îndrăznești să te miști ca nu cumva
gestul tău să pară automat
în afara contextului.
închide ochii și lasă vântul
să-ți mângâie frunzele
și zboară și tu înlăuntrul tău.
la un moment dat
vei pluti și în afară.

mai stai

voalul ferestrei îți șoptește să mai stai
în gândurile tale, cu ochii spre frunzele
care abia se mai țin, ca și speranțele
pe care le-ai aruncat departe
printre stropii toamnei, printre nori.
mai stai, zice fereastra, nu mă despărți
și pe mine de ce e al meu
chipul tău îmi trebuie să mă oglindesc în el
să văd prin ochii tăi timpul
să simt trecerea norului umbrindu-mă.
mai stai, zic frunzele, măcar cât mai
putem și noi să rămânem
înainte să devenim una cu pământul
unește-ți lacrimile cu noi
să ne regăsim dincolo, în alt anotimp.
mai stai.

<u>Denisa-Paula Arcip, Suceava</u>

- Premiul „Ars Poetica”

Păstrarea distanțelor

unele avioane îi transportă pe cei decedați
către casă
sunt un mort care simte că e trimis
spre țara greșită

înălțimile albastre curăță corpul aeronavei
un sânge transparent se propagă cu tristețe
stoluri de păsări
recunosc din depărtare
mult sărbătorita damnare

nu am spus nimănui că mă las de poezie
fiindcă am ascultat-o pe una
de o mie de ori mai bună
iar cum viața
lovește cu un miliard de pumni
el mi-a dat mesaj cerându-mi să păstrăm distanța
o păstrăm

ploile interioare de la atâta hăituire
devin acide
totul în jurul meu îmi cere să păstrez distanța
tu și poezia la care am ținut sufletul arzând
o păstrez
n-o putem păstra împreună

există un singur om

în întregul univers, însărcinat cu păstrarea
distanțelor
și acela sunt eu

îmi cunosc limitele
nu voi accede la intimitatea voastră

dacă iubirea și poezia mea
se vor întâlni vreodată pe același fir roșu de ață
de la încheietura unui bebeluș
deochiul din somn încleștându-le mâinile
de nerecunoscut întreb:
față de care dintre voi ar trebui
să păstrez distanța prima oară?

*

peste ochii mei se va așeza pentru
mult timp o membrană subțire de
fruct uscat
trăsăturile ei în fața privirii
vor conduce frumusețea într-un vârtej de ape

am ajuns aici și odată cu mine
o ladă de zestre în mijlocul bulevardului
știu pentru că am recunoscut modelul încrustat
în lemn
sigura dată când m-am apropiat

de câteva săptămâni în același loc
noaptea pot vedea cum cei ai străzii

se așază și dorm în jurul ei
cum firmiturile cad brusc de pe corpul meu
în singurul moment străin
înainte de trezire

voi pleca după etapa asimilării
luând cu mine uneltele vechi de la construirea orașului
întorcându-mă cu altele, pentru îngroparea lui
în lada de zestre ce mă urmează pretutindeni
le voi depune pe rând:
inima slabă ca un portret agățat la intrare în mină
pielea aruncată în deșert a unui delfin
o haină înghețată pe marginea patului

peste ochi mi se va așeza pentru
mult timp o membrană subțire de
fruct uscat
trăsăturile ei în fața privirii
vor ridica darul meu
din același vârtej de ape din care frumusețea
s-a eliberat

Paula-Cristina Tecșilă, Craiova

- *Premiul „Euterpe”*

mi-ai legat părul cu sârmă ghimpată

cu ochii legați
dormim pe aceeași canapea extensibilă am spus
împrumută-mi
chipul și numele Tău m-am săturat să mor înfruntat
cu urme pe șolduri

odată eram mâncați de viermi era un început de toamnă
mă uit la trup știu că nu știu nimic și că trupul nostru e
trecător am fantezii cu tine când
ne fotografiam goi în pădure

mi-ai legat părul cu sârmă ghimpată
am stat ca un mort lângă
alt mort în genunchi tociți cu
coatele rupte
rezemați de iarbă ne-am fi iubit

fără martori fără bani ca niște vrăbii
neînțelese

de afară

în cameră e beznă
sub așternuturi mișcările noastre se simt ca un cartilagiu

mă doare de când eram copil

ascult pârâitul oaselor târăsc picioarele zdrobite
îmi trasez tușul
de afară vine un miros greu de animal mort

cineva în lumea asta ar trebui să vrea
să mă omoare să-mi lase cadavrul în mijlocul străzii
Theodor Aman

în hainele tale plâng cu toți oamenii care mă iubesc
nu e niciodată prea târziu să fim
fericiți

Sara Cristina Iordan, Tulcea

- *Premiul "Aegyssus"*

liniște

am fugit de acasă până mi s-au rupt tălpile
de la adidașii folosiți,
în căutarea unui loc
de care-mi era dor
un loc
care
nu există.
nimic.
liniște.

m-am pierdut pe mine
și-am așteptat
să mă găsească cineva.
nimic.
liniște.

m-am prefăcut că știu să înot
și m-am scufundat
până la bărbie
în regretele de acum 4 ani.
uneori minciunile
devin realitate.
nimic.
liniște.

am ridicat o singură mână
în speranța că o voi întâlni

pe a cuiva.
nimic.
liniște.

pereții galbeni
ușor mucegăiți
din salonul de spital,
respirația mea sufocată
se lovea
de geamurile sparte
lipite la loc
cu plasturi pentru copii;
este 5 fără un sfert.
orele de vizită au început
acum 16 ani.
nimic.
liniște.

electrocardiograma.

nimic.

liniște.

auto-sabotaj

mereu am știut că viața nu este un joc.
din joc am făcut o viață
ruleta rusească
dar cu gloanțe oarbe.

mi-am smuls tot părul din cap
și i-am dat foc cu uscătorul scurt-circuitat,
mi-am înfipt unghiile în carne cât de adânc am putut
și-am turnat zahăr peste pentru că îl încurcasem cu sarea,
m-am luat de mână cu frica
și m-am prefăcut că nu mă urmărește nimeni,
am cumpărat o pâine de la magazin
fără să mai verific data de expirare,
nu am mai pus baterii la telecomandă
și-am schimbat canalul cu butoanele de la televizor,
mi-am lăsat piciorul să atârne pe marginea patului
și-am aruncat pătura în partea cealaltă a camerei,
am stat de vorbă cu monstrul de sub pat
și-am făcut schimb de locuri.

în borcan am prins fluturi
și le-am atins aripile
una câte una;
le-am dat drumul să zboare.

nu mi-a mai păsat de știrile de la ora 8
despre sfârșitul lumii.
pentru mine s-a sfârșit de atâtea ori
și a început din nou
a doua zi.

<u>**Vlad Berariu, Suceava**</u> – *Mențiune*

windows 451

Dacă ți-aș spune că
șarpele metalic există printre noi
încă din ’54 șarpele ăsta
suge otrava din poezie
[și toți strigă puritate]
în timp ce totul arde
orașele se scufundă tot mai adânc

oh… știu că ai impresia că
nemurirea atârnă de tine
ca un mic lănțișor kitschos
dar va veni clipa când
până și soarele își va înghiți
propriul trup

Irina Niculescu, Tulcea – *Mențiune*

Sentințe

În oglindă a constatat că fereastra-i spartă
Dar nu acum,
A început să se spargă
Cu ani buni în urmă.
E într-un stadiu înnebunitor de avansat
Pe care unii nu ar ști
Cum să-l numească.
Fereastra nu avea formă, era mai degrabă
O abstractizare a infidelității stereotype
De pe strada vecină.
Cel ce trecu prin viață
Ca și când ar fi fost adormit,
Fără să simtă, că frigul, nenorocul,
N-a fost om
Doar trecu prin viață, nu *trăi*.

Cristian Andronic, Ciulucani, Republica Moldova - *Premiul „Panait Cerna”*

Melancolie de vară

Am scris atâtea versuri în rătăciri sublime
Și am uitat cu totul că după orice scriu,
Ceva se stinge-n mine și ce rămâne viu
E doar o amăgire că sunt și-mi este bine.

Și Beethoven răsună în note de tăcere,
Iar după geam mai plouă și fulgeră ciudat.
Nimic nu voi întoarce din ceea ce am dat,
Că nu se-ntoarce clipa, oricât de mult i-ai cere.

Încă citesc Esenin în baruri de pe stradă,
Iar ploaia e mai caldă decât ce simt acum,
Cât de frumos iubirea devine mascaradă,
Iar cuplul își alege, în taină, un alt drum.

Sărută-mă, tristețe, rămâi la mine-n sânge,
Doar tu poți înțelege de ce poeții scriu!
Gorunul plânge-n Blaga, că i-a ajuns sicriu,
Și simt cum și pe mine, în frunza lui mă strânge...

Poem de dragoste, lumina

Se prăbușește frunza, peste întreaga viață,
Și toamna intră-n fibre și în priviri febrile,
Lumina se răstoarnă în coasta unei zile,
Și-n ea nu se mai simte nici urmă de speranță.

Acest poem fierbinte de dragoste cumplită
Va fi furat de noapte și-o să-l ascundă mult.
Când nu am somn, nici pace, rămân să îl ascult,
Iar mâna mea îl scrie, în tremur, obosită.

Aceste stele care răsar de-asupra noastră
N-aduc decât răceală și-un ideal, departe,
Precum întreg apusul într-una ne desparte,
Furând lumina caldă ce ne-a surâs albastră.

Și vor veni cu ceata, poeți, peste o mie,
Să scrie de iubire, să lupte-n bezna toată,
Dar dintre toți, doar unul, va ști și o să poată,
Din dragoste, lumina s-o strângă-n poezie.

<u>Andreea-Iuliana Petcu, Iași</u>

- *Premiul "Ars Poetica"*

I

Când rămânea singură
îi era teama că toți muriseră
memoria îi silabisea mecanic numele
când visa că și-a spart capul
lupii începeau să vorbească
ea țopăia aiurită
și își mesteca limba
luna revărsa asupra ei bucuria din lethe

II

Am vrut să-ți prind o urmă de lumină
și să contruiesc o fântână lângă tine
ca atunci când îmi întind brațele să nu te pot cuprinde
tu să spui lumii sora mea are chip de moartă
și să împărțim singuri pâinea
pe care o ascundeai
când visam sa fim într-o coajă de nucă
dorm ziua
ca să visez cuvinte ce înălță luna în locul în care
am copilărit până să ma descalț
sângele nostru o să se șteargă
și parcă m-aș mai naște o dată
pe pleoapele tale când plângi

lacrima să-ți fie mai caldă
din adunarea noastră să rămână doar simbolurile
pe care le-am crescut de mici și le-am spălat în ploaia de
vară
pentru iubirea pe care ți-o port
am construit o fântână în care groparii aruncă pământul
atunci când eu îți strig nimic nu se așterne în palme
să îmi astup gura cu morțile pe care le-am pus în fața
noastră
și mi se face dor de gustul laptelui de la care mama te-a
oprit
când am spus că voi veni mai devreme
înnodându-mi cordonul ombilical pe după gât
am vrut să-ți prind o urmă de lumină
și am plecat să dorm
cordonul mă strânge
toarnă apă în fântână fynn

Cristina Mihaela Nan, Craiova

- *Premiul "Euterpe"*

I

astăzi într-o poezie adâncă
tot caut despre tine
încerc orbește să mă întorc pe unde ai fost
ca și când ai fi lăsat inconștient
o ață roșie în urma ta
și fără să știi te vizualizez
din momentul în care ne-am întâlnit prima oară
până în copilărie
în așa-zisa odaie

acolo fumam țigări
și scoteam din noi amintiri urâte
pe tine te băteau în copilărie
și îți era frică de întuneric,
plecai sprijinit cu spatele de gardurile vecinilor și cu
pupilele dilatate la maxim

în casa mea intra lumina și stătea aprinsă
în jurul ei se vorbea despre tine
uneori deschideam ușa și rămâneam la povești mult cu
mine

firele astea roșii mi se înfășoară de glezne,
îmi închipui acum o realitate paralelă
ca și când viața mea
încă se desfășoară în respirația ta grea
pe aceeași ață roșie

tabieturi, țigări, alcool și poezie pentru o viață mentală sănătoasă
și-o odaie cu oameni îngenunchiați în care m-am ridicat să strig după tine,
nu te-am luat de mâini,
am închis pleoapele
și am păstrat în mine ca o plantă nesemănată
un anotimp
în care discuțiile despre vreme ar fi putut exista și la noi.

II

ce ești tu
aș trece în imaterial
printr-o sită în care mi-aș băga degetele
să grăbesc procesul

să se aleagă ce e de păstrat
și ce e de dat la o parte să rămână
ca spuma mării deasupra

și apoi te-aș cerne iar
până nu ar mai rămâne mare lucru
și cu acel puțin lucru
ți-aș da un brânci și ți-aș zice:
mergi
că ți-am lăsat esența.

Mara Mihai, Constanța
– Premiul Special al Juriului

1.

aş minți dacă aş spune că aceste atrocități nu mă ung pe
suflet-
ascunderea prin scorburi, statul cu lunile sub straturi
groase de zăpadă
cu un deget sapi o gaură îngustă și lungă până la soare și
tot cu unul încerci să
îți îndeși un ochi și încă unul, vrând să simți că trăiești
și-ți muști buza care tremură te sprijini de cotul drept și te
înjumătățești.
păstrezi jumătatea bună și curată
încrețești din jumătate de nas, muști cu jumătate de dinte
încerci să sari într-un picior spre casă cazi
în mahalaua asta, în dezordinea asta mondială și în acest
dureros balamuc de energie, unde
toată lumea vrea să facă câte ceva și să facă și să facă și
niciodată să
desfacă să simtă să audă sau să
tacă
aruncam câte o coajă de banană lângă mare și găseam câte
o scorbură nouă dar
în zăpadă e greu să îți faci prieteni noi, dar niciodată mai
greu decât
deasupra

2.

îmi întindeam picioarele în nisip ca o păpușă comunistă cu ochi tâmpi și mari care te
înlănțuiau atunci când afară (fulgera?)
păpușile nu au numărat niciodată pescăruși pe malul mării și nici nu au
simțit ce simt eu acum
număr etaje de clădiri mă minunez de disciplina apei
atunci când se întoarce mereu la picioarele mele și
mănânc cornulețe cu rahat.
îmi plăcea să aud liniștea și să văd câte un cuplu noaptea umblând pe străzi
care s-ar învârti de câteva ori s-ar iubi de mai multe, ar pleca
nimic din toate astea păpușa 'ceea n-ar putea vedea
stă cu picioarele alea ca o țăpușă pictată și rânjită și
înțepenită în lemnul putred
nu știi niciodată la ce să te-aștepți de la oameni, dar lemnul rânced e mereu la
fel.

Mălina-Alexandra Lipară, Buzău

– Premiul Special al Juriului

*****

acum când un bărbat divorțat de 39 de ani
crede că dragostea pentru o tânără de 19 nu e
cel mai bun lucru care i se poate întâmpla

inima mea plutește
într-un acvariu cu pești piranha

și tu dormi bei ceai citești
sau faci dragoste cu altcineva

aș vrea să adorm pentru foarte mult timp
să mă trezesc undeva în siberia
într-o căsuță cu șemineu și covoare pufoase
planeta-mamă după iarna nucleară
doar eu zăpada singură mereu
singură la absolvire singură la urgențe
mai puțin singură după ce te-am cunoscut
apoi singură din nou
eu singură mereu într-un costum de astronaut
orbitând în jurul unei amintiri din viitor
vacanță grădina japoneză din tokyo zâmbești
la poză am vată de zahăr în păr și sunt fericită
căsuța din siberia doar eu și mașina de scris
la care bat zilnic poeme despre cum

uneori îmi doresc
să fi fost niște oameni simpli de la țară
și cea mai mare grijă cine se trezește

să hrănească păsările de dimineață
și zăpada

*

Când nu mai rămân decât subiectul controversat
și certitudinea că nu plătim aceleași facturi,
e timpul să te apuci de literatură și filme.
Dacă în după-amiaza asta ți s-a deschis televizorul
pe National Geographic și ai fost mișcat de
imaginea unui pui de urs polar plutind
neajutorat pe o bucată de ghețar desprinsă,
eu nu am de unde să știu. Dacă distanța imperceptibilă
dintre iubire și siguranță te-a făcut să nu mai suporți
și să schimbi canalul, pot doar să îmi imaginez și să scriu.
Am vârsta a tot ce ne desparte și
inima mea, care se întinde 466 de km,
urcă-te acum la volanul unui Jeep și
pe măsură ce înaintezi, o să se strângă în jurul tău
ca un airbag, să te protejeze de bătrânețea care vine.
Despre mine, pot să învăț să gătesc, să schimb rezerve
la aspirator, să curăț cartofi cu puterea minții,
că sunt tânără și tinerii învață repede. Doctorul mi-a spus
că există posibilitatea să fie nevoie să trecem la dializă.
N-am nevoie decât de multe lichide și de un bărbat
care să-mi traducă poeții germani. Există posibilitatea
să fie nevoie să te uit pentru totdeauna, sau doar
încă 20 de ani, până o să ne întâlnim din nou și o să devin
soția adulteră. Cât de firesc, să poți să scrii poezie
și să nu-ți folosească la nimic.

patru fără un sfert dragostea mea ce faci tu acum te-a
întrebat și Mazilescu

de cine îți lipești tu umărul
ușor la raionul de electrocasnice

zilele astea oare ne-am
spălat vreo dată pe dinți
simultan

ce faci tu când se ceartă vecinii mei
ce fete tinere și frumoase mai iubești

cum să-ți spun știu
că nu te preocupă
dar sunt mai murdară
decât câmpurile pline
de noroi pe care aleargă
soldații din Afganistan de
când m-a atins altcineva

cred că aș fi vărsat
dacă i-aș fi auzit și
respirația dragostea mea

<u>Mihaela Belacurencu, Tulcea</u>
– Premiul „Aegyssus”

Locus

Casa copilăriei mele, apartamentul ăla
în fața căruia găseam pisici și prindeam libelule,
aleea pe care am râs prima dată din amintiri,
seara în care mă jucam cu o fată,
uscătorul din care luam iarna sania,
să o scrijelesc de borduri și să-mi iau avânt,
sufrageria în care tatăl meu
ne-a învățat să confecționăm
avioane AK47 din hârtiile mototolite de pe jos,
bucătăria în care mama mea a râs demonic la întrebările
mele,
pe vremea când șireturile erau ininteligibile și
încurcate,
dormitorul în care am deschis ochii pentru prima dată
și am văzut zăpadă, ger
și un calorifer electric mic, care nu era suficient
pentru multele mâini degerate
ale fraților mei, ale mele;
părinții se încălzeau privindu-ne
plângând și strigând că ne doare,
după multe ore de sanie și expediții până la capăt
de cartier.

juliți, murdari, înfometați,
eu și frații mei ne încălzim
prin înghesuială.

Visări în două cadrane

Stau pe malul curții
și mă uit la fluviul nesfârșit.
În mijloc e căsuța din spatele casei.
Mama mea vitregă nu mă lasă să aduc pe nimeni.
Mă plângeam cuiva că am doar cadă,
ca mai apoi să dau perdeaua și să găsesc țevi
și capete
de duș.
Acum pot să mă spăl din ce parte vreau.
Mă joc pe malul curții cu panourile solare,

dar le scap în apă.
Mă arunc pe unul dintre ele, iar pe celălalt îl apuc în mâna stângă.
Curentul mă ia mai în adânc și mai la dreapta.

e 22:30 și mă așez din nou pe malul curții,
voit de data asta.
Din spuma fluvială se aud copii mergând pe bicicletă,
pești care găuresc asfaltul cu sunetul lor de pickhammer
taca-taca, taca-taca,
e 22:30 și am înlemnit
la sunetul mașinii de spălat, maneaua din curtea vecină,
la clickurile și tastele din cameră.
Cuvintele se învârt în mașina de spălat.
Lasă - îmi zic- o să miroasă frumos.

Mara-Alexandra Nemeș, Târgu Mureș
- *Mențiune*

#Yogaflow

mă trezesc deseori dimineaţa şi mă întreb
pentru ce trăiesc azi
erau vremuri când altceva nu exista în afară de o foaie şi un creion
însă mi-am dat seama că nu îmi ţin de urât
aşa că m-am trezit ca să mă întind pe salteaua de yoga
şi să nu mă gândesc la nimic

ştiu pare imposibil să ai mintea goală şi plămânii plini
dar dacă ai tăcea din gură în loc să taci din inimă
ai vedea câtă linişte e în tine
atâta linişte încât nu aud că bate cineva la uşa de materie cenuşie
sau că ploaia îşi izbeşte capul de geam ca un beţiv căzut la maginea trotuarului
aud totuşi că am rămas singură
şi e aşa de bine

spune-mi cum te simţi
sau nu îmi spune lasă-mă să îţi citesc gândurile
rămâi acolo în child pose şi supune-te
asta ştii să faci cel mai bine

e amuzant că ai impresia că mă poţi păcăli
gândindu-te la mine ca la un forever alone şi să te prefaci că ţi-e milă
însă sunt mai liberă decât ai fost tu vreodată stând în poziţia de warrior
şi privind înainte

<u>Anda-Maria Benția, Pitești</u> - *Mențiune*

În adâncuri

Aici mi-a plăcut să plâng chiar
aici unde cântecul de leagăn al scrijeliturilor trece din
ziduri în pielea ta lăptoasă
foșnește sarea prin cicatrici
sub ele- clipocesc dihănii marine
atât cât le îngăduie viața de sub carne;
îmi lipesc urechea de bulgărașii de keratină-
-aud marea.

Acolo lângă tine am învățat tristețea chiar
acolo, începând cu descrierea spațiului umplut cu aer cald
peste care un animal înfrigurat și-a azvârlit pielea grasă:
eu   pielea   tu
o dăm din mână în mână
măsurăm metrii de epiteliu rămași până la
colaps
dar când ajung la tine mă încurc
o iau de la capăt
și din ochi îmi cresc dinți cariați
drenele mi se lipesc de piept
sforile mă înfășoară cu o mângâiere inefabilă.

Deși nu te-am atins niciodată tot iubire i-am spus
deși nu am dat la o parte pielea, tot frică s-a numit.
Cineva spune că nu există nimic din toate astea
doar o inimă ridată și mecanică sub picioarele noastre
ce ne pompează sângele comun prin
organele-scoică.

Nu am știut niciodată unde este adevărul
aici unde aud marea sau
acolo
unde sunt doar un alt înecat.

Raul Mihălcioiu, Brașov - *Premiul „Panait Cerna”*

confesiuni

simțeam pașii cum strălucesc în întuneric.
sub pânza păianjenului
se petreceau cu totul alte lumini
gândurile-mi erau instrumente ale posibilului
și ochii neliniștiți
căutau trupul ce propovăduia dragostea.
nici nu mi-am dat seama când am ajuns aici
să mă confesez tocmai celor care
nu mai sunt
și tot așa să ating clipa unui clarobscur plăsmuit
pe marginea unui eșec inegalabil.
știu,
poate că așa a fost scris
să nu-i pot reține avântul / niciodată
nu mi-au tremurat mâinile ca atunci, tu erai una și aceeași
transcendență
eu eram unul și același
o îmbrățișare în care să te strângi
precum o stea în mișcarea ei aparentă
înspre capătul iluziei
da, aici suntem acum, spune o voce în timp ce
în tine omul care strivește stelele
privește;

iată-mă, rătăcesc iar fară a simți
infinitatea haosului / pare că tot ceea ce rămâne
dincolo de suflet / de cuvinte / e doar sângerarea
eternității

manifestul unei maşinării-inimă

încă tot nu înţeleg pe deplin de ce bate în mine
acum când ţie aproape că nu-ţi mai aud vocea,
e manifestul unei maşinării-inimă.
aş vrea să te scriu pe o hârtie îngălbenită de timp
ruptă dintr-un manuscris neterminat pentru ca apoi
să te fac un ghem şi să te-ndes în buzunarul hainei
de la pieptul istoriei şi nu numai,
să-ţi simt pulsul printre vechiturile pe care le port
uneori fără pic de ruşine.
mă tem că ţi-am ascultat prea mult întrebările
inepţiile şi lipsa neruşinată de idei
nesiguranţa iubirii,
de parcă iubirea e un mecanism stricat
/ ca şi tine /
/ ca şi mine /.

încă tot nu înţeleg pe deplin de ce războiul
pe care-l duci cu mine s-a sfârşit
uneori pare că marele dictator al inimilor
care trebuiesc să tacă
a învins. jocul cuvintelor se pierde-n artere
/ ai învins / am învins / sau am fost înlăturaţi din istoria
care nu iartă victimele colaterale
uneori nici nu mai vreau să ascult

de vocea care-mi şopteşte în ureche "ridică-te"
şi nu mai vreau să cuceresc nimic străin
poate doar propria-mi inimă
când vorbele ei îmi răscolesc simţurile
într-atât încât
uneori mă plâng de mecanismele ei stricate
iar alteori doar plâng.

un ultim cuvânt

am scris atât cât mi-a permis sufletul să nu plâng
astfel încât
să mă situez undeva în afara lumii
precum Maria
care stând lângă crucea Domnului
se vedea răstignită şi ea
şi plângea
părtaşă la pătimirile Acestuia

asupra literelor legii nu-mi e îngăduit să asud
dar cei ce ucenicesc în har
precum odinioară
îşi spală trupul prin vălul păcatului
fără a se învrednici de ajutor
cu voia şi îngăduinţa spiritului
cerşind
îndurare

pe atunci toată omenirea îşi avea sufletul în lanţuri
acum toţi par a veni în pace şi râd
vocea mi-e întemniţată în gândul

unei şoapte
mai scriu versul acesta
doar un ultim cuvânt despre tine jur
apoi mă ridic şi plec
cu sufletul prins
printre lanţuri.

<u>Apetrei Ioana, București</u>
- *Premiul Aniversar ”Panait Cerna”*

Colivie

Azi nu mai vreau să trăiesc.
Azi am să respir şi atât.
Azi inima mea uită să bată.
Uită pentru ce să bată.
Azi inima mea învaţă să tacă
pentru a nu mai trezi colivia în care se zbate.
Azi inimii mele îi este milă de această colivie.
Și eu,
acum,
în timp ce-i ascult tăcerile,
mă gândesc:
oare ce e mai rău?
Să ai o inimă în colivie
sau o colivie în inimă?

Singurătate

Ce faci cu celelalte scaune din jurul mesei?
Ce faci cu cealaltă jumătate de pat?
Ce faci cu setul de pahare,
cu farfuriile,
cu celelalte cești de cafea?
Ce faci cu toate perechile de papuci de casă?
Ce faci când te obișnuiești cu liniștea?

Ce faci cu filmele pe care ți le tot recomandă prietenii
sau cu cărțile pe care încă ți le cumperi mecanic?
Ce faci când te trezești dimineața din nou în tine?
Ce faci când dai cu ochii de periuța de dinți
și nu știi cum să fii mai blândă când îți spui
că ea e una
pentru că tu ești una?
Cum îți explici,
când te încumeți să stai cu tine la o cafea,
că nu ești mai mult decât scaunul acela gol din fața ta,
că nu ești mai mult decât periuța de dinți,
că nu mai ești deloc?

Clipă

Un singur gând:
să rămânem în clipă.
Un singur gând să avem.
Clipă să fim,
gând să fim.

Clipa dintre două bătăi de inimă,
clipa dintre două apropieri de gene,
clipa dintre două valuri,
clipa dintre două cuvinte…
Atât vreau.

Clipă să fie viața mea,
aș fi fericită
pentru că aș ști că e puțin.
Eu nu am nevoie de mult.

Viața e prea lungă pentru mine.
Eu trebuia să fiu un fluture.
Aș fi fost fericită ca fluture,
între două zbateri de aripi.
Între două clipe aș fi putut fi fericită.

Aș fi putut fi fericită.
Da.

<u>Iustin Butnariuc, Botoșani</u> - *Premiul „Euterpe”*

flavian

am devenit adult în ziua când flavian a venit la grădiniță
educatoarele ne-au pus să împărțim patul
eu sunt un copil foarte prietenos - dispus să împartă apa, patul, mâncarea
flavian s-a suit încălțat pe patul meu; nu m-a deranjat, e doar un copil, mi-am zis eu
s-a învelit cu pătura mea, și-a pus capul pe perna mea și probabil că a visat visele mele
avea cârlionți blonzi și arăta ca un înger - un înger venit să mă învețe să dorm
căci niciodată n-am somn; doar mă prefac extrem de bine
priveam spatele lui flavian, îi admiram corpul zvelt și alb; sprijinit cu o mână sub cap
acesta ține în palmă cea mai frumoasă minte nedeschisă încă
////
am devenit adult în ziua când flavian a venit la grădiniță
educatoarele ne-au pus să împărțim patul,
atunci i-am scos sandalele lui flavian și i-am sărutat tălpile, spunându-i că îl iubesc
îl iubeam? nici nu știam ce este iubirea.
dar omulețul acela dormea ghemuit lângă mine
și asta e tot ce trebuie să știi.

razzmatazz

în autogara de vest
copiii se joacă,
așteaptă pachetul de la sibiu
opresc mereu
alte autobuze
aerul se umple - aceleași silabe:
lua-l-ar dracu de popricani
lua-l-ar dracu de șcheia
lua-l-ar dracu de stănești
aici putem să ne imaginăm
cum popricaniul a fost luat de dracu',
dus într-un cotlon al iadului
lăsat acolo sa putrezească
un diavol mai mic
a aruncat peste el
stăneștiul,
iar la final cerber
a trântit împuțitul ăla de șcheia
e frig și umezeală
betoanele țin de umbră
se găsește să spună
mereu
același bătrân
aici poți să vezi betonul cum scoate
umbrela și o ține deasupra tuturor
uneori un beton,
alteori mai multe
se așază ca soldățeii
ca sardinele
sau ca ce mai vrei tu
și se pun de-a naibii deasupra noastră

să dea domnul să vină sibiul
și atunci însuși
dumnezeu
telekinetic
ridică un oraș de 169,056 de locuitori
și îl aruncă peste noi,
in timp ce cântăm
aliluia, aliluia, aliluia

drumul drept ce nu se termină

mă simt ca un gândac ce fuge dintr-o parte în alta
morcovit, fără voință proprie
văd conductele și mă gândesc la cum curge viața prin ele
purtate de curenți hidrodinamici
stelele se lovesc de lobul meu frontal, din plin, vertical, în vertex
când noaptea mă lasă iau autobuzul 20
-> tătărași sud, oamenii străzii mă așteaptă pe bancă
vocile lor groase strigă la unison din străfundul
marianelor, mă vor printre ei,
uneori aproape cedez.

mă simt atunci foarte trist.
mă simt atunci liber și trist deopotrivă.
viața mea e un camion lung ce trece pe sărăriei,
pe el sunt poze cu oameni veseli,
sunt poze cu pisici, cu mașini și cu alte camioane
în ele stau oameni și eu îi cunosc pe toți - îi iubesc pe toți,
toți merg pe sărăriei cu mine, dar nimeni nu știe că frânele nu țin.

mi-am spus că nu mai suport -
nu mai vreau să trăiesc această senzație niciodată
trenurile lungi din nicolina șuieră
iar eu sar dintr-unul într-altul

Alexandra Atănăsoaie, Suceava

- *Premiul „Ars Poetica”*

Bucurie experimentală

starea permanentă. bucuria experimentală. departe de tine,
lucrurile se înțeleg diferit.
am văzut femeia care m-a crescut stingându-se câte puțin
și pe tine te știam distrugându-te la celălalt capăt.
lucrurile care nu vor mai fi la fel au fost salvate de
memoria colectivă:
adânciturile de pe brațe, anotimpurile nucleare, dubla
expunere. toate sunt în siguranță.
cât despre mine,
am trecut prin toate formele primare, odată cu ele.

trăim alfabetizarea căderilor pe cont propriu.
trăim recuperarea experiențelor pe cont propriu.
avantajul lucrurilor care nu ajung până la tine este
anihilarea.
excluderea. abandonul: cazurile fericite.

despre noi se vor povesti lucruri încântătoare. am trecut tineri și voluptoși
prin rămășița devitalizării.
se vor păstra cuvinte cu care ne vom recupera unul pe celălalt
din gropile comune.
mă mai ții minte? cu mine, singurătatea și siguranța se simt încă la fel.

mutterschaft

mi-am petrecut cea mai mare parte din viață căutând un înlocuitor. stâlpul de susținere. echilibrul.
când te-am cunoscut mi-am imaginat că tu ești. am proiectat pentru noi seri
care se termină târziu, îmbrățișările și apropierea de care n-am avut parte.
am fost casele în flăcări pentru care nu s-a intervenit la timp,
bucățile de plastic pe care le înghit țestoasele din ocean.
nimeni în jurul nostru nu supraviețuiește. am visat într-un timp

la un loc al meu, un *hippie hideaway* unde să vii și tu câteva seri
pe săptămână, ca să povestim. să trăim ca în *Gilmore Girls*,
dar mult mai aproape de margine. nu știu sub ce formă ajunge durerea la tine.
aici a lovit din plin, ca o rachetă pe care nimeni n-o sesizează înainte de impact.
au urmat excesele. atacurile. gropile astupate cu hârtie
care s-au arătat din nou după prima ploaie. mi-am spus că o femeie ca tine
nu îi așteaptă pe cei care nu pot ține pasul. am rămas în urmă
până când abia mă mai puteai zări, am alunecat spre margine.
eu, pasărea care cade din cuib. tu, pasărea care adună ouăle altora
ca să suplinească lipsa. de unde mă aflu nu se distinge nimic altceva
decât nevoia constantă în cea mai cumplită formă a ei.
vremea în care aveam nevoie de amănunte
s-a întors demult împotriva noastră.

O inimă mare

departe de pământurile făgăduinței cresc plante și copii
pe care nu îi revendică nimeni, iar oasele se topesc
până când te poți cuprinde singur. străzile acoperite de
adrenalină,
atenția super-băieților de cartier, zgomotul obiectelor din
buzunare spărgându-se.
pe majoritatea le-am trăit din nevoie, pe restul din
curiozitate,
acolo, în colț, elevul anxios pe care îl mănâncă scalpul în
fiecare zi, insecta
cu aripile desprinse de trunchi. eu am fost.
când au venit cu ideea despărțirilor, am fost prima care s-a
împotrivit.
structura se demolează din interior, pereții se răstoarnă
unul peste altul.
dacă nu spui acum, nu mai spui niciodată.
o inimă mare le va cuprinde pe toate și le va reconstrui.
când au venit să numere pierderile, le-am ascuns pe ale
mele.

femei fără unghii și câini flămânzi mișunau pe străzi. din mijlocul
unui dezastru natural care nu a născut pe nimeni nu se văd granițele.
cei care au rămas blocați nu vor vedea niciodată lumina.
când Rebeca mânca pământ,
eu vomitam cantitățile ultimelor zile.
au fost episoade scurte: rușinea de a mânca în fața altora,
apa de la chiuvetă mereu pornită, mascarea zgomotului.
când noi am făcut dragoste prin haine, partea intactă a
lumii s-a oprit pentru o clipă.
am rămas așa cât timp în jurul nostru s-au reinventat toate
formele pe care le ia un spațiu
în care nu se mai mișcă nimeni.

Dima Gabriela-Fiorela, Tulcea

- *Premiul „Aegyssus”*

Psalm păgân

Mirosul acela de lumânări proaspăt stinse

și usturimea ce-am simțit-o imediat în buricele degetelor – suvenir din copilărie,

privirile sfinților scurse pe dresurile mele roase

(niciodată nu m-am dezvățat din mersul pe lângă pereți

și nici din neatenție

și nici din ocolirea scaunelor ce mi se încurcau printre pași),

distanța dintre mine și dreapta în care te aflai tu,

mă murdăreau.

Simțeam cum mi se târăsc în vene morțile

și pustiul pentru care mă rugasem să scap;

nu înțelegeam de ce trebuie să fie frig și tu departe,

când am fi putut încălzi tot locul dacă mi te-ar fi apropiat.

E dureros să te privesc de la depărtare:

doar talazuri ce duc tristețea unui trecut pe care îl porți în tine;

ochii tăi albaștri de evreu căptușiți lângă buza mea burgheză

rujată, de fecioară medievală izgonită – o vrăjitoare

care alerga după obrazul tău supt și cu peri aspri,

cum aleargă alții după mântuire.

Și încă te caut.

dacă ai fi lângă mine

la o pătrățică oarecare distanță,

eretica din mine și-ar lăsa capul pe umărul tău

și ar fi atât de bine, atât de bine!

Și nu aș mai regăsi în mâna ta albă, privită de departe,

noroiul care ne compune

care curge din noi și prin noi ca un cimitir după ploaie

cu toate unghiile murdare ale bunicilor noștri

pe care le-am șters din amintire.

Eu nu vin de unde vine gura preotului care crede.

Nu am fost plămădită în ceruri și nu am căzut pentru că mi-am urmat natura.

Eu am crescut ca o pâine caldă din noroi

pusă sub soarele care m-a mângâiat și m-a ars,

și nu sub lumina de incubator a unei făpturi cerești.

Nu cunosc cerul și nu-l pot cunoaște.

Mă ustură, ca lumânările, tot ce-și proclamă puritatea.

Sărută-mă, să simt gustul sângelui curs în pământuri;

n-am nevoie de împărtășania coaptă în speranțe deșarte.

Privește-mă, nu mă lăsa, nu mă abandona unde nu mă pot găsi.

Cuprinde-mă în absența luminii și învață-mă rugăciunile tale.

Curăță-mă cu toată durerea care curge în noi și pe care o săpăm mai departe.

Nu-i așa că acesta e raiul, mâna ta tremurândă?

Autoportret în icoană

Transparența înșelătoare a ființei mele
căptușită cu vene flămânde, rătăcitoare,
crescute-rădăcini sub pielea-mi
însângerată, înnobilată,
de viul care o traversează.

Sângele alb prelins din trupul pâinii
frânte, spartă-n firmituri: aștrii
cei căptușiți în plapuma neagră
a ființelor noastre, asemeni călăuzelor
din întunericul ce ne-ncheagă.
Mâinile-mi urcă, prefăcute-n anafură,
pierdute în cupa privirii tale
și sărutate cu patima beției dintâi,
a pâinii îmbrățișate în vin,
a gurii ce se deschide ca-n fața unei icoane.

Dezlegare

Poate că așa se citește de fapt:
cu buzele strivite pe carte,
umplute de seva stihurilor
și de amăreala paginilor,
ce nu au mai lăsat
cuvintele să zboare.

Poate că așa se dezleagă Universul:
cu urechea lipită de pământul rece
și gura amorțită într-un mușuroi
ce murmură spart
aceeași tăcere în care se găsesc
ca-ntr-un mănunchi
cheile lumii.

Poate că așa te-am și cunoscut:
cutreieram cu buza mea de sus,
întredeschisă de dorul buzei-pereche,

și te-ai întâmplat;

Gura mea s-a-nchis peste a ta

și de atunci dezleagă,

te dezleagă și se leagă

prin tine.

<u>Ilie Roxana, Dolj</u> - *Premiul Special al Juriului*

la ceasul de sine

Ramon închise ochii și

sudoarea îl năpădi

prin toți porii

toată răutatea

îi apărea ca o stea

și apucă pe o potecă bătătorită

cu unghiile către seară

se gândi vag

pe la ceasul de sine

că

poate că dincolo

în susul clopotniței

la ora amiezii

se ridică răsuflarea turlelor

și hotărâse să urce

greutatea lui

atât de blândă

aproape goală

se trezise

deschidere

miroase a pământ o întrerupere

bruscă a liniei vieții

atunci râse cumplit

din fața clădirii Quetzalcoatl

ca să vadă dacă nu încărunțise

și veni o clipă

când se gândea că

ștreangul de gâtul solzos

la limita castității

nu era decât iubire viciată

atunci se porni iar pe râs

și scoase un țipăt înspăimântător

urcând încet

dintre toate ființele vii

în focul larg

se simți cuprins

într-o cămașă aproape goală

mulțumit

cu ochiul rece

se vor strange

poate mâine nu vei mai ști să găsești

stejarul ăla mare din spatele curții

pe care atârna bunica rufele spălate cu săpun de casă

din untură în care îți roteai unghia stearpă

sperând că acolo se vor strânge toate pieile

și cărțile tale cusute cu ață din cutiuța de mătase

de pe recamier

o să rămâi mult timp acolo, Domenik,

lăsând moliile să iasă din velințe să-ți prindă grumazuri reci

murdare descusute pe mijloc strâmtându-ți pielea înnodată
și florile de soc de sub cerul

gurii în care își muia bunica creionul negru

nu avea decât haine de duminică bunica

pentru zilele impare când treceau căruțele pe drum

"sare, sare, hai la sare, pește avem"

știu că îl vei pune în pod

în poziție fetală

în rufele spălate cu săpun de casă

mirosind a umbră

Neacșu Andrei-Cristian, Ploiești

- Premiul Special al Juriului

Gange

vezi cum mi se scurge viața?
dintr-un ceas de tablă, în picături de sânge,
pe un perete alb, proaspăt văruit,
în care mi-am spart speranțele-n quasari
îl vezi?

auzi cum mi se scurge viața?
din vene venin,
prin pleoape suspin,
în inima sfârtecată de chin,
auzi?

dar zi-mi!
simți cum se scurge?
pe șoldurile unei indience cafenii,
plină de misticism într-un bocet mortuar,
la cenușa unui vis, spălat în Gange,
tu simți?

căci îmi fierbe sângele în mine acum
și-l simt plin de otravă,
cum îl scuip prin ventricule,
apoi pompează până în măduva conștiinței mele.

două haiku-uri imperfecte

...materialul genelor tale,
genele tale ca ața,
se cosea și se descosea peste ochii tăi,

ochii tăi ca universuri ce absorbeau lumina,
lumina ca timpul,
timpul pe care se cobora îngerul,

îngerul ca poezia din materialul genelor tale...

vaporul cel ruginit

în timp ce mă plimbam
prin burta balenei,
ce se întindea
de la vaporul cel ruginit
până la Cazino,
îngerul mă privea,
îmbrățișându-mă cu aripile lui,
cu penele lui din solzi de pește,
cu glasul lui ce mirosea
a fluturi morți.
dar eu mergeam mai departe,
prin burta balenei
nu-i simțeam îmbrățișarea,
de la Cazino
până la vaporul cel vechi
plin de rugină.

îngerul mă striga,
dar glasul lui nu se auzea,
căci valurile de sticlă se spărgeau,
prea tare, prea distonant,
de burta balenei,
iar eu mergeam mai departe,
de la vaporul cel ruginit
la Cazino.

și căutam îngerul,
ca un nebun,
prin burta balenei
de la Cazino
la vaporul cel vechi
și nu-l găseam
și nu-l auzeam,
căci în mine uitasem să privesc,
iar din burta balenei
nu puteam să văd
valurile de sticlă...

<u>Alexandru Mihai Gheonea, Rovinari</u>

– Mențiune I

ce e într-un moment

și ce e într-o privire?
totul
ca o secvență tranșantă de imagini
ca toate piesele de dragoste strânse într-una
"my girl, my girl, my girl,
you will be my girl"
un moment de octombrie
october in bloom//we fell in love in october

ce e într-un moment?
și ce e într-o îmbrățișare?
o pace atât de profundă
încât totul tace pentru un moment
și totul e bine
un mult așteptat somn al sufletului
o trezie beată a simțurilor
un moment pe care ai vrea să-l îngheți
și să-l pui într-o sticluță
pe care să o porți după tine, la pieptul gecii
și din care să sorbi tot restul vieții
apa vieții

cuvintele sunt și vechi și noi
și majoritatea sunt grele
unele poartă în ele o putere de-a dreptul dezarmantă
și poate o la fel de mare doză de pericol
unele sunt atât de vechi și de grele și de periculoase
încat nu pot decât să-ți rămână blocate în gât
ca un sughiț în capul pieptului
e mai frumos să le punem pe foi
ca niște șuvițe udate de apa ploii

într-un moment/cea mai dulce aromă de adrenalină
care te face să plutești/într-o privire zgomotoasă,
zgomotoasă
zgomotoasă, atât de zgomotoasă
încât îți dă puteri supraomenești
și sub bocancul tău sfărâmi și asfalt și griji
și tristețe și goliciune

ce bine ca în Dărmănești luminile nu se sting niciodată
și în Mănăștur becurile sunt încă aprinse
neașteptat botez al inimilor noastre.

Misha se gândi, într-o zi,

că ar trebui să ia cursuri de plâns.
cum nu a învățat niciodată să meargă
pe bicicletă,
se pare că nici să plângă nu știe cum.

dar îi e frică să meargă
cine știe câte alte probleme i s-ar descoperi
și dacă cumva i s-ar interzice
cafeaua, alcoolul și țigările?

vedeți voi, Misha e construit altfel,
coloana lui Misha
e o parodie a coloanei lui Brâncuși
"acasă" o purtăm în oase
și în aritmia inimii,
care la rândul ei vrea să scape din piept.
cam așa, Misha

se rătăcește mereu și ajunge
prin cimitire,
pe poteci pline de bălării și iarbă sălbatică
sau gări de suflete
dar întâmplările astea nu sunt decât
ca un glitch într-un joc video

prin care ajungi într-o zonă normal inaccesibilă
cu texturi lipsă,
Dumnezeu a uitat să le șteargă pe astea din lume.
așa se plimbă Misha,
supradoză de deziluzie
jinduindu-și jalea pietrificată-n jad,
imersiune într-un univers intrinsec,
în care toate trebuiesc clădite de la zero,
căci multe se așteaptă de la Misha,
care nici pentru a exista nu-și găsește energia.
pierzania se imprimă în piele
ca cel mai criptic tatuaj.

rătăcitoare sunt razele unui
soare scufundat în singurătate
așa mai delirează Misha uneori
în flamă de aritmie și frică.
lumină poți vedea și pe întuneric
și și când e soare afară purtăm
negura în noi.

Misha nu mai vrea să fie, să dea sau să primească,
vrea doar să se topească în taină
într-o baltă de tihnă și nu de neant,
în somn lipsit de singurătate,
nebântuit de umbre și de imagini
care derulează în delir și niciodată nu se-opresc.

Misha ar vrea să se oprească,
să-și dea ochelarii jos și să se dezbrace de tot,
totu-i o haină, o cosmetizare,
la bază suntem toți urâți.
nu mânuim nimic mai instinctiv
decât ura și răutatea.

"cine e ca Dumnezeu?"
Misha este.
așa că nu vă atașați de el
și nu-l admirați sau să-i scrieți ode,
ori vă va face o demonstrație de deism.

așa se refugiază Misha într-o sferă de vid și nimicnicie
în care se joacă,
ca un copil într-o băltoacă,
numai,
de data asta el ar ieși de acolo,
dar nu mai știe cum.
toate sunt capcane și amăgiri
toate sunt deșarte și tranzitorii.
toți ne tot naștem și murim
/atât de dezechilibrat/
murim de fiecare dată
mai mult decât trăim
și e atât de trist încăt
să-l facă până și pe Misha să plângă.

dar Misha nu scapă niciodată
în nopțile cu insomnii, i se mai permit, uneori
câteva lacrimi,
până se prăbușește totul, din nou
și din nou
toate buluc într-un melanj
de trecut murat la borcan
și borș cu griji
și viitor negru și ars și incert
totul e incert
et omnia vanitas
et omnia vanitas...

Misha se cuibărește în poziție fetală
și merge la somn,
tot el pierde în final,
ca de fiecare dată.

Anastasia Țuțuianu, Medgidia
– Mențiune II

În prag de primăvară

Am așteptat mult primăvara asta,
de fapt și gândurile mele au început
să înmugurească la primul strop
de căldură ce a atins pământul.
Iarna a durat prea mult, cu țurțurii ei
la streașină, ascunzând în interiorul lor
povești despre un felinar lăsat într-un colț
de pădure, ca să lumineze gândurile
trecătorilor, iar frigul cuprindea întreg ținutul,
până și stelele înghețau. Mi-au ținut de cald
filmele în labirintul ăsta fără sfârșit,
îmbrăcat în lăcrămioare imaginare. Mâini
dezinfectante vă vor oferi în continuare
măști și reguli ca să mențineți distanțarea

și zâmbetele se vor căuta unul pe celălalt;
pe vremea asta atât de caldă, vântul s-a hotărât
să răscolească delicat trăirile timpului care nu stă
nicicum pe loc. Dar eu tot vreau să miros liliacul,
să simt parfumul lui pretutindeni în jurul meu
și să respir cerul senin, să mă bucur de aer curat.
Mi-aduc aminte că într-un an, de ziua mamei,
s-a umplut casa de flori și gălăgie mirosind a
lăcrămioare și coajă de lămâie pusă de mama
în prăjitura care stătea în cuptor și se rumenea,
parcă era poleită cu aur, nu cu miere. Hoțul de cărți
trecea pe lângă Terasa cafenelei noaptea, unde
l-a cuprins somnul și a adormit. Mi s-a terminat
rezerva de la stilou și sub soarele tânăr de martie
mă caut de amintiri prin buzunare; hanoracul meu
mov duce și el dorul căldurii și culorilor, vrea
să se umple de viață, să aibă o răsuflare crudă,
începe să se simtă prezența primăverii...

Miracole ascunse printre cuvinte

E un miracol că în fiecare dimineață mă trezesc
în camera mea și aud glasurile părinților, iar
fratele meu se agață de ultimele minute de somn
și sub jaluzele văd razele soarelui cum încearcă
să-mi pătrundă prin păr și prin cuvintele dintre
coperțile cărților de pe birou. Și spun și eu
„Ce mirare că sunt!“, când cântecul meu preferat
răsună în toată casa, iar mie îmi vine să dansez;
m-am tot gândit unde să pun toate amintirile,
într-un album sau într-o cutie, ca să nu li se îndoaie
colțurile, să rămână parfumate, să li se simtă
mirosul sărat de mare; am înghesuit tot soiul de
liste prin buzunare și imagini în spatele pleoapelor
ca să realizez că, de fapt, amintirile pot sta și în
scoicile pe care le-am cules vara trecută pe plajă

sau în cutia de pe bibliotecă, lângă stiloul roz;
miracolele stau pretutindeni, în ochii și zâmbetul
persoanelor dragi, în petalele florilor care se bucură
de lumina soarelui, în parfumul prăjiturilor
făcute de mama, pe crengile încărcate de cireșele
care așteaptă să fie culese, în galeria telefonului,
în pozele din prima zi a fiecărui an școlar, de la
premiere sau de la un spectacol de teatru, în jocurile
de-a v-ați ascunselea prin camerele încărcate de ani
din casa bunicilor, printre filele cărții cu povești...
Și așa am realizat că miracolul meu nu seamănă cu al tău.

Fulgi peste măști

Aștept ziua în care vor cădea măștile
ca să mai iau și eu o gură de aer curat,
să pot respira cu adevărat, să pot admira
zâmbetul lui și zâmbetul ei. Îi privesc

de atâtea ori, parcă ar fi două sculpturi
ce respiră, dar nu își pot vedea decât
ochii, iar cuvintele se pierd prin mască,
de parcă ar fi prinse și nu pot să iasă
la suprafață. Aștept de atâta timp să ningă
și iată că într-o zi, ieșind la aer, am zărit
fulgi de zăpadă dansând pe aripile vântului
atât de lin, dar când orchestra a început
să cânte o altă melodie, dansul lor a devenit
aprig și plin de emoție, emanând căldură.
Am urmărit cum zgâriau trotuarul, iar
gândurile mele se făceau țurțuri pe geam;
în gheață se oglindeau amintirile mele.
Într-una dintre ele am zărit o fetiță veselă
care învăța să facă primii pași, iar în alta
acea fetiță crescuse și începuse să vorbească,
în a treia voia să citească, primise prima ei
carte de povești. Și-atunci am realizat că

îmi era dor de acele momente de inocență
și bucurie, păstrate cu grijă în globuri de
cristal. Nici acum nu s-au oprit fulgii,
sunt îmbătați de dans, iar mie
mi s-au înzăpezit tâmplele și am închis ochii,
am lăsat gerul să mă cuprindă și mintea
să se avânte într-un vis de zăpadă.
Câtă speranță, îmbrăcată în alb...

Concursul Național de Proză

„Valentin Șerbu”

Concursul Național de Proză „Valentin Șerbu”, ediția I, 2022

Bogdan Pascal

Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea a organizat prima ediție a Concursului Național de Proză „Valentin Șerbu” în perioada 1 iunie-22 august a anului 2022, ca un eveniment adresat autorilor care au împlinit vârsta minimă de 16 ani și nu au debutat în proză cu volum propriu.

Dacă în anii 1980 existau, la nivel național, un număr relativ mare de concursuri literare dedicate prozei, la momentul actual, numărul concursurilor literare de proză este aproape insignifiant, astfel încât acestea nu pot constitui o reprezentare corespunzătoare a importanței pe care genul prozei îl are în domeniul culturii literare, principalul domeniu de expresie al limbii române, literatura cu toate subansamblurile, ei fiind aceea care a contribuit esențial la cristalizarea identității de limbă a poporului român.

Pe lângă misiunea sa de ambasador cultural și educațional al limbii române, menirea pe care Centrul Cultural „Jean Bart” Tulcea o atribuie acestui concurs este aceea de a avea și o misiune de recuperare morală, acesta fiind dedicat memoriei prozatorului tulcean Valentin Șerbu (n. 20 iulie 1934 – d. 29 ianuarie 1994), cel mai prolific și, cu siguranță, unul dintre cei mai importanți prozatori ai Dobrogei, membru al Uniunii Scriitorilor din România, condamnat pentru viziunile și ideile sale anticomuniste.

Spațiul cultural tulcean a acordat prozatorului Valentin Șerbu prețuirea pe care marele om de cultură o

merită: o statuie a sa este prezentă în Parcul Personalităților, numele îi este purtat atât de o librărie din municipiu, cât și de Biblioteca Orășenească Babadag, iar Biblioteca Județeană „Panait Cerna” i-a consacrat un spațiu expozițional special.

Valentin Șerbu s-a născut la 20 iulie 1934, la Tulcea, iar cursurile elementare si gimnaziale le-a urmat în orașul natal, după care, în timpul liceului, a fost condamnat de Tribunalul Militar Iași, prin Sentința 448/8.08.1952, pentru uneltire contra ordinii sociale, în urma participării la manifestări sociale cu caracter anticomunist, fiind arestat împreună cu alți colegi de liceu. Sentința a fost executată în perioada 20.11.1951-19.11.1954, cursurile liceale finalizându-le abia în anul 1969.

După executarea sentinței, în perioada 1955-1971 și-a câștigat existența lucrând ca electrician în orașele Medgidia, Eforie, Constanța, Tulcea. Din 1971 până în 1974 lucrează la serviciul bibliografic al Bibliotecii Județene „Panait Cerna”. Din acest an, pleacă la Mogoșoaia, la Casa de Creație a Scriitorilor. Se reîntoarce în Dobrogea, stabilindu-se mai întâi la Babadag (1980-1990), apoi la Tulcea, unde o boală necruțătoare îi curmă viața în ianuarie 1994.

Perioada șederii la Babadag a fost cea mai benefică vieții sale de scriitor, drept mărturie stau cele cinci titluri noi de după anii 1980. Scriitor prolific, sensibil, Valentin Șerbu și-a sublimat suferința prin forța ironiei, prin jocul personajelor sale cel mai adesea malformate moral, autodemascându-se în situații tragi-comice, prin pline de înțeles observații conturând cu umor critic nuanțele grave ale realității sociale imediate, prin recursul la fantastic ca

posibilitate nu doar a evadării, ci și, prin intenția propriului său spirit creator, a re-semnificării lumii.

A colaborat la publicațiile „Luceafărul”, „Steaua”, „Almanahul literar”, „Vatra”, „Tomis”, „România literară”. Debutează în 1971 cu volumul de nuvele „Provinciale”. Din 1972 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România. Prezent în antologiile „Proza satirică română contemporană” (Sibiu, 1982) și „Vânzătorul de enigme” (Constanța, 1993).

Este autor al volumelor „Provinciale”, 1971; „Expediția”, 1972; „Dezacorduri”, 1973; „Figuranții”, „Baltazar”, 1974; „Povestiri senine”, 1975; „Fantastica Deltă”, 1976; „Fantastice”, 1978 – publicații apărute la Editura Cartea Românească, București; dar și al volumelor „Vizita de adio”, Editura Eminescu, București, 1979; „Inocentul”, Editura Cartea Românească, 1980; „Satirice”, Editura Sport-Turism, București, 1982; „Tentative”, București, Editura Cartea Românească, 1982, „Tărâm necunoscut”, Editura Eminescu, București, 1983, „La iarbă verde”, București, Editura Cartea Românească, 1985.

Ediția I a concursului dedicat memoriei prozatorului Valentin Șerbu a fost un succes deplin, bucurându-se de atenția a nu mai puțin de 100 de participanți, din majoritatea județelor țării. Concursul a fost structurat pe două secțiuni: 1. secțiunea Proză, în cadrul căreia au fost primite lucrări mai ample de 10-15 pagini, secțiune cuprinzând și acordarea Premiului „Valentin Șerbu”; 2. secțiunea „Miniaturi Narative” , dedicată autorilor de texte mai scurte, de maximum 6 pagini.

La prima ediție a sa, juriul concursului a fost prezidat de prozatorul Ovidiu Dunăreanu, redactor-șef al

revistei „Ex Ponto”, Constanța, alături de care s-au aflat doamna dr. Anastasia Dumitru, redactor-șef al revistei „InterArtes”, eseist, critic literar, precum și doamna dr. Nastasia Savin, eseist, critic literar, toți fiind membri ai Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Dobrogea.

Lilioara Macovei, Bacău - *Premiul „Valentin Șerbu”*

Misterele din Mair Cana

Aşezarea Mair Cana era pitită între mai multe dealuri şi legată doar de trei alte localităţi prin tot atâtea drumuri bătătorite mai mult de căruţe, trăsuri poştale şi trăsuri boiereşti. Lemnele de la pădure se aduceau peste deal de Hoza Nire, cu carele trase de boi zdraveni şi ţintaţi.

Căruţele ordinare aveau înhămate două feluri de cai, cei de soi şi ceilalţi, având ca loc de lucru împrejurul aşezării, transportând diverse. Trăsurile poştale erau construite cu mai multă dibăcie, doar transportau valori, iar trăsurile boiereşti erau speciale.

Casa boierului Paul Lurek era contruită în afara localităţii, pe o platformă destul de generoasă. Nu se ştia din ce e făcută, dar avea pereţii drepţi şi neteziţi ca la carte, era acoperită cu tablă galvanizată şi avea cerdac din lemn de stejar, ca să domine peste ani. Sub streaşina casei se afla o dantelă din lemn, lată cam de treizeci de centimetri, făcută tot din stejar de meşterul Dionisie. Lăsată la culoarea lemnului, dar şlefuită bine şi dată cu lac, dantela părea nouă.

În faţa casei era un fel de terasă cu masă mereu pregătită pentru musafiri, cu scaune frumos sculptate şi o cortină de vie, care făcea umbra plăcută şi dorită. Împrejurul casei era o grădină cu legume principale, mereu udată şi întreţinută de doi grădinari aproape şcoliţi, iar în jurul gardului, şi el din lemn de brad adus de la Cusa Eva, aproape de graniţa cu Nauciram, era o frumuseţe de aranjament pomicol. De la primele cireşe şi până la gutuii târzii, aici găseai fructe de tot felul, iar frunzele copacilor

păreau a fi udate cu lacrimi de fecioară, în orice timp al zilei.
În curte, pe partea dreaptă, erau trase ca pentru odihnă trei trăsuri, fiecare cu culoarea şi ornamentele ei. Cea roşie, cu ornamente din cupru, era a boierului. Avea un fel de tălpici din tablă groasă vopsită cu grijă într-un gri îndrăzneţ şi fixată pe ambele părţi, cu ajutorul căreia se urca boierul în trăsură.

Harnaşamentul maroniu, din piele de calitate, tighelit ca de maşină, era ţinut în loc uscat şi cremuit ori de câte ori boierul pleca la plimbare sau venea.

Trăsura doamnei boier era albastră, cu ornamente galbene şi mai bogate. Întotdeauna în trăsură se afla un pled din lână fină de culoare galben pai, indiferent cât de cald era afară. Pentru cele două fete, Miriam şi Amia, boierul făcuse o frumuseţe de caleaşcă. Era verde crud, cu semnele lor zodiacale pe părţile laterale ale trăsurii de culoare roşie, cumva spre portocaliu şi, ca să fie ca din poveste, în spate au pus nişte canafuri din mătase albă. Când voiau să se plimbe, spuneau birjarilor şi, din câteva mişcări, totul era pregătit.

Ţinuturile din jur păreau fără sfârşit şi ieşirea în aceste locuri era ca o pătrundere în copilărie. Totul era sub auspiciile bucuriei şi de fiecare dată plimbăreţii aveau alţi ochi pentru privit.

Miriam spunea deseori că a mai descoperit un peisaj divin şi că a simţit suflarea lui Dumnezeu. Amia, mai poetă, nu ezita să aducă în discuţiile de după plimbare faptul că totul era rupt din peisajele unui mare pictor francez şi ca să nu facă vreo confuzie, nu-i pronunţa numele. Doamna Nori, boieroaica, subţire ca o trestie, se plimba numai cu Grielle, camerista. Fata asta îi cânta de cum plecau şi până ajungeau din nou acasă. Ştia o mulţime de melodii, unele chiar vechi de tot, iar în mijlocul naturii, realitatea era un vis.

Cerul văzut de doamna Nori era bulversant şi-i inducea cu fiecare plimbare dorul de copilăria îndepărtată. Se vedea pe câmpurile verzi cu mii de flori de toate culorile, vorbind cu cerul, cerându-i să o facă prinţesă. Nu dorea nimic altceva, lucrul acesta i se părea de nerealizat singură, de aceea apela la ajutoare. Visurile erau din ce în ce mai mari şi uneori mai aproape de ea, alteori prea în depărtări. Cântecul Griellei o trezea mereu din visarea nu de mult avută.

Împrejurimile conacului erau ca o colecţie de minunăţii cuprinse în dealuri, văi, pajişti pline cu flori de vis, toate de un farmec inexplicabil. Dintre toate, doar câmpurile cu grâu o bucurau pe deplin şi când le vedea, le atingea spicele pline cu boabe sănătoase, simţând acelaşi miros de pâine caldă. Până la secerat, doamna Nori mângâia aproape zilnic cultura asta dumnezeiască. Îşi făcea potecuţe prin lan şi, cu cântecele Griellei, cutreiera aşa ore întregi, întorcându-se acasă cu vreun bucheţel de flori roz ori mov şi spice făcute cununiţe. Bucuriile doamnei Nori erau pornite din emoţiile inimii şi povestirile făcute acasă după aceste plimbări erau dublate în trăiri. Uneori, boieroaica avea impresia că în lanurile de grâu cineva o urmăreşte dacă lângă ea nu era Grielle, dar nu se speria niciodată, ea nu credea în fantome, în spirite venite de nicăieri, şi de aceea nu spunea nimănui nimic.

De câteva zile de când aveau loc pregătirile pentru sărbătoarea grâului, nimeni nu mai fusese la plimbare. Era multă treabă şi când vrei ca totul să iasă bine, laşi distracţia asta deoparte.

Iarba verde din curte părea neatinsă, atâta atenţie i se dădea. Totul era sub o ordine desăvârşită. Atunci când se ţineau distracţiile, nimeni nu se gândea că avea să fie ceva deranjat şi chiar nu era, fiindcă prietenii boierului Lurek ştiau pretenţiile acestuia.

Sâmbătă, urma să se facă petrecere la conac pentru a se sărbători ziua grâului. Toate aceste culturi minunate fuseseră strânse şi bucuria unei recolte bune trebuia să fie împărtăşită și cu prietenii de prin alte ţinuturi.

Începuseră de dimineaţă pregătirile. Fiecare ştia ce are de făcut, aşa cum a spus Lurek, şi surpriza că nu o să iasă aşa ca la carte nu avea voie să existe.

Mâncarea, băutura şi cântătorii se înţelege că nu puteau fi ca anul trecut. Îmbrăcămintea familiei fu o mare surpriză, fiind adusă din capitală. Invitaţii avură cea mai frumoasă primire şi multe dintre distracţiile propuse, precum întrecerile sau jocurile, își făcură doritori exacerbaţi ai unei alte întâlniri de acest fel. După ce lumea a fost aşezată la masă, veniră feciori şi fete, fiecare cu câte o pâine caldă din grâul curând adunat, aşezate pe şervete ţesute la război, şi îi serviră pe musafiri ca pe înalte feţe, precum şi erau. Apoi un alt tânăr cu aleasa lui îi îndemnară pe toţi mesenii să guste din vinul de anul trecut. Astea fiind făcute, se aduseră bucatele preparate cu o zi înainte, festinul sfârşindu-se cu dansul în perechi, apoi laolaltă.

La sărbătoarea grâului, toată lumea era bucuroasă şi plină de bunătate. Întreaga hărmălaie, pentru că aşa parea, era supravegheată de doamna Nori, ajutată, fireşte, de Miriam şi Amia. Se ţinea seama de felul cum sunt aşezate tacâmurile, scaunele, cum arată cei care servesc la masă, unde stau cântătorii şi toate amănuntele pe care numai o femeie ageră le-ar şti rânduiala.

Paul Lurek era preocupat de locul fiecărui invitat.

- Aici trebuie să fie dibăcie, domnule! Îi aşezi după ranguri, după amiciţii, după gradul de rudenie existent sau viitor, după vârste, după starea civilă, după debitul verbal,

după simpatii, după, după... Dar nimic nu este greu când faci din plăcere! Sărbătoarea grâului este programată aproape de un an de zile, aşa că de ce ar trebui să fie ceva greu?

În timp ce toată lumea mânca, discuta, lua câte ceva din băuturile casei, doamna Nori auzi un strigăt uşor cunoscut, ceva ce aducea a glas de copil. Cum trebuia să vadă ce mai era pe la bucătărie, plecă într-acolo. Ajunsă în dreptul camerei sale, a reauzit glasul de copil, dar de data asta venind de la mansardă.

Boierul Lurek îşi făcuse acu vreo câţiva ani o mansardă numai din lemn, cam de patru pe patru metri, aranjată pentru dimineţile de vară când îşi fuma pipa şi bea cafeaua făcută la nisip. Cu timpul, acest loc ajunsese să fie mai mult al fetelor, unde-şi făceau dantelele şi o ascultau pe Grielle cântând. Existau numai pe latura din faţă ferestre, lateralele fiind pereţi întregi unde Nori îşi agăţase două tablouri ciudate, unul reprezentând o femeie goală cu cap ca de vulpe rânjită, iar în al doilea, pe un fond negru de vis urât şi gri înspăimântător de cortegiu funerar, era pictat un bărbat cu mâini de şarpe, cap de broască veselă şi picioare de copaci.

Nimeni din casa boierului nu avea îndrăgire de pictură şi cum pe acele vremuri, dacă nu aveai în casă tablouri, nu erai cu pretenţii, îşi luaseră şi ei ceva, să fie. Nu avea nicio importanţă cine şi cum picta, relevant era să ai ceva pus pe perete, dacă se putea şi de dimensiuni mai mărişoare, ca să se vadă generozitatea cumpărătorului. Aşa s-au îmbogăţit mulţi novici în ale penelului. Ajunsă pe scările întunecate puţin din pricina organizării dificile a spaţiului, doamna Nori simţi o smucitură și abia reuşi să se agaţe de balustradă.

- Ei, cine e acolo?

- Eu! Vino mai repede, că mi-am rupt piciorul! îi răspunse glasul necunoscut.

- Care eu? Nu te cunosc după glas!

- Hai, mai repede!

Un pic de sfială avu doamna Nori şi dădu să urce. Deodată se întunecă şi ceva ca un vâjâit de vânt puternic îi luă pălăria din cap. Se rostogoli pe scări, deşi cineva o trăgea în sus. Din tavan începu să cadă mărunt pietricele albe şi negre, aşa le văzu doamna la nişte străfulgerări alb-albăstrui venite de sus. În drumul ei forţat pe scări, îşi agăţase rochia nouă de mătase naturală şi rămăsese goală. Acum simţea pe spate, pe mâini şi picioare, loviturile de pietricele ca pe nişte bice cu șfichiul de oţel, imediat locul devenind vânăt. Ca dintr-un val uriaş de apă, apăru monstrul masculin din tablou, împletindu-i mâinile şerpoase după gât şi întrebând-o:

- De ce m-ai ţinut pe perete?

Doamna Nori, care încă nu era pierdută cu firea, se smuci, îi băgă unghiile în ochii mari ca două borcănaşe şi strigă cât putu de tare:

- Cine eşti, nemernicule? Ajutor! Ajutor!

Nu-i răspunse nimeni. Între timp, peretele din faţă unde erau ferestrele se crăpase după nişte direcţii curbe şi galben strălucitoare. Era un mare pericol de moarte, deşi doamna Nori privea la urâtul ăla cum rânjea. Deodată, dintre căscătura aia de la ferestre, apăru femeia goală cu cap ca de vulpe, răcnind ca în codru, din ochi ţâşnindu-i flăcări roşii. Erau îndreptate spre boieroaică, dar, deşi o atingeau, nu o durea nimic.

- Nu ai avut milă de mine, bogătaşo! Toată iarna mi-a fost frig! Acum, primeşte plata pentru asta şi dă-mi pălăria!

Cu o mişcare de robot, i-o luă, căci acum pe cap avea pălăria, şi cu un zâmbet sarcastic se întoase pe călcâie după ce o plesni pe boieroaică peste faţă cu dosul palmei.

Ceva se opri în loc, ca într-o linişte de cimitir la miezul nopţii. Închise ochii şi începu a mormăi ceva. Stătu vreo câteva minute bune şi când deschise ochii, o văzu pe Grielle cum o pălmuieşte cu grijă.

- Ce faceţi, doamnă, de ce mă speriaţi?

- Ce-i cu tine aici?

- Haideţi, doamnă, că vă caută boierul, pleacă musafirii!

Se ridică şi se uită în jurul ei. Nimic nu părea deranjat cu ceva. Rochia era întreagă, pălăria pe cap, ferestrele se aflau la locul lor, nu era niciun strop de apă pe jos, se pipăi şi nu o duru nimic, doar că de aici vedea foarte bine peretele unde avea tablourile. Numai ele lipseau.

Dispăruseră oare odată cu fantomele astea violente?

Simţea cum în minte, trup şi suflet i se strecoară o stare de adâncă nelinişte şi tulburare.

După toate petrecerile de la conac, gazda, adică doamna Nori, era neobosită. Trebuia să pună la punct toate câte le neorânduise pe parcursul distracţiei într-un timp scurt, fără să fie observată osteneala. De data asta, ceva ca o moleşeală o stăpânea, dar şi mai aprigă şi insistentă părea o ceaţă pusă pe gândurile ei clare cu numai o zi în urmă.

Grielle, fără prea multă minte, o întrebă cu o curiozitate de nătângă de ce se închina pe scări boieroaica ei, că doar acolo nu era nicio icoană. Îi fusese frică să nu-şi rupă rochia de mătase, că ea nu mai văzuse aşa frumuseţe, dar dacă era să spună adevărul, apoi îi cam venise a râde.

Boieroaica stătea în genunchi, chinuindu-se să se ridice. „Lasă, că vede şi ea, acum, cum este să stai ore întregi să speli pe jos”, gândi. Dar când văzu că se cam întrece cu gluma, alergă să o ajute.

Acum, o privea şi nu se dumirea ce căuta totuşi doamna Nori acolo şi atunci, când trebuia să fie între musafiri.

- Mi-am bătut gura degeaba, Grielle! Nimic nu ţii minte, nimic nu înveţi! Vorbeşte mai încet când anumite situaţii aşa o cer, ce Dumnezeu nu pricepi!

- Ce să pricep, doamnă, că doar eraţi în genunchi acolo şi icoana este în altă parte!

- Taci, că vine Lurek!

Azi, boierul avea o privire blândă, plină cu surâsuri complice la bucurii. Trăia încă din amintirile sărbătoririi grâului. Își revăzuse prietenii, cunoştinţele, partenerii de afaceri, rudele, dar mai ales era mulţumit aşa, în general, că toate au mers după pofta lui. A fost mândru de nevasta-i frumoasă şi pricepută la toate şi i se instalase în suflet o binedispunere fără margini. A ştiut el de când s-a căsătorit cu Nori că a pus mâna pe un diamant. Nu i-a mulţumit lui Dumnezeu de multe ori pentru asta, dar de când făcea sărbătoarea grâului, s-a tot gândit. Parcă acum a văzut că are două fete surprinzător de educate, frumoase, elegante şi pline de talente.

În zgomotul acesta al vieţii, numai la petreceri i se deschideau ochii şi-i cădeau privirile pe familia lui, în rest, numai muncă de boier şi alte preocupări.

Fetele lui fuseseră la sărbătoarea grâului „migliore” şi asta ştia de acum vreo doi ani, când îi spusese prietenul lui, italianul Franco Ricco, marele stăpân de mori de la Ties Nah. Aici, Ricco cunoştea pe toată lumea şi era cunoscut tocmai datorită făinii bune pe care o măcina. Ricco avea trei băieţi, toţi făcuţi cu Ruxandra, fata popii din Sibar,

frumoasă şi deşteaptă. La întâlnirile cu Lurek, Ricco amintea mereu de încuscrire, că de-acuma era vremea, dar boierul nostru mustăcea şi, şăgalnic, amâna discuţia. Miriam şi Amia nu se gândeau la băieţii lui Ricco, erau alţii mai frumoşi în jurul lor, dar, de dragul tatălui, se prefăceau interesate.

Mâine, Lurek urma să meargă la Ricco să facă afacerea cu grâul. Anul acesta a fost recoltă bună, acuma o să vadă cum va avea de câştigat, că şi Ricco a prins în atâţia ani gust de negustor. O s-o ia şi pe Nori, că o simpatizează pe Ruxandra.

Luhil, vizitiul, pregăti trăsura, ţesălă caii, le pieptănă părul şi îşi scoase la soare hainele de plimbare. Îi era dor de vremurile duse, când Volner, tatăl lui Lurek, îi era prieten, frate, vizitiu şi părtaş la nebunii. Un om ca Luhil, cu grijă pentru sine, mai rar. Avea tot timpul haine curate şi parfumate, păr îngrijit, ca să nu mai spun de mâini.

- Draga mea Nori, mâine mergem la Ricco, ce spui? întrebă cu miere în vorbe Lurek.

- Mă bucur, abia aştept!

De fiecare dată, cadoul ei îi făcuse mare plăcere Ruxandrei şi acum se gândea ce să-i ducă.

Miriam şi Amia toată ziua şi-au dedicat-o porumbeilor aduşi din târg de la Senavy. Două porumbiţe superbe şi trei masculi cu semne distincte le-au făcut să uite că azi aveau oră de pian cu doamna Lamira, o femeie punctuală şi nemulţumită tot timpul. Între timp, Grielle le anunţă pe domniţe că pianista ordonată a plecat la spital cu soţul. Nu se ştie cine pe cine a dus, cine este bolnav şi cine însoţitor. Din ziua de azi nu mai rămăsese mult, aşa că fiecare avea mai nimicuri de făcut.

În dimineaţa asta, soarele părea că râde, chiar dacă abia ieşise de după orizont. Îşi întindea razele spre pământ cu speranţa că va întâlni chipuri fericite. Lurek, cu nădejdea

că azi va fi una luminoasă şi cu mulţumire, începu a da ordine în dreapta şi în stânga numai pentru a pleca mai repede. Drumul era de vreo două ceasuri dus, apoi cât se stă la discuţii nu se pune în calcul, nu se cade să fie pe fugă.

Nori era pregătită de plecare şi, cu mişcări fine, se urcă în trăsura boierului. Fetele se sculaseră şi ele pentru a da părinţilor îmbrăţişarea de drum lung, nelipsind Grielle, somnoroasă şi tremurând de emoţie.

După câteva minute de agitaţie matinală, conacul rămase pe mâna prinţeselor şi a câtorva slujitori. Îmbrăcate cu halate de cameră, albe, brodate şi pe dedesubt cu cămăşi de noapte de bumbac fin, Miriam şi Amia nu mai păreau zvelte şi subţiri. Alergară din pragul conacului, de parcă erau fetiţe de cinci ani, râzând şi prinzându-se de îmbrăcăminte, mai-mai să se dezbrace. Știau că azi vor face ce vor vrea, fără sfială, fără griji.

Cândva, într-o cameră de la capătul holului mare, mama lor le arătase nişte haine ale bunicii lor şi se gândiseră când oare vor avea timp să le probeze. Tocmai venise vremea, o zi întreagă aveau să facă nebunii şi să se bucure. Se urcară din nou în pat, făcându-şi planul pentru întreaga zi, dar cum era prea devreme să se apuce de distracţie, hotărâră să mai stea aşa în visare, îmbrăţişate, cum o făceau de mici. Le venise o moleşeală pe trupuri şi ochii li se închideau încet şi plăcut. Se întrebau una pe alta dacă simt la fel şi răspunsurile erau în consens şi... Alergară ca la comandă în camera cu mistere, aşa cum o ştiau ele de demult. Acolo, în cufere şi lădiţe frumos încrustate şi pictate, erau tot felul de lucruri. Nimeni nu le spusese asta, doar în imaginaţia lor vedeau rochii, pălării, accesorii de femei nobile, pantofi de mers la petreceri de boieri, evantaie de prinţese şi cutiuţe unde se ţineau bijuteriile şi venise timpul să se convingă.

Deschiseră uşa fără oprelişte şi, cu teamă împinsă de curiozitate, păşiră înăuntru. Linişte mormântală le sfia în înaintare, dar de-acuma „ce o fi o fi”, își spuseră, „hai să vedem ce este pe aici”.

- Miriam, nu mai vorbi atât de tare!

- Ți-e frică? Mie, deloc!

În partea dreaptă se vedea un cufăr maro, destul de mare, cu colţurile parcă aurite.

- Hai, să vedem ce este aici! spuse Amia cu vocea ei molcomă, de te prindea somnul.

Au tras cu mare greutate capacul şi ceva ca un abur străveziu se ridică. Miros de trandafir şi tămâie a umplut camera şi din colţul opus se auzi un tril de pasăre rară.

- Miriam, ai auzit?

- Nu! Vreau să văd ce este înăntru şi nu te mai speria, Doamne!

Se afundă cu capul în lada aia mare şi parcă fără fund şi după câteva secunde scoase la lumina ca de neon a camerei ceva material deosebit la pipăit. De un verde extrem de curat, cu inserţii mai închise şi strălucitoare, ieşea la iveală conturul unei rochii de prinţesă. Amplă şi dintr-o mătase fină cu ceva greutate la cădere, ar fi stat fără cusur pe trupul aproape perfect al lui Miriam. De partea din spate a rochiei era prinsă, cu un ac de aur, o pălărie cu panglici şi tivitură aurită. Miriam era brunetă, cu un păr lung negru şi faţa ca de porţelan chinezesc, ori dacă ţi-o imaginezi în această îmbrăcăminte, nu ai cum să nu fii uimită de apariţie.

- Amia, îţi place rochia?

- Da, dar hai să plecăm, că tremur, nu mai vreau să stau, mi-e frică!

- Plecăm, dar căutăm şi pentru tine ceva special. Și pantofii, draga mea, vezi nu sunt în lada mahonie din dreapta uşii?

Cum Miriam era curioasă şi neînfricată, scotoci prin cufăr şi găsi o superbă rochie crem, din voal simplu. Amia deschise lada mahonie şi din interior se lansă în zbor un fluture albastru, cu antene argintii. Prin fâlfâirea aripilor, transformă lumina ca de neon în una albă, strălucitoare, cumva orbitoare. Fetele se speriară puţin, dar prea mare era interesul ca să fie asta piedica din drumul lor. Lada din mahon era deosebit de frumos lucrată, cu încrustări geometrice complicate, cum nu ai mai văzut, şi parcă un oarecare mister impunea privitorului. Miriam scoase deodată două perechi de pantofi, le puse alături şi izbi cu forţă capacul.

- Ce ai păţit?

- Taci, am avut impresia că am atins o mână rece de femeie!

Speriată şi mai tare, Amiei i se amplifică tremuratul. Dori cu orice preţ să iasă de acolo. Ambiţia sorei ei era mare, aşa că își domină frica şi se supuse ideii lui Miriam.

- Să ne îmbrăcăm, Amia, să fim prinţese!

- Nu mai vreau nimic!

- Să nu spui prostii, stai şi uită-te cum mă fac prinţesă!

Rochia verde luată în mână parcă anihilă micile nelinişti de mai înainte. Devenise şi calmantul Amiei, cea puţin nevrotică, făcându-i iritabilitatea mică de tot. La Miriam nu se punea problema, pentru că ea era mai imperturbabilă şi ţinea cu orice preţ la ideea de final, mai ales că pantofii găsiţi erau de un turcoaz de poveste. Rochia ei părea, la lumina aia fluctuantă de culori, o operă de artă. Îmbrăcată la mare repezeală, simţi cum i s-au destins considerabil fizicul şi psihicul, deşi, la drept vorbind, nu era chiar atât de agitată. Cu pălăria pe cap, Miriam aproape era de nerecunoscut. Toată înălţarea figurativă i-o dădură pantofii aceia superbi. Nu mai văzuse încălţăminte feminină

cu aşa formă şi culoare. Erau sclipitori, cu două fundiţe la spate şi, în picioarele ei, puteau să mire pe orice privitor. Admirată şi primindu-şi complimentele de la Amia, conchise că trebuia să aibă grijă şi de sora ei.

- Amia, îmbracă-te!

Cu mişcări fine şi cu ajutorul Amiei care primea orice comandă fără a o mai trece prin vreo analiză, Miriam mai purta o reuşită. Sora ei era frumoasă ca o păpuşă. Înaltă şi slăbuţă, toate rochiile i se potriveau. Asta din voalul de culoarea fildeşului cu nuanţe de auriu strălucitor, dar decent, îi făcea ochii mai mari şi de un verde şi mai adânc. În lada cu pantofi, găsise o pereche cam în aceeaşi culoare, fundiţa de pe faţa încălţării fiind dintr-un fel de *false diamante*, ceea ce-i dădea un aer de mare nobleţe.

Pălăria Amiei era din voal la fel ca rochia, cu bandă din aceleaşi bijuterii ca şi pantofii. Odată îmbrăcate, fetele se admirau reciproc, dar şi în oglinda de pe peretele din faţa lor. Cu gesturi de prinţese, cele două fete se apropiară de scaunul înalt din lemn de trandafir sub formă de tron, învelit în mătase chinezească de culoarea purpurei, cu nişte ornamente geometrice foarte complicate, de culoare aurie.

- De unde aveau bunicii noştri acest mobilier?

- De la negustorii de mobilă! spuse Miriam, foarte sigură pe ea.

Se aşezară pe tron şi cu mişcări ample de mână, Amia dădu comanda:

- Să cânte muzica!

După câteva secunde, se porni o melodie caldă şi cu inflexiuni făcute de o vioară plângăcioasă, lucru care le amuţi pe fete.

- Miriam, tu auzi?

- Da, dragă, ai comandat cum trebuie!

Cu ochii închişi, Miriam îşi plimba mâinile ca pe clapele unui pian, apoi, ca un dirijor preocupat de orchestra lui, se ridică în picioare.

De la fereastra deschisă, apăru un şir de fluturi albi, parcă aşezaţi doi câte doi, trecură prin faţa fetelor prinţese şi, în cele din urmă, se aşezară pe un suport dintr-un fir ca de aur ce străbătea camera din dreapta în stânga. Amia amuţi, dar Miriam îşi continua dirijarea. Alt grup de fluturi roz făcu aceeaşi mişcare, ştiind locul de odihnă, apoi alt şir albastru şi încă unul roşu făcură la fel.

- Miriam, uită-te, au apărut fluturi coloraţi! Hai să plecăm, că nu ştiu ce se întâmplă! Muzica asta de unde vine?

- Ei, facem magii noi, ce te sperie? spuse Miriam, parcă ştiind ce se petrece.

În acest timp, uşa se deschise şi apărură trei fete îmbrăcate în mătase albă, cu pălării roşii şi baghete din sticlă colorată, strigând asurzitor:

- Bine v-am găsit!

Abia acum Miriam rămase puţin consternată.

- Cine sunteţi şi cine v-a invitat aici?

- Suntem fetele Absolutului!

Eu sunt cea mare şi mă numesc Perfecta, ea este mijlocia, adică Desăvârşita, iar ea, cea mică, este Suprema.

- Ce nume aveţi, fetelor! Și cine sunt părinţii voştri? întrebă curioasă Miriam.

- Tatăl nostru este Absolutul şi mama, Ireproşabila!

Cu aceste date aflate, Amia tremura din toate încheieturile, fără ca acest lucru să o impresioneze și pe Miriam.

- Unde suntem, draga mea?

- Ce nu-ţi place aici, Amia? Am impresia că o să ne distrăm pe cinste.

Abia acum Amia văzu că această cameră era de fapt un fel de salon mare şi deodată constată că este foarte luminat, deşi nu vedea sursa. Câteva secunde de linişte pregăteau o altă intrare fastuoasă. Trei băieţi cu fracuri negre şi cămăşi albe îşi scoaseră pe rând pălăriile negre cu boruri mari şi salutară adunarea:

- Frumoase prinţese, primiţi plecăciunile noastre!

- Bucuroase de prezenţă! răspunse Amia, de fapt vorbise gura fără ea.

- Suntem băieţii Dorului şi ai Dragostei! Eu sunt cel mare, adică Dragul, el mijlociul, care poartă numele de Sublim, iar cel mic se numeşte Îndrăgitul.

- Miriam, ce se întâmplă? Pune mâna pe ei şi vezi dacă sunt oameni, de unde au venit aici?

- Ia veniţi la mine, să ne îmbrăţişăm ca prietenii!

Se năpustiră şi fetele, şi băieţii, mai-mai să o sufoce şi, cu semne de înlănţuire, o băgară în seamă şi pe Amia.

- Amia, sunt adevăraţi şi nu ne interesează de unde au venit, hai să dansăm!

Se făcu iar linişte, dovadă că mai venea cineva. De data asta apărură şapte fete frumoase, înalte, îmbrăcate în şapte culori diferite, cu coroniţe din flori de viorele, bujori roz, iasomie, trandafiri roşii, stânjenei, dalii şi crizanteme albe. Mama lor era Săptămâna. Fiecare fată era însoţită de câte un băiat tandru, tânăr şi frumos peste poate. Nu mai ştiu ai cui băieţi erau, dar poate aflăm până la capăt.

Ca la un mare bal, cu fast şi lume de elită, îşi făcură apariţia şi ultimele persoane, douăsprezece la număr. Fiecare cu îmbrăcăminte specială, cu priviri studiate, a salutat pe cei aflaţi în salon.

- Fiţi binevenite la noi! Cine ne onorează?

- Bine v-am găsit, prinţese! Noi suntem Lunile Anului.

„Asta e prea de tot, gândi Amia. Nu-mi vine să cred. Ce înseamnă balamucul ăsta şi de unde au apărut aceste persoane cu nume ciudate?”

Un fior de gheaţă insuportabil o făcu să se frece la ochi, dar nu descoperi mare lucru după această mişcare. „Din moment ce toţi sunt cuminţi şi educaţi, nu poate fi nimic rău, nu?” Şi se lăsă în voia sorţii.

Miriam discuta cu Sublimul şi râdea ca şi cum erau cunoştinţe vechi. Se porni o muzică mai arţăgoasă şi fiecare dori să danseze. Amia înţepenise pe tron şi privea speriată cum se agitau fiinţele astea în ritmul muzicii. Toţi aveau aceleaşi mişcări, la acelaşi semnal îşi ridicau baghetele sau mâinile şi toate erau ca după antrenamente bine puse la punct. Deschideau gura toţi la fel, îngânând muzica pe care vezi bine că o ştiau la perfecţie. Dansul lor era de grup, cu paşi complicaţi, mai mult pe vârfuri, rotiri, prinderi de mâini ca la o comandă ostăşească. Ceea ce era interesant şi observase Amia era faptul că deasupra grupului, ca o imagine în oglindă, se distrau fluturii coloraţi, care acum erau sute. Toată unduirea asta era atât de perfectă, încât şi pe Miriam o uimise.

- Amia, uite ce dresaţi sunt fluturaşii!

- Dacă mai stăm aici, eu leşin. Nu ştiu în ce hărmălaie am intrat, de ce şi cine a făcut asta, dar eu parcă nu mai sunt om.

Cineva dădu un semnal de cine ştie unde, iar muzica şi dansul se opriră deodată. O voce ca dintr-un tunel, din ce în ce mai apropiată şi mai deschisă la pronunţare, anunţă:

- Toate au fost minunate, vă mulţumim pentru petrecere!

Liniştea se instală brusc şi numai cât au clipit cele două presupuse prinţese dispăru tot balamucul. Amia își reîncepu tremuratul, dar mai cu forţă, iar Miriam se frecă la ochi, poate-poate va vedea altceva. Îmbrăcate ca de bal, dar

mute, cele două surori nedumerite se prinseră de mâini şi se îndreptară spre uşă. Păşeau încet, parcă odată cu răsuflarea, şi înaintau spre conacul cel pământesc.Vedea fiecare la cealaltă cum dispărea, ca un abur, ba rochia, ba pălăria, şi nu avea niciuna glas pentru mirare.

Când ajunseră la patul lor, îşi arătară reciproc hainele cu care erau îmbrăcate atunci când porniseră spre aventura din salonul misterios. Se urcară în pat şi se cuprinseră ca două copiliţe, aşa cum se considerau.

După un timp amestecat cu vise sau nu, cine ştie, Miriam şi Amia se treziră.

- A fost adevărat ce ni s-a întâmplat?

- Eu nu ştiu, dar parcă era un vis! spuse Miriam.

- Vis, da' amândouă să visăm aşa? se miră Amia.

- Păi, da' nu are cum să fie altfel!

- Chiar, cred că a fost un vis deodată!

Şi tăcură.

Privirile li se îndreptară spre acelaşi loc. Lângă uşă, aşezate frumos, stăteau două perechi de pantofi: una turcoaz şi una de culoarea sidefului.

Strămoşii îndepărtaţi ai familiei lui Lurek nu erau de prin aceste locuri. Aproape că nici el nu ştia prea bine istoria arborelui genealogic, dar asta nu-i făcuse viaţa grea. Bunicii lui Lurek erau aici de când începuse el să priceapă lumea. Vorbeau limba locului şi asta pentru familia lui era siguranţa că au prins rădăcini în acest pământ. După nume şi alte obiceiuri, se cam diferenţiau de băştinaşi, dar nu-i punea nimeni la zid.

Întotdeauna avuseseră prieteni buni, fără de care abia acum le-ar fi fost greu drumul prin viaţă. Prietenia cu cei din partea locului Lurek o numea comerţ fără interes

între cei egali cu el, căci numai aşa puteau încredinţa secrete, fără teama că le vor ieşi vorbe. Mama lui Lurek, Odette, o femeie pe cât de frumoasă, pe atât de bună şi harnică, îi spunea mereu fiului vesel şi generos cu toată lumea:

- Ai grijă, *guter junge*, la oamenii pe care îi consideri prieteni, căci nu toţi ştiu să-ţi simtă temerile şi slăbiciunile, nu toţi îţi întăresc credinţa sau îţi cunosc grijile, nu toţi plâng odată cu tine.

- Ce spui, mamă? o întrebă nedumerit Lurek pe la vreo douăzeci de ani.

- Numai prietenii adevăraţi ar face aşa, *guter junge*!

Şi Lurek ţinuse minte, chiar dacă pe vremea aceea se împrietenise cu băutura. În viaţa lui venise Nori, fără să o cheme, fără să fie chemat şi toate lucrurile au luat-o pe un drum frumos. Lurek mai tot timpul şi-l împărţea cu familia şi cu prietenii, prietenii cei din copilăria lui sau cei făcuţi în anumite împrejurări.

Înainte de căsătorie, Lurek avea niscaiva pretenţii de cuceritor stilat. Încânta fetele ca în filme, ba cu o floare, ba cu o invitaţie la balul cu regină şi de fiecare dată simţea cum se ridică în ochii sexului frumos, ca să nu mai spunem cum îi privea pe cavalerii declasaţi. Balul cu regină avea loc în localuri selecte, cu lumini de multe culori şi cu muzică aleasă. Orchestra care le încânta urechile şi le înfierbânta trupurile de fapt avea vreo patru componenţi, dintre care unul era Iano viorístul, un bărbat frumos şi încrezut. De multe ori, acest surplus de talent din Iano îl pedepsea prin ruşinea dusă în faţa semenilor din cauza celor câteva pahare de băutură luate peste limită.

Iano se cam lăuda cu măiestria lui de abil viorist şi nu uita să tot repete că, la origine, talentul este gratuit, este un har care nu are legătură cu voinţa omului şi, din acest motiv, ascultătorii stăteau cu gura căscată la discursul lui

fără cusur. El era şeful orchestrei şi împăciuiala cu organizatorii petrecerilor o făcea cu mare dibăcie, numai în favoarea lui.

La balul cu regină, se adunau tineri din toate împrejurimile. Toate fetele îşi pregăteau rochiile şi pantofii încă de la începutul săptămânii, ca apoi, sâmbăta, să se ocupe numai de aranjatul părului. În această vreme, rochiile erau croite pe talie, puţin încreţite şi erau din materiale foarte delicate, iar fetele le scrobeau cu amidon, ca să fie şi mai înfoiate. Pantofii din piele de culori diferite, predominant negru, erau cu cusături fine, cu toc mic, numai bune pentru dans. Părul era spălat cu apă în care se fierbeau flori din fâneaţă şi numai cu săpun de casă. Strălucea în bătaia soarelui părul lung al acestor domniţe tinere şi frumoase şi chicoteala lor sporea emoţia adunată din timpul săptămânii. După uscare, şi-l împleteau în două cozi, apoi şi le puneau pe cap în cel mai sofisticat mod. Se găteau una pe alta şi se tot uitau în oglindă, mai-mai s-o spargă.

La băieţi, era simplă îmbrăcămintea. Trebuiau să aibă grijă ca pantalonii să fie curaţi şi călcaţi cu o dungă în care te puteai tăia, iar cămaşa, neapărat de culoare deschisă şi, dacă se putea, şi cu o cravată asortată. Apoi erau bine ochiţi de fete.

Aceste baluri se ţineau mai des vara, iarna nu, şi asta din multe motive. Se numeau baluri cu regină fiindcă dintre fete de alegea una foarte frumoasă şi care avea cele mai multe felicitări. Băieţii cumpărau aceste ilustrate și puneau numele celei pe care şi-o doreau regină. Strigătorul balului anunţa regina balului, adică pe cea care strângea cele mai multe felicitări. Iano cânta valsul îndrăgostiţilor şi numai cei doi dansau, ceilalţi stăteau pe margine şi aplaudau. Fireşte că şi viorістul primea ceva bănuţi pentru arta scenică făcută din suflet. El se străduia mai mult pentru regină, că

nu se ştia niciodată cum ajungea să fie el în postura de dansator, deşi era cam zgârcit cu banii.

Lurek şi vărul lui, Lamar, cheltuiau averi cu reginele. Voiau să fie primii şi erau. Uneori nici nu cunoşteau fetele, dar dacă le plăceau, neapărat le făceau regine. În aceste cazuri, vioristul era sudoare la interpretarea cântecului de dans, ştia că avea bacşiş consistent. Distracţia ţinea de când soarele era la chindie şi până după unsprezece noaptea, fiindcă a doua zi era luni şi toată lumea avea treabă.

Ziua asta de duminică i se părea lui Iano mai fără frumuseţe, avea ceva trist la suflet şi fără motiv. Distracţia la care trebuia să cânte era la Hoza Nire, iar el era din Mair Cana, drum de vreo oră pe jos şi cam tot atât cu caleaşca, căci drumul bătut era mai pe ocolite. Azi mergeau cu caleaşca cu Sibu, cel care fuma ţigări făcute din ziar cu tutun de la toate chiştoacele adunate de el după ce fuma ţigara ruptă în două. Să nu exagerăm, dar omul îşi mai şi cumpăra ţigări, că doar nu culegea chiştoacele altora, era totuşi bărbat de caracter şi mândru.

Se spilcuia şi Sibu, de parcă acasă nu o avea pe Tamadina cu trei fete mărişoare, dar era ţâfnos şi plin de sine. Tuşea tot drumul şi scuipa şi fără salivă, luându-şi de fiecare dată cearta de la muzicanţi. Nu se cădea să facă asemenea încălcări ale bunelor maniere, dar neştiind Sibu ce sunt alea în consistenţa lor totală, continua şi se hlizea ca la circ. Îşi strunea caii încorsetaţi cu toată puterea, căci erau bine hrăniţi şi îngrijiţi. Aveau hamuri din piele maro şi canafuri colorate şi odată porniţi la drum, mergeau la milimetru şi când scăpa câte un bici pe ei, apoi râdea ca disperatul văzând cum mai toţi din caleaşcă se ţineau de ce apucau numai să nu cadă. Azi era vesel şi voia să împartă veselia şi celor din jur. Nu avea nevoie să ştie unde merge, de ce tocmai acolo, ci doar că, fiind plin de bucurie, putea

da şi altora starea asta şi sigur nu putea greşi. Ştia că la aceste distracţii, avea ce vedea şi ce discuta apoi cu muzicanţii când se întorceau acasă. La o măsuţă lustruită mai mult de coatele lui, se aşeza nestingherit de nimeni şi îşi lua câte un pahar cu băutură. Îşi aprindea o ţigară din pachet, că, deh!, nu se cădea să fumeze rămăşiţe, îl vedea lumea bună şi avea oarecare sfială.

La balul acesta, se bucura ca de obicei. Îl văzu pe Iano parcă puţin plictisit, care în pauze prea dădea paharul peste cap. Toboşarul sau ritmaciul, unul pe nume Eghiani, se zbânţuia de mare foc, altfel cum să-i curgă sudoarea de la frunte peste beţele alea bătăuşe? La acordeon cânta cel mai blond dintre toţi, poreclit Suedezul, numele lui fiind Nadel, iar cântăreţul formaţiei era Hatig, frumos de pica, dar fără noroc în viaţă. Cele mai urâte femei aveau parte de el şi niciuna nu i se lega pe viaţă, din ce cauză, nu se ştie. Din când în când, Lurek mai urca pe scenă lângă formaţie şi cânta cele două cântece pe care le ştia: unul despre plecarea în armată a băiatului cu nume universal, la care plângeau toţi, şi celălalt ritmat, de le trecea plânsul tuturor şi se învârteau de ameţeau.

Într-o pauză ceva mai lungă, lângă Sibu veniră toţi din formaţie să se odihnească puţin. Înfierbântaţi şi plini de sudoare, îşi puseră în pahare vin aspru şi tare şi-l băură fără să se oprească. Își aprinseră apoi ţigările şi se mai sfătuiră despre nu se ştie ce, fără nicio importanţă. Se apropia ora de plecare şi după ce mai umplură o dată paharele, se urcară din nou pe scenă, la cântat pentru ultima rundă. Sibu goli şi el un pahar plin ochi cu vin şi, ţinându-şi capul în palmă, îşi plimbă privirea către unii, către altele, bucurându-se de privelişte. Se încheia încă o distracţie şi pentru o săptămână urma să aibă în faţa ochilor crâmpeie din ea.

Muzicanţii îşi luară plata pentru muncă şi el plata de la muzicanţi şi urcară în caleaşcă dând bice cailor. Era

aproape miezul nopţii, balul terminându-se mai repede ca de obicei.

Liniştea nopţii şi sfiala lunii făceau ca toţi cei din căruţă să fie cuprinşi de somn, dar el trebuia să fie treaz, că avea misiune grea. Drumul era bun şi caii alergau frumos, parcă fără zgomot. Sibu nu avea cu cine schimba o vorbă şi în gând îşi cânta cântecul acela ritmat pe care Lurek îl cântase mai devreme. La ceva distanţă în faţă, observă o luminiţă albăstruie, foarte strălucitoare, care imediat se transformă în flacără roşie şi se înălţă spre cer. Se frecă la ochi şi se mai uită o dată, cu ochii holbaţi şi ceva mai atent. Se întâmplă la fel, dar se apropia de fenomen. În spatele lui, muzicanţii dormeau fără a fi stingheriţi de hurducăturile uneori agresive ale caleştii. Acuma, nu că el se speriase cumva, dar nu era ceva în regulă cu vedenia asta. Ştia el că la răscruce de vânturi, noaptea, la miezul ei, se mai întâmplă lucruri fără noimă, dar nu avusese parte niciodată de aşa ceva. Deodată, caii se opriră. Începură să necheze şi să se ridice în două picioare, sforăind a disperare. În acest moment se treziră şi muzicanţii, întrebându-se care, încotro, ce este.

- Nu ştiu, dar nu e bine! spuse Sibu şi se dădu jos din căruţă.

Hăţurile le ţinea acum strâns Iano, iar ceilalţi, parcă speriaţi, îl întrebau pe Sibu ce e acolo.

- E vreun om mort sau ce naiba este?

Sibu le făcu semn cu mâna să coboare. Caii se potoliră şi muzicanţii se duseră în faţă, unde era şi Sibu. Acolo, ce să vezi? O uşă larg deschisă, lumini cât lumea, fete, femei, bărbaţi, toţi unul şi unul, pregătiţi pentru petrecere. Mai în faţă era o masă lungă plină cu mâncare și sticle cu vin şi se simţea şi vedea o mare veselie.

Sibu transpiră pe loc, de-i curgeau stropii pe piept ca şi cum plouase mărunt, Hatig nu mai avea voce, Eghiani

se holba fără direcţie şi Iano coborî din caleaşcă uimit şi livid. Toţi se gândeau ce înseamnă asta, unde se află şi cine sunt aceşti oameni, care nu prea aduceau a normali. Drumul nu-l greşise că, aşa cum spune lumea din popor, caii te duc acasă, poţi să fii şi beat, şi prost. Sibu nu adormise pe drum, doar mergeau de vreo jumătate de oră, dar ce era cu toată această aiureală nu ştiau. Din mulţimea veselă, muzicanţii văzură un domn înalt, plin de viaţă şi numai zâmbet, care se îndrepta spre ei.

- Domnilor, bucuros de cunoştinţă! Vă rog să veniţi cu mine, să luaţi un loc la masă şi să ne înţelegem câţi bani vreţi ca să ne cântaţi la petrecerea aceasta.

- Mulţumim de bunăvoire, dar suntem obosiţi şi nu putem să vă onorăm cererea! spuse Iano, un pic mai îndrăzneţ.

- Ei, stimate domn, dar cât vreţi, atât vă dăm, numai să ne cântaţi!

Iano făcu semn domnului să stea puţin pe loc şi le spuse prietenilor lui să ceară o sumă imensă, altfel nu vor pleca probabil de aici şi până în zori nu mai era mult, iar ei trebuiau să ia ziua de la capăt la altă muncă.

- Foarte bine, atât vă vom da!

Iano înmărmuri, cum să le dea o aşa sumă de bani? Şi ca să nu creadă că i-a amăgit, domnul scoase din buzunar teancuri de bani şi-i puse în palmă lui Iano. Buimăciţi de aceste întâmplări, îşi luară instrumentele şi merseră la cântare. Fiecare în sinea lui îşi făcea socoteala despre ce va face cu aşa sumă mare de parale, lucru care îi cam speria, dar le şi creştea puterea de a cânta.

Toată lumea dansa într-un mod pe care muzicanţii nu-l ştiau, nu-l mai văzuseră niciodată. Mişcările dansatorilor erau prea complicate şi rapid făcute, se prindeau de mâini, se desprindeau şi nu-i vedeai, erau când

într-un loc, când în colţul opus, parcă zburau, parcă nu ştiu ce mai făceau, dar ochii lor erau plini de scântei.

Au fost serviţi muzicanţii noştri cu ceva băutură, dar nu au descoperit gustul, aşa că își puseră singuri în pahare, numai că în sticlă era o culoare şi în pahar, alta. Cântară câteva cântece şi cerură un răgaz, dar petrecăreţii nu şi nu, aşa că reîncepură. Atât de ,,îndrăciţiţi" erau în dans, că, la un moment dat, muzicanţii noştri nu-i mai puteau urmări. Li se duceau ochii când în dreapta, când în stânga şi, în hărmălaia aia, văzură cum un nor de praf puţin albăstrui se ridica încet şi dispărea zgomotul. Deodată, cineva strigă:

- Gata!

A fost atât de tare, încât cei patru de pe scenă şi Sibu de pe un scaun duseră simultan mâinile la urechi şi închiseră ochii. Când îşi revenirä, se înspăimântară. Se aflau într-un loc cu stuf, hainele le erau puse în nişte resturi de salcie, ei erau prăfuiţi şi plini de un fel de funingine neagră ca noaptea. Iano avea buzunarele pline cu bani, dar când scoase teancurile pe care le primise pentru cântare, văzu că erau bucăţi din scoarţă de copac. Sibu tremura şi-şi făcu semnul crucii cu limba, apoi îşi luă inima în dinţi şi le spuse celorlalţi să iasă de acolo.

Porniră spre drum şi, la vreo sută de metri, dădură de caleaşcă. Nu vorbeau nimic, fiecare simţea răcoare pe şira spinării şi frica le înghiţise orice putere. Amuţiseră toţi.

Lui Sibu îi veni vocea după ceva timp, luă hamurile şi-i îndemnă prin semne pe muzicanţi să urce în caleaşcă. Aşa ajunseră acasă, fără vorbă şi tot uitându-se în urmă. Intrară în casă la Iano toţi şi aici, ca şi cum erau în siguranţă, începură să pună întrebări de tot felul. Sibu, care era mai în vârstă decât restul, trase concluzia că le cântaseră necuraţilor şi după logica lui, aşa era, pentru că îi prinsese miezul nopţii şi acolo, la răscruce de drumuri, fusese omorâtă demult o mireasă. Cum spuneau bătrânii, multe

grupuri de diavoli umblau noaptea prin aceste locuri, mai ales la miezul nopţii.

Povestea aceasta a înspăimântat satul Mair Cana şi împrejurimile lui, dar muzicanţii tot mergeau la cântări, căci, trecuţi printr-un asemenea eveniment, ştiau cum să se ferească. Știau ei felurile în care puteau să se preschimbe necuraţii..., hai să fim serioşi!

Ioana-Rodica Dumitru, Ploiești
– Premiul I, Secțiunea Proză

Semper Invicta

Noaptea se așternu peste Odion precum un văl întunecat, impermeabil. Tabloul cerului era pictat în culori reci, de un artist prea întristat ai fi zis, care își umplu golul singurătății cu nuanțe de albastru amestecat cu violet. La final, acesta își stropi arta cu o constelație misterioasă, ce licărea viu în pânza cerească statică. Autor anonim, creație abandonată. Coborând, ți-era imposibil să nu te lași furat de peisaj, să te proiectezi în inima naturii, ce își croise rădăcini prin asfaltul acoperit de cobalt. Dacă nu ai fi fost atent pe unde călcai, ai fi riscat să te împiedici. Mama-Natură își revendică ceea ce îi aparține, pentru că ea a fost aici de dinainte ca omul să pună piciorul pe aceste meleaguri virgine și sacre. Copacii se adaptaseră noului stil de viață. Unii dintre ei erau *găzduiți* în terasele construite în jurul lor. Alții își transformaseră frunzele cândva de un verde crud într-un verde fosforescent, aproape electric. O parte dintre ei aveau trunchiul transparent, lăsând să se citească în interiorul lor întregul sistem de circulație a sevei. Exemplarele cele mai rare, care se găseau la periferia orașului, aveau regalele coroane din sticlă rezistentă, în care se oglindea frunzișul rozaliu.

Casele bogătașilor, cocoțate în stâncă, erau o adevărată inginerie arhitecturală! Exista în construcția lor o combinație de bun-gust între baroc și modern, între practic și estetic. Ca să stai acolo, trebuia să fii un iscusit cățărător și să nu ai frică de înălțimi. De la distanță, păreau efectiv

sculptate în munte cu o măiestrie de invidiat pentru unii, de admirat pentru alții. Potecile erau subțiri, șerpuite și bătătorite de timp, cu gard de protecție, ca să nu aluneci. La începuturi, fuseseră multe incidente cu oameni, animale și automobile răsturnate în prăpastie. Aici, aerul era mai rarefiat, simțeai că îți inundă plămânii, dar și că îți taie respirația.

La baza muntelui se găseau corturile clasei muncitoare, modeste și înghesuite unele într-altele. Fiecare cort avea câte o culoare, în funcție de rangul pe care capul familiei îl deținea: cele de un galben-muștar aparțineau Tahranilor, un trib străvechi, a cărui existență era guvernată exclusiv de Lumină; cunoașteau foarte bine plantele din zonă, erau experți în ceaiuri medicinale și cei mai căutați vindecători ai Templului; cele de un roșu stacojiu aparțineau războinicilor Eka, de origine luptători, gardieni ai Odionului, experți în arta sculpturii, motiv pentru care erau adeseori și cei mai căutați constructori pentru Templu. Și nu în cele din urmă, mai erau Zahirii, pescari iscusiți, dar și foarte buni navigatori, cunoscători ai hărților și comercianți extrem de talentați. Corturile lor erau de un turcoaz aprins și se aflau în imediata apropiere a plajei sălbatice, care înconjura orașul. Toate cele trei categorii coexistau fără conflicte; ceea ce le lega era îndeosebi ostilitatea față de cei care ocupau vârful muntelui.

Orașul care altădată zvăpăia de viață părea să fi căzut acum într-un somn adânc și prelung. Singurele care spărgeau liniștea morbidă erau *karetele* – un fel de cucuvele-drone care survolau la altitudini mici, filmând orice mișcare din jurul lor, pe o rază de aproximativ 800 de metri. Elicele erau atât de silențioase, încât nu aveai cum să îți dai seama că se află în apropierea ta decât atunci când era prea târziu. Era interzis să fii pe străzi în timpul nopții dacă Biroul de Control al Templului nu îți acorda permisie.

De cele mai multe ori, situațiile erau rare (aproape inexistente) și doar pentru motive temeinic justificate (apreciate în mod subiectiv de către Împărat).

Uneori, mai șuiera vântul ori foșnea prin tomberoane vreun ambalaj deranjat de șobolani. Obloanele acopereau fiecare geam de fereastră și chiar dacă ți-ai fi lipit urechea de vreo ușă, ai fi ajuns doar să îți imaginezi că dincolo de ea există șoapte. Nimeni și nimic nu se clintea. Un cimitir părea mai animat decât Odionul scufundat în negură.

Dacă zburai pe deasupra-i, nu aveai de unde să ghicești că dedesubt fremăta totuși viața. Cu atât mai mult cu cât stâncile pe care era clădit orașul îți lăsau impresia că ar fi cu neputință existența vreunui Consulat în partea de sud a Zamirului. Odionii erau în general oameni cărora nu le plăceau străinii, pentru că percepeau orice vizită din exterior drept o amenințare directă la adresa păcii și integrității lor teritoriale și culturale. Strămoșii se luptaseră cu îndârjire pentru a cuceri aceste labirinturi sădite adânc în munte, iar generațiile următoare crescuseră cu spiritul acesta conservaționist, prin care cinsteau truda eroilor.

De când lumina se interzisese a mai fi aprinsă după apus (pentru a salva consumul de energie utilizat de Proton – dispozitivul-Sursă care centraliza amintirile tuturor ființelor din Odion), singurele felinare cu care te mai puteai intersecta, întâmplător, pe stradă, erau ochii pisicilor vagaboande. Cu toate acestea, existau oameni care sfidau Protocolul Împăratului, fără remușcare, ba chiar dintr-o ambiție prostească de a încerca „*senzații tari*”. Despre cei care nu s-au supus regulilor nu se vorbea – era subiect tabu, pentru că odată trecuți de Porțile Dragonului, erau radiați din amintirile celorlalți. Și poate că așa era mai bine, să nu lase memoria să se încarce cu o durere sfâșietoare pentru

părinți, ori pentru amorezi, dar nici cu satisfacție pentru inamici – „*suferința naște monștri*".

Însă, ca de fiecare dată, Claire cutreiera hai-hui în ceea ce îi plăcea să numească *„expéditions de mémoire"*. Nu cunoștea franceza. Limba se stinsese odată cu poporul în urmă cu mai bine de 600 de ani, după Marea Invazie. Dar găsise într-un manuscris un bilet pe care cineva notase această sintagmă și îi rămăsese în minte. Îi plăcea îndeosebi muzicalitatea cuvintelor. Îi conferea o senzație stranie de libertate.

Își inventase de una singură un Protocol codat, despre care nu spusese (aproape) nimănui. Nu de alta, dar *„din invidie, oamenii au obiceiul să năruie ceea ce nu le aparține și n-am să-i las să îmi răpească și asta"*. Protocolul lui Claire cuprindea o înșiruire de algoritmi-fantomă ce-i permitea să se deconecteze, temporar, de la Sursă, fără ca aceasta din urmă să îi depisteze absența din baza de date. Practic, își crease un program-clonă care simula ciclul REM al somnului și care funcționa în paralel cu serverul-mamă care înmagazina amintirile. Putea fi, așadar, în două locuri total opuse, în același timp, fără să trezească suspiciuni.

„Ești briliantă, Claire, la fel ca mama ta", obișnuia să o laude Amda, *„dar geniul ăsta al tău te va conduce la pieire",* iar mai apoi s-o mustre fără iertare: *„Mai bine te-ai astâmpăra, ai lua un războinic Eka de soț și-ai rămâne mai mult p-acilișea să m-ajuți cu grădina..., mă doare sufletul să văd cum îți ofilești tinerețea, la fel ca florile astea..."* Protocolul ei se putea spune că reprezenta ceva revoluționar, dar știa prea bine că dacă ar fi ajuns la urechile Împăratului, scopurile pentru care l-ar fi întrebuințat ar fi fost meschine și egoiste. Ba mai mult, probabil că s-ar fi descotorosit de ea în secunda doi și ar fi lăsat-o să flămânzească în vreo carceră din subteranul templului. Nu

toți își puteau salva amintirile pe un server care să nu fie controlat de Proton. Dar cumva, după experimente eșuate, periculoase, invazive și, cum ar fi spus bunica Amda, „*năstrușnice*", își construise o lume doar a ei, pe cât de adânc sădită în cortex, pe atât de inaccesibilă lui Proton. Acolo, putea să se desprindă din universul acesta și să revină *acasă*. Acolo, tot ce salva era al ei și doar al ei.

Își trase fermoarul hanoracului până la gât și strânse mai bine șnurul de la glugă, lăsând umbra să îi acopere întregul chip. Părul îl avea prins la spate. Toate cele unsprezece codițe împletite le strânse într-o coadă strașnică, sucite într-un coc modest. Câteva șuvițe arămii alunecară din strânsoare și i se prelinseră răzlețe pe umeri. De aproape, avea o alură electrizantă, care te-ar fi fermecat cu siguranță, dar de la distanță părea un adolescent băiețos și fără cusur.

Își scoase mâinile din buzunarele hanoracului și le apropie de gură. Lipi lateralul degetelor arătătoare de buze și rămase preț de câteva clipe așa, reflectând la următoarea mișcare. Își sărută norocul și suflă aer cald în palme, apoi le frecă frenetic ca să-și anime simțurile. Scutură degetele de parcă ar fi urmat să facă o vrajă. Când era mică, îi plăcea să se joace de-a puterile magice: la fiecare rafală de vânt, afișa cu mândrie talentul prin dansul hipnotic al mâinilor ei mici și firave, care, desigur, dirijau curentul și intensitatea acestuia. Copiii o evitau pentru că se temeau de ea. Crescuse singură și se sălbăticise, interacțiunile umane o epuizau și o iritau. În solitudine, era cea mai autentică. În solitudine, era și cea mai puternică – „*sentimentele te fac slab și prost*".

Făcu un salt îndrăzneț și se înfipse cu mâinile în marginea unui zid din cărămidă. În avântul pe care și-l luă, lipi talpa bocancului de suprafața mată și, printr-o rotire ca de gimnastă, se cățără. Rămase o clipă, tăcută, acolo și

scană cu privirea împrejurimile. Știa că nu este singura care își părăsise locuința (dacă taraba cu antichități putea fi numită locuință), de aceea prefera să aibă prudența de a nu se intersecta cu alții. Se lansase zvonul că aerul nopții este toxic și toți cei care se află afară riscă să fie contaminați cu *delir*.

Închise relaxată ochii și își apropie arătătorul de pleoapa dreaptă, ștergând-o cu o mângâiere fină. Când îi deschise la loc, imaginea normală de dinainte se dislocă și de acum încolo putea să vadă în infraroșu. *Ochiul de ghepard* îl moștenise de la tatăl ei vitreg, atunci când fusese la un pas de a-și pierde definitiv vederea. Ea se recuperase relativ rapid după transplant, însă zona rămasă descoperită a donatorului său sângerase cel puțin trei luni. Ochiul de ghepard era o proprietate pe care doar războinicii Eka o dețineau. Ea nu și-l amintea pe Lucas decât ca pe un *pirat* blând, cu un bandaj negru peste față. În rest, totul se ștersese din mintea ei: tatăl său fusese considerat trădător și silit să treacă dincolo de Porțile Dragonului. Acum, abilitatea aceasta pe care o dobândise de la el era tot ceea ce îi mai rămăsese. Și nu se putea plânge, îi era extrem de utilă.

La trei corturi distanță se afla ținta sa. Se lăsă pe vine, proptindu-se în degetele de la mâna stângă pentru un plus de echilibru, în vreme ce palma dreaptă se odihnea peste pumnalul prins la gamba piciorului – „*mai ai răbdare încă puțin, prietene*" păru că îi vorbește în gând armei letale. Aruncă o privire spre cer și citi ora. În Odion existau stele artificiale care se aliniau sub forma unui ceas, astfel că oriunde te-ai fi aflat, știai cu exactitate timpul scurs și timpul rămas până la răsărit. O noapte în Odion avea 15 ore.

Plescăi ușor din limbă, nemulțumită. Ajunsese mai devreme decât se așteptase, probabil entuziasmul îi făcuse pașii să o ia la galop. Scăpă un oftat slab în clipa în care se trânti în fund. Zidul pe care se cățărase era suficient de lat

cât să-i permită să se întindă pe spate, ceea ce și făcu. Se lipi de cărămizile reci și își ațînti privirea la astrul portocaliu care gravita la sute de mii de kilometri depărtare de planeta lor. Auzise fel de fel de zvonuri despre Incipiens: că acolo nu există ierarhie, că toți oamenii sunt egali și trăiesc în armonie unii cu ceilalți, că tehnologia fusese interzisă, că religia era obligatorie, că deșertul ascundea jungle amazoniene îngropate sub nisipuri, că aveau cei mai iscusiți biologi, că planeta lor nu cunoscuse niciodată războaie, pandemii sau alte atrocități. Lui Claire i se părea prea utopic ca să se încreadă că este reală. În același timp, o înspăimânta teribil gândul de a trăi dezumanizată, într-o buclă de rutină.

Își dădu seama că îi amorți umărul și își trase mâinile din gol, lăsând palmele să poposească pe burtă. Gândul îi zbură instant la poveștile pe care i le spunea bunica despre strămoșii lor, care atunci când mureau erau îngropați în pământ, în sicrie. I se părea atât de intim acest ritual de uniune a omului cu natura, încât spera ca atunci cand i se va împlini destinul să nu ajungă să sfârșească într-un incubator până îi prelevau toate organele funcționale, așa cum se proceda acum, ci va cădea într-un somn veșnic și va prinde rădăcini în adâncuri. Închise ochii și își imagină propriul sicriu, din lemn de cireș, sculptat cu cercuri de foc pe margini. Nu realiză că imaginația începu să o poarte departe …, prea departe …

Brusc, ceva o înșfăcă de glezna de la piciorul drept și o smuci, trăgând-o de partea cealaltă a zidului. Tresări, dar nu mai apucă să reacționeze, că se și văzu alunecând în gol. Se așteptă la impactul cu solul, dar în schimb ateriză pe ceva moale, care îi atenuă șocul. Era prea buimacă să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase, dar prea vulcanică să cedeze. Dădu să lovească cu capul, nu nimeri, iar în imprudența aceasta gluga îi dezveli părul roșcovan și restul trasăturilor feminine. Mârâi înfundat ca un șacal care își

ratase la mustață prada și lovi cu cotul în ceea ce spera să fie un ficat. Auzi un oftat înăbușit și ceva o făcu să creadă că nimerise unde trebuie, însă cu toate acestea tot nu se putu elibera din brațele care o încleștaseră și o țineau pe loc. Nu îi plăcea sentimentul acesta de neputință, dar dezechilibrul de forțe era evident. Pentru un metru șaizeci înălțime și vreo 50 de kilograme ai fi zis că singura șansă pe care o avea într-o bătălie era să spargă o piniata cu ochii închiși. Însă minusurile acestea o făceau ageră precum o rândunică, ceea ce însemna și că era cam imposibil de prins, întâi de toate. Iar acum iat-o acolo, luată prin surprindere și înhățată împotriva voinței sale de… Chiar așa, cine sau ce era rivalul său?

Se liniști pentru o secundă, iar când făcu asta, realiză și că strânsoarea slăbește, dar nu de tot.

- Ușurel…, sparse tăcerea o voce groasă, șoptită în urechea ei atât de suav, încât un fior îi străbătu involuntar șira spinării. Nu îi plăcu asta și, încăpățânată, se împotrivi, împingând cu spatele în pieptul atacatorului, dându-i mai apoi un călcâi în genunchi, mușcându-l ca o bestie de dosul palmei. Bărbatul scrâșni din dinți, mai degrabă enervat de comportamentul ei nepoliticos decât de durerea cauzată de incisivi.

Aprecie că singura cale de a o face să se calmeze era să-i dea drumul. Așa că o eliberă în scurt timp, dar o împinse imediat spre zid. Ea fusese inspirată să se rotească în acest răstimp – probabil avea și un pumn pregătit pentru a-i sparge nasul, dar nu-i oferi această satisfacție și se puse în fața ei, determinând-o să se lipească cu spinarea de perete. Între ei, distanța deveni infimă și putu să îi simtă mirosul dulce de zmeură. Zâmbi când parfumul îi gâdilă nările.

Pe Claire o înțepau ochii, dar nu avea de gând să clipească. Își ținu respirația pentru că o jena faptul că atunci

când pieptul i se umfla cu aer, îl atingea pe al lui. Nu dorea asta. Anxietatea i se scurgea prin vene cu repeziciunea unei rachete. Îi aruncă o privire turbată. Dacă ar fi putut ajunge la pumnal… Dar el se aplecă asupra ei și îi acoperi gura cu palma. Îi transmise din priviri să nu se clintească și cu atât mai puțin să nu cuteze să facă vreun zgomot. Ca o invitație, ochii i se mutară de la ea în sus, iar Claire le urmă direcția. Zări în acel moment trei perechi de karete care survolau în imediata lor apropiere. Realiză că dacă ar fi rămas încă acolo, cațărată pe zid, ar fi identificat-o negreșit, i-ar fi injectat carlexanină (denumit și *drogul incubării*) și s-ar fi trezit într-un cu totul alt loc sau… într-o cu totul altă viață. Mai mult, Protocolul ei ar fi fost compromis.

Se astâmpără când înțelese gravitatea situației și îl privi cuminte, așteptând ca pericolul să treacă. Abia acum putea să îi descifreze mai bine chipul. Avea pielea cafenie, era ras în cap, iar un tatuaj cu o inscripție ciudată îi imbrăca gâtul, în loc de guler. Obrazul drept era brăzdat de o cicatrice în cruce. Maxilarul ascuțit, o alură ușor africană, exotică. Avea buzele pline și ochii mari, de un smarald aprins. Contrastul era izbitor, pentru că era singura pată de culoare de pe el. Hainele banale, din in de un negru care se amesteca cu cel al nopții, lăsau impresia că sunt umbre ce se dizolvă în peisaj. Era cu mult mai înalt decât ea și avea corpul bine clădit, semn că exercițiile fizice nu lipseau din dieta acestuia. În afara unei analize obiective a trăsăturilor sale, lui Claire nu îi trecu nimic altceva prin cap. Pulsul pe de altă parte îi zvăpăia, își simțea inima bătând până în gât.

Respiră ușurată în clipa în care bărbatul se îndepărtă din propria sa inițiativă. Își dădu o șuviță după ureche și fulgeră cu privirea ceasul din cer. Trecuse mai bine de o oră în pribegia ei imaginară, ceea ce înseamna în mod automat că ținta sa părăsise cortul și tot planul se dusese pe apa

sâmbetei. Barbatul păru că își dă seama că ceva nu îi convine lui Claire și, pe un ton ironic, adăugă:

- Nu e nevoie să îmi mulțumești, dacă asta e ceea ce te frământă …

Îi făcu cu ochiul, dar ea își dădu ochii peste cap, pufnind scurt. Părea că vrea să îl ignore cu desăvârșire, cu atât mai puțin să îi fie recunoscătoare că o salvase din ghearele primejdiei. Și pentru că nu prea îi păsa oricum, îi întoarse spatele și își luă elan ca să escaladeze din nou zidul. Dezavantajul de data aceasta era acela că partea opusă pe care se aflau acum reprezenta o groapă, ceea ce însemna că zidul era cu mult mai înalt. Alunecă fără să aibă de ce să se prindă. Nu se lăsă bătută atât de ușor și-și mai acordă singură încă o șansă – *„dacă nu eu, atunci cine?”* Rezultatul: același. Făcea prea multă gălăgie. Se bosumflă. Își drese glasul tușind scurt. Dar înainte de a apuca să rostească un cuvânt, bărbatul i-o luă înainte:

- N-o să te-ntreb ce cauți pe străzi la ore atât de târzii, dar haide, te duc acasă!

Cavalerismul e încă în vogă!

Pe chipul lui Claire se înfiripă un zâmbet acru, ca atunci când primești niște avansuri cărora nu vrei să le răspunzi. Aprecia faptul că îi respecta intimitatea programului de noapte și nu se vedea nevoită să ofere explicații (minciuni), de ce plecase și unde plecase, însă nu îi convenea deloc gestul politicos al străinului. *„Nimic nu vine gratis*”, își spunea adesea. O simțise pe pielea sa nu o dată, ci de mai multe ori. Oamenii nu erau croiți să facă fapte bune decât dacă aveau un interes ascuns. Nu plănuia să se mai ardă încă o dată și să cadă pradă, atât de naiv, unui străin cu ochi sticloși ca de smarald.

- Știu drumul și n-am nevoie de companie, îi răspunse tăios, lăsându-l să înțeleagă că varianta de a-l conduce spre refugiul ei se elimina din start. În plus, ea nu

îi ceruse niciun ajutor, el *se întâmplase* să o culeagă de pe ziduri. Era cam forțat să consideri că după așa ceva meriți o răsplată. Mai ales că știa ea cam ce fel de răsplată se așteptau băieții să primească atunci când salvau o domnișoară aflată la ananghie.

Observând comportamentul ei cu ghimpi, tânarul nu se putu abține să nu comenteze, mai în glumă, mai în serios:

- Pare să ai nevoie de niște bune maniere…

Trecu pe lângă ea cu mâinile ridicate până la umeri, cu palmele la vedere, în semn de *„nu ascund nimic și vin cu gânduri pașnice*”, ca nu care cumva bestia să se năpustească asupra sa din nou. Citise despre animalele din sălbăticie că au un instinct puternic de autoapărare mai ales atunci când se simt amenințate sau încolțite. Avea un astfel de specimen în față. Din punctul lui de vedere, puștoaica roșcovană nu era departe de un arici cu spini…, măcar aceia erau drăgălași… Se sprijini de cărămizi într-un umăr, pipăind zona în care primise mai devreme un cot. Simțea ca un junghi acolo, poate că acest ghemotoc era mai puternic decât socotise inițial.

- Cine te crezi?! îl luă peste picior Claire, vădit jignită că remarca venea tocmai din partea unuia care o izbise de un perete și îi învinețise încheieturile mâinilor.

Miji ochii la el și îi întoarse spatele, făcând câțiva pași. Se roti pe călcâie înainte de a-i da prilejul să răspundă și adăugă scurt:

- Ești unul dintre ei?

Apoi se repezi spre zid, de data aceasta având o pistă mai lungă unde prinse viteză, dar nu suficientă cât să o propulseze mai sus în aer. Alunecă și ajunse în același punct din care pornise. Lovi pământul, nervoasă, cu piciorul și ridică praf în aer.

- Care *ei*? ceru lămuriri bărbatul, pe chip având o figură confuză.

Suflă praful ca s-o repereze. Nu avea nici cea mai mică idee la cine făcea referire puștoaica, dar desprinse câteva indicii din tonul ei scârbit. Claire pufni scurt și dezaprobator. Nu îi prea plăcea să facă dialog, nici să folosească vorbe în afara minții ei. Nu îi plăcea mai ales să le rostească numele…

- Segamoții.

Vocea i se propagă ca un ecou, făcând parcă frunzele copacilor să tremure. Ochii bărbatului luceau misterios, iar Claire nu știu ce să creadă. Instinctul îi spunea să o rupă la fugă, dar ceva o ținea pironită acolo, curioasă, atentă … Dacă ar fi fost o astfel de întâlnire de gradul zero, abia aștepta să vadă unde duce. Avea un fel de plăcere sadică să se scalde în speranța care apare odată cu ceva nou.

Despre *ei* se spunea că sunt niște fantasme, *basme de speriat copiii,* niște născociri menite să disciplineze populația din Odion. Segamoții erau spioni ai Templului, antrenați încă de la vârste fragede să se infiltreze printre muritori, să le copieze portul, vorba, obiceiurile, să se amestece în viața lor, să și-i apropie suficient cât să poată profita de fiecare informație. Spre deosebire de Proton, care era în integralitate un robot cu o inteligență artificială ce a depășit-o pe cea a oamenilor, segamotul era la origine un embrion uman, prelucrat în laboratoarele secrete din Templu, înzestrat încă din faza incipientă cu impulsuri electronice, astfel încât creierul lor să se dezvolte având la bază un nucleu extern – complet digital, legat prin cordonul ombilical de Proton. Segamoții nu dezvoltau sentimente umane veritabile, ci doar le simulau izbitor de bine. Nici nu dețineau liber-arbitru; nu se puteau deconecta, așadar, de la serverul-mamă principal. Fiecare mișcare se clădea pe suita de memorii transferate acestuia de la un ancestral-uman. Funcționau pe baza analogiei și erau totalmente supuși impulsurilor pe care le primeau de la Sursă. Scopul creării

lor se dorise a fi unul strict de cercetare și inovare în domeniul *Mechanosapiei* (știința care studia îmbinarea elementelor de robotică la om, îndeosebi transferul amintirilor), dar Împăratul a socotit că această armată i-ar putea servi pentru anihilarea revoluționarilor. Claire nu îi avea deloc la suflet, îi detesta cu toată ființa. Ei erau motivul pentru care își pierduse tatăl. Tot ei erau motivul pentru care își renegase mama.

Barbatul îi aruncă o privire sceptică și nimic mai mult. Simți gust de metal pe limbă și înghiți cu un nod în gât, zgâriindu-l. Între ei se instală o tensiune de la un singur cuvânt, a cărui greutate o resimțeau din plin. Își prinse palmele la spate și își corijă coloana.

- Nu există segamoți, negă ușor amuzat. Decât dacă nu cumva am în fața mea unul…, bătu apropo în continuare, privind-o intens. Deși, trebuie să recunosc, mă așteptam la mai multă finețe… Ori tu ești prototipul cu care au dat chix?

La auzul acestor vorbe, Claire începu să clocotească. Se năpusti asupra lui ca o fiară scăpată din cușcă. Dar ceva o luă prin surprindere (a doua oară) și se văzu nevoită să schimbe planul inițial cu un altul, adaptabil. Bărbatul își schimbă poziția și formă o bărcuță din palmele sale, locul ideal în care tânăra își fixă vârful bocancului. Se apăsă cu mâinile în umerii lui, ca punct de sprijin în clipa în care el o propulsă în aer. Reuși de data aceasta să se agațe ca o maimuță de zid și înotă la suprafață. Obrajii îi ardeau (de la efort, desigur), iar inima îi zvâcnea în piept (de la entuziasm). Un rânjet victorios i se tatuă pe chip și dădu să o zbughească mai departe. Dar nu putea să rateze ocazia de a-l privi, la propriu, de sus, cu o tentă slabă de superioritate:

- Ce păcat că n-o să afli!

Ridică, teatral, din umeri. Pentru că singurul limbaj în care păreau să rezoneze cât de cât era ironia, mimă un pupic pe care îl suflă spre el, în loc de *la revedere*. Apoi se

făcu nevăzută în noapte. Pierduse deja o grămadă de timp cu toată șarada aceasta și avea de recuperat. Timpul nu iartă pe nimeni. Întunericul nu iartă pe nimeni.

Începu să alerge, cu pași silențioși, ca de felină. Căuta să se plieze după zonele mai umbroase, să evite traversarea prin dreptul ferestrelor ca să nu își facă simțită prezența. Observă o karetă care se odihnea pe creanga unui stejar și încetini, aplecându-se în față doar pentru a arunca o ocheadă după colțul clădirii. Cale liberă. Țâșni numaidecât, aruncând din când în când o privire după umăr pentru a se convinge că nu este urmărită.

Se afla în zona mediană a Odionului – *Platoul I* – acolo unde existase deunăzi orașul vechi. Majoritatea blocurilor se transformaseră tacit în locuințe pentru săraci ori pentru nomazi. Platoul adăpostea în același timp cel mai mare târg, dar și cele mai multe cârciumi. Era o intersecție a două lumi diametral opuse, un portal care le permitea bogătașilor să își verse banii în cazinouri improvizate ori în bordeluri mizere, iar săracilor, să își creeze un profit de pe urma acestora. Aici nu existau etichete, numele sau rangul nu contau. Aici legea marțială era la ordinea zilei. Și nimeni nu era tras la răspundere. Pământul fără reguli, unde anarhia și haosul dansau ținându-se de mână. Unde poftele trupești se animau fără pic de inhibiție, unde substanțele interzise se consumau la liber, iar accesul se făcea pe propriul risc.

Străzile erau un real labirint dacă nu aveai o memorie suficient de bună ori un simț al orientării ascuțit. Claire avea norocul să le dețină pe ambele, astfel că îi venea ușor să cotească dreapta, să urmeze cărarea de lângă trepte, să traverseze mai apoi pe sub pod către malul celălalt al râului, să meargă drept înainte vreo 50 de metri și apoi să vireze la stânga, printre fostele turnichete de la metrou.

Cu ochii scanând constant împrejurimile, neatentă însă la ce era pe jos, se împiedică de ceva ce o făcu să se

dezechilibreze. Se redresă rapid. Bombăni ceva ce doar ea înțelese și se roti pentru a zări obstacolul. O mână de om rămasă întinsă pe jos, cu pielea stafidită și murdară. Din restul cadavrului care zăcea în iarbă lipsea un picior, iar mațele le avea împrăștiate în proximitate. Duhnea a putreziciune și alte boli. Cu siguranță fusese o cină delicioasă pentru câinii flămânzi din ghetouri. Scârbită, Claire dădu un șut mâinii, ce trosni la impact, rupându-se din umăr. Apoi își văzu mai departe de drum de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Deși nu parcursese o distanță remarcabilă, picioarele începeau să îi obosească. Un posibil cârcel la gamba stângă. Norocul făcea să fie aproape ajunsă la destinație, așa că un disconfort ca acesta nu constituia un impediment. Coborî treptele pe jumătate sparte de la gura de metrou, afundându-se în subteran. Era umezeală și mirosea a canal. Deranjă niște rozătoare care se pierdură pe lângă ea cu un chițăit infect. Se formaseră bălți din cauza apei care ajunsese să se infliltreze, să sape în pereți, să erodeze pilonii. Probabil că în mai puțin de 5 ani întreaga infrastructură se va scufunda în ruine … Șinele pe care altădată rulau în mare viteză trenurile fuseseră furate, astfel că tot ce mai rămase erau *culoarele goale ale morții.* Auzise fel de fel de povești despre oameni dispăruți în aceste labirinturi ori despre cei care s-au reîntors și au început să aibă viziuni. Claire nu intenționa să se aventureze atât de departe.

Împinse cu piciorul o ușă pe care rămăseseră scrijelite inițialele S.O.S. și aceasta se deschise cu un scârțâit specific. Dintr-o cabină alăturată, de după niște draperii verzi din mătase indiană, își făcu apariția o siluetă suplă, înaltă, îmbrăcată într-un corset din piele roșie și o fustă care cădea, în cute, până în pământ. Avea părul scurt, albicios, tuns pixie, și loburile urechilor încărcate cu fel de

fel de cercei. Singurele care îi trădau adevărata vârstă erau ridurile ce prinseseră contur în colțurile ochilor de un negru precum smoala. Momentul intersectării celor două îi imprimă pe chip un soi de plăcere amestecată cu bucurie maternă.

- Claire, păpușă, bine-ai revenit la Excelsior! exclamă încântată femeia, apropriindu-se să o sărute, pe rând, pe ambii obraji.

Tânăra schiță de complezență un zâmbet și se lăsă sărutată. Rujul rămase pe pielea albă de porțelan, dându-i mai multă viață. Nu era obișnuită cu afecțiunea de această manieră, cum mama sa nu își permitea să decadă la asemenea apropiere, dar o parte din interiorul ei tânjea după o astfel de grijă. De aceea o plăcea pe Zoe, în ciuda firii sale excentrice.

- Parcă mai tânără pe zi ce trece! o complimentă Claire, știind prea bine că astfel de cuvinte aveau să îi ofere niște beneficii ulterioare, ca pentru clienții fideli.

La auzul acestora, Zoe își scutură țigara în lateral și își apropie mâna în dreptul inimii, apoi făcu o piruetă. Fusta prinse viață, deschizându-se ca o umbrelă multicoloră, lăsând descoperite gleznele ca de gazelă și o pereche de pantofi din lac, cu un toc foarte mare. Se opri la fix, fără să amețească, și făcu o plecăciune în semn de mulțumire. Claire îi aplaudă numărul grațios.

Zoe avea aproximativ șaptezeci de ani, dar era atracția localului. O dată pentru că arăta incredibil de bine și radia energie, iar a doua oară pentru că, sub coregrafia ei, la Excelsior se desfășurau cele mai rafinate dansuri de cabaret (incluzând-o). Femeia făcea parte din tribul Tahranilor, fostă damă de companie, mai apoi patroana unui bordel care fusese incendiat. Întreaga afacere i se năruise și cu greu putuse să își revină după o asemenea pagubă, mai ales având în vedere că în incediul respectiv își pierduse

ambele fete, pe Șishre și pe Miranda. Era căsătorită cu un marinar cu zece ani mai în vârstă, plecat într-o expediție în insulele Hulug și stabilit acolo de o bună bucată de vreme. Nu mai știa nimic de el, dar îi plăcea să facă oamenilor cunoscut faptul că era indisponibilă. Adora să se simtă râvnită și să frângă inimi. Ca vindecătoare, știa întotdeauna cele mai bune tratamente pentru un ten radiant și despre ea se zvonea că cerceta diferite combinații de plante care să conducă la obținerea unui elixir al tinereții. Era iute la mânie, mândră din cale-afară și îi plăceau vorbele dulci, amanții cu cel puțin patruzeci de ani mai tineri decât ea, crema de zahăr ars, tutunul și costumele de cabaret. Avea o colecție de cel puțin o sută de piese, pe care le lucrase cu mâna sa.

- De nu te-aș cunoaște, m-aș lăsa copleșită, răspunse femeia, trăgând cu poftă un fum din țigară.

Își încrucișă brațele la piept și se propti într-un umăr de colțul intrării, scanând-o din cap până în picioare pe tânără. Îi plăcea să o tachineze astfel pe puștoaică, deși stia că adevărul era undeva la mijloc. Scoase din decolteu o tabacheră, o deschise cu un *clinc* și o întinse spre fată, ca să se servească. Claire nu era fumătoare, dar știa prea bine că era obligatorie o astfel de consumație ca să primești accesul în local. Mai știa și că în acea tabacheră nu erau banale țigări, ci amestecuri de ierburi menite să te inducă într-o stare de beatitudine completă, pentru a face întreaga experiență mai intensă și mai interesantă. Claire se întinse, în schimb, și fură țigareta deja începută; trase un fum, pe care îl înghiți accidental. Își înăbuși tusea, spre amuzamentul bătrânei care o bătu amical pe umărul drept și își recuperă țigara, înțelegând că puștoaica nu era acolo pentru distracție.

- Vechile obiceiuri mor greu carevasăzică, zise ușor ofuscată Zoe.

- Cam așa ceva..., recunoscu Claire luând-o de braț pe femeie, lăsându-se purtată pe coridorul lung, scăldat într-o lumină difuză, ultravioletă.

Cu fiecare pas, muzica începea să devină mai pronunțată, iar vuietul mulțimii, să se suprapună cu aceasta. Zoe bolborosi ceva despre un scandal pe care l-a avut săptămâna trecută cu una dintre angajate. Claire nu înțelese prea bine, dar o aprobă din cap, sperând să ajungă mai repede.

- Îți imaginezi, nu mai sunt la vârsta la care să permit așa ceva, adică mi s-a părut de-a dreptul scandalos ...

- Și mie, îi făcu jocul Claire, deși nu avea nici cea mai mică idee despre ce se discuta, dar putea să resimtă furia lui Zoe pentru că mersul devenise mai alert.

Coridorul le conduse într-o încăpere spațioasă, în formă de cerc, care cobora pe trei nivele, spiralat. În centru se afla o gaură descoperită, unde atârna un candelabru din bronz, de mari dimensiuni, ce radia suficient de puternic încât să lumineze toate etajele care îl înconjurau. Fiind în subteran, nu existau ferestre, dar sistemul de ventilație era foarte bine pus la punct. În aer mirosea a bere și a mirodenii. Mesele erau poziționate în linie, înghesuite unele într-altele. Separeurile se aflau la ultimul nivel, dar acolo întotdeauna se percepea o taxă pe care nu toți și-o permiteau ori accesul se făcea în baza unei invitații. Legătura între nivele depindea totalmente de un lift din sticlă transparentă. În jurul candelabrului se improvizase un podium șerpuit, pe care defilau diverse domnișoare costumate în rochiile lui Zoe. Era o gălăgie aprigă, fiecare își vedea de treaba lui, nimeni nu se înțelegea cu nimeni, dar toți rezonau perfect, beau, râdeau și aplaudau la unison.

- Te descurci de aici, rosti bătrâna, retrăgându-și brațul.

Claire încuviință, tacit, din cap și dadu să se pună în mișcare, dar femeia o apucă de braț și o trase spre ea. Docilă, tânăra se roti și își arcui sprâncenele.

- M-aș bucura să nu fie nevoie să strâng după tine, ca data trecută, bătu un apropo, având grijă să folosească un ton destul de mustrător, în semn că nu mai admitea greșeli.

- Poți sta liniștită, m-am lecuit, o asigură Claire smucind brațul.

Făcu semnul crucii în dreptul inimii în loc de promisiunea că se va ține departe de necazuri și că nu va mai cauza deranj în local. Data trecută la care se referise Zoe se sfârșise cu o bătaie iscată între patru bărbați, cu doi dintre ei împinși în golul din centru și cu ceilalți doi culeși de pe jos de bodyguarzi, cu multe pahare sparte și cea mai scumpă sticlă de Chardonnay irosită cu insensibilitate, făcută țăndări în capul unuia dintre bătăuși. Totul pornise de la niște afirmații pe care Claire le făcuse despre soțiile lor și îi pusese pe jar pe bărbați, unul împotriva celuilalt. După acest eveniment, Zoe îi interzisese să mai pună piciorul în pub șase luni.

- Atunci fă-ți damblaua, se relaxă femeia, fluturând din mână înainte de a-și croi drum prin coridor.

Claire îi privi umbra, apoi se lăsă distrasă de jocul de lumini. Un ospătar trecu pe lângă ea cu o repeziciune ca la cursele de cai, ducând o tavă pe care o ținea cu vârfurile degetelor. Se feri la milimetru să nu se ciocnească; bărbatul scăpă o înjurătură, căci vărsă câteva picături de șampanie dintr-un pahar; fiecare își continuă traseul. Fata își lăsă picioarele să o poarte la vale, traversând mai bine de jumătate din încăpere. Se servi de una singură cu un pahar de vin pe care îl șterpeli, în trecere, de pe o masă. Apoi se pironi cu coatele de balustrada ce despărțea nivelurile, aplecându-se ușor peste. Simți abisul ce parcă o chema într-o îmbrățișare..., dar degetele îi erau strașnic încleștate de

balustradă. Aruncă o privire la nivelurile inferioare, căutând ceva anume. Ceva ce știa că va găsi aici. Ceva sau mai bine spus cineva pe care nu-l va lăsa să-i scape printre degete a doua oară.

Pierdu o oră așteptând astfel, fără ca nimic să se întâmple. Timpul trece teribil de greu atunci când te plictisești. Apoi, ca prin vis, o siluetă îmbrăcată într-o mantie de un roșu-cărămiziu, cu un cocor negru desenat pe spate, traversă pe lângă ea asemenea unei fantasme. Claire clipi de două ori și își înfipse unghiile în podul palmei ca să fie sigură că totul e aievea. Nu mai pierdu nici măcar o secundă și se lăsă condusă de silueta misterioasă. Se strecură prin mulțime lovindu-se de oamenii prea amețiți ca să fie atenți la ea. Unul își petrecu brațul pe după gâtul ei și se aplecă periculos să o sărute, dar ea îl împinse în restul grupului cu care era, așa că ajunse în brațele altui camarad, prea leșinat ca să-și mențină echilibrul. Claire nu privi înapoi, având ochii pironiți pe emblema de pe spatele siluetei cu care încerca din răsputeri să țină pasul. Silueta ajunse la lift și fu nevoie de un minut până când acesta sosi. Fata își acoperi capul cu gluga și se pironi lângă personajul misterios. Acesta nu întoarse capul spre ea. Mantia străinului flutură lent, deși în jur nu era niciun pic de boare. În momentul în care liftul sosi, silueta urcă, urmată imediat de Claire. Prima apăsă butonul III, ceea ce conducea la separeuri. Avea mâna îmbrăcată într-o mănușă din piele de șarpe boa. Claire nu schiță nicio mișcare, semn că destinația era una comună. Își strecură mâinile în buzunarele pantalonilor, jucându-se tensionată cu monedele uitate acolo. Ușa liftului se închise cu un *ding-dong*, iar acum, că era singură cu ținta sa, nu trebuia să ezite. Retrase mâinile, prefăcându-se că scapă pe jos o monedă. Străinul nu trădă nicio reacție la sunetul metalic de la impact. Tânăra oftă

scurt și se aplecă să o ridice, dar palma se duse spre gamba piciorului, acolo unde se afla... „*Ce naiba?!”*

Pumnalul lipsea cu desăvârșire. Văzu alb în fața ochilor, imaginea se distorsionă și o pocni o amețeală ce semăna extrem de bine cu panica. Dură ceva mai mult până când își reveni și mătură de pe jos moneda, ridicându-se la loc în picioare.

- Pajură, se auzi glasul omului de sub mantie, a cărui privire de vultur fusese suficient de ageră și de precisă ca să identifice fața monedei ce rămăsese descoperită după cădere.

Avea o voce ușor răgușită, lăsându-ți impresia că este unul dintre acei fumători înrăiți, a căror existență, plăcere și filosofie de viață depind completamente de nicotină. Cu toate acestea, nu emana un miros specific; era suficient de *incognito* încât să nu-l trădeze nicio trăsătură facială. Liftul se opri și ușa se deschise în lateral. Înainte ca fata să se dezmeticească, silueta părăsi liftul. Ea rămase cufundată în gânduri, încercând să găsească o explicație a dispariției armei sale. Suci pe toate părțile scenariul de mai devreme, dar nu găsi niciun indiciu plauzibil. Era mereu extrem de atentă și își proteja pumnalul ca pe propriul copil nenăscut. Și totuși, se întâmplase să-l piardă. Nu, refuză să creadă că era vorba de culpa ei. Îl avusese cu siguranță până să se provoace toată tevatura aceea la zid... *Zidul* ... Desigur!! Cum de nu-și dăduse seama pe moment că a fost păcălită?! *„Nimic nu vine gratis*”, își repetă nervoasă și mustrător în minte, frecându-și măselele între ele. Nu-și pierduse pumnalul, ci îi fusese furat. Furat fără pic de clasă, furat mișelește de către individul care *se oferise* să o ajute să se cațere. În repeziciunea clipei, când o propulsase în aer, nu simțise că își însușise, în schimb, arma ei de la picior. Ce netrebnic!! Va plăti. Dar se va ocupa de el mai târziu. Avea altă treabă acum și va improviza cumva.

- Invitația, dom'șoară.

O mână alb-înmănușată i se flutură prin fața ochilor. Realiză atunci că era încă în lift, iar ținta ei se îndepărta cu nonșalanță. Pentru că nu păru să înțeleagă prea bine, gardianul separeurilor se văzu nevoit să repete, pe un ton politicos:

- Pentru a putea avea acces la acest nivel, aveți nevoie de invitație. Ăsta este protocolul.

- Da, știu, nu e prima dată când vin, dar…, se bâlbâi în încercarea de a găsi o scuză suficient de bună, cotrobăindu-se prin buzunare.

Nu apucă să inventeze ceva, că se și trezi cuprinsă pe după umeri într-o îmbratișare (*prea*) protectivă, lipind-o practic de corp. Sângele îi veni în cap, nu mai simțise niciodată atâta repulsie ca acum.

- Dar e prima dată când a uitat-o, îi luă apărarea tânărul, râzând degajat. E în regulă, Iacob, e cu mine, completă acesta către gardian, salutându-l din priviri.

O strânse mai tare de braț, ca să își muște limba și să înghită orice replică acidă avea pregătită în clipa aceea să i-o scuipe precum veninul – *„Nu e momentul acum, avem timp berechet să ne urâm reciproc mai târziu",* gândi băiatul, privind-o serios. Părând să fie de acord cu el, Claire schiță doar un zâmbet stânjenit de întreaga situație și ridică din umeri, mai degrabă pentru a-i înlătura palma ce se odihnea prea mult asupra-i.

- Locotenent-comandor Ghalen, cu respect, să trăiți! confirmă gardianul, ducându-și pumnul în dreptul inimii în loc de salut militar.

„Locotenent-comandor Ghalen ...", repetă Claire în gând, având pentru prima dată un indiciu despre companionul și rivalul său din noaptea aceea. Numele nu îi spunea nimic – „*ar fi trebuit?*" Deși avea oarecare rădăcini indirecte cu războinicii Eka, nu avea nici măcar cea mai

mică idee care erau gradele și ierarhia între cei din trib. Trebuia să se simtă flatată? Privilegiată? Recunoscătoare? Nici vorbă!

- Să nu mai fii așa repezită, draga mea…, nu era mai simplu dacă mă așteptai și plecam împreună? o tachină tânărul, iar brațul alunecă pe lângă al ei, până îi gâdilă degetele și îi prinse mâna cea mică în a lui.

Claire nu își dădea seama dacă vorbea serios sau doar se comporta teatral pentru a face mai plauzibilă minciuna, dar pentru că se simțea oricum prinsă la mijloc, hotărî să îi facă jocul.

- Știi că răbdarea nu e punctul meu forte, se scuză, mai în glumă, mai în serios, aruncând săgeți de nemulțumire în direcția bărbatului, preocupată în schimb să își reia în vizor ținta care se topi în semiîntuneric.

Și ca să-și întărească afirmația, începu să calce apăsat, eliberându-i mâna. Bărbatul nu se împotrivi și îi oferi libertate deplină, dar păși în paralel cu ea. Gardianul se simți cumva în plus în discuția dintre cei doi, așa că își aminti de rolul pe care îl avea acolo și îi întrerupse ușor sfios:

- Să vă conduc la locurile dumneavoastră?

- Știm unde trebuie să fim, nu e nevoie, îl refuză politicos bărbatul, aruncându-i ca bacșiș câteva monede. Iacob se însenină subit și le strecură numaidecât în borsetă, lăsându-i să plece singuri.

Claire era foarte hotărâtă să îl ignore în continuare, deși făcea mari eforturi lăuntrice să nu sară la bătaie. Trebuia să-și sorteze prioritățile. Iar un gândac precum locotenentul-comandor Ghalen putea fi strivit după ce își îndeplinea misiunea. Era însă cam imposibil să scape de el…

- Din nou, nu e nevoie să-mi mulțumești, dacă nici de data asta nu îți găsești cuvintele…, o luă peste picior, părând să-i placă la nebunie lucrul acesta.

- Nu am niciun cuvânt de împărțit cu un hoț laș, rosti răspicat Claire, curioasă dacă pentru o asemenea afirmație adresată unui „*locotenent-și-încă-ceva”* urma să înfunde pușcăria sau să presteze niște munci în folosul comunității.

Bărbatul nu se simți deloc amenințat sau ofensat, ci mai degrabă contrariat:

- Nu cred că am idee despre ce vorbești…

- Ai ceva ce-mi aparține.

Întinse palma în așteptarea restituirii pumnalului.

- Cum ar fi?

Lui Claire i se păru incredibilă aroganța bărbatului, încât nici măcar nu se mai obosi să-i dea satisfacția unui răspuns. Oricum ar fi negat realitatea și oricum își călca onoarea în picioare printr-un asemenea comportament juvenil. Locotenentul-comandor aștepta cu ochii mari un semn din partea puștoaicei, dar observând că întârzie să apară, profitând de mâna suspendată în aer, o prinse în a lui și o purtă după el pe coridor. La început, fata opuse rezistență, dar picioarele o luară la goană, mai mult din obișnuință. Întârziaseră, nu-i plăcea când factorii externi îl determinau să fie nepunctual. Dacă tot părea că se împiedică de ea pretutindeni, poate va aduce ceva interesant întâlnirii la care fusese chemat să participe cu un martor. Iar pentru că nu reușise să obțină unul…

- Dacă-l vrei înapoi, va trebui să faci ceva pentru mine, șopti pe măsură ce încetiniră pasul.

Amândoi aveau respirația precipitată, culoarul părea interminabil de lung … Claire rânji în sinea sa, mândră că instinctul nu o înșelase. Era in regulă, putea primi și o astfel de replică în stare să țină locul recunoașterii unei infracțiuni. Altceva nu îi convenea însă…

- Pare cam nedrept… „*să mă tratezi ca pe un copil naiv…”*, să ceri ceva în schimbul a ceva ce n-ai, făcu pe deșteapta, pironindu-se în călcâie.

Nu se așteptase ca bărbatul să scoată la vedere pumnalul și să îl fluture ca pe o momeală înaintea ochilor ei.

- Mincinosule!

Claire se înfipse să-și recupereze arma, dar lt. Ghalen prevăzuse mișcarea ei și aruncă pumnalul în spate. Acesta se înfipse într-un panou decorativ din lemn. Bărbatul se feri de mica bestie și-i făcu vânt, în joacă, trecând pe lângă ea, recuperând pumnalul. Se aplecă, amenințător, peste balustradă. Avea privirea serioasă și iritată, lăsând-o pe Claire să priceapă că, dacă nu va înceta cu o asemenea atitudine și va refuza să coopereze, nu-i rămânea decât să sară în gol după îndrăgita sa armă.

- Deci, avem o înțelegere?

Tânăra își recuperă echilibrul și se lipi cu spatele de perete, fulgerându-l. Nu îi convenea deloc acest pact, dar pe moment era varianta cea mai eficientă pentru a-și recâștiga posesiunile. Mârâi printre dinți, bombăni ceva ce doar urechile ei auziră și se apropie de el pașnic.

- Unde mergem?

Bărbatul cruță preaiubitul pumnal și-l strecură în desaga de la brâu. Apoi îi indică direcția corectă de mers cu arătătorul.

- La o reuniune de familie. Suntem deja așteptați …

O luă din loc. Pe drum nu îi dădu niciun fel de detalii. Cu cât știa mai puține, cu atât mai bine pentru toată lumea. Curios, dar nici ea nu se dovedise foarte interesată. Ai fi spus că dorea să fie surprinsă. Ori era la cheremul lui și-l lăsa o vreme pe acesta să dicteze următoarea mișcare. Nu puteai să-i ghicești gândurile. Era ca o carte deschisă, dar cu altă traducere.

- Te cheamă Nadine Crox, îi făcu un rezumat, dar nu apucă să finalizeze, că deja existau împotriviri…

- Mă cheamă Claire Venator.

- Și ești soldat în legiunea Katharsis.

- Legiunea Katharsis..., repetă tânăra, sunându-i familiar. Din ea fac parte războinicii de la Porțile Dragonului?

- Exact, aprobă locotenentul. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Pe data de 12 Făurar 2811 ai asistat la executarea Marthei Ulak.

- Cine a fost Martha Ulak?

- O dezertoare.

- Și?

- Și atât. Nu te vor întreba altceva. Nu vorbi fără să te întrebe ei.

Planau atât de multe întrebări nerostite în acest dialog scurt, dar nu mai exista timpul necesar să elucideze fiecare necunoscută. Locotenentul-caporal Ghalen se opri în dreptul separeului Z55. Erau niște pereți din sticlă mată ce-i izola de restul din interior. Prin sticlă se distingeau doar lumina puternică și umbrele celor prezenți.

- Urmează-mă! o îndemnă tânărul, făcând primul pas.

Completă șoptit către Claire înainte de a fi zăriți:

- Nu te pierde cu firea! După ce se termină totul, ai cuvântul meu că vei pleca împreună cu pumnalul, o reasigură deoarece simțea constant nevoia să îi amintească despre scopul lor acolo și să o mențină cât mai liniștită cu putință.

Claire Venator era precum o bombă cu ceas. Tânăra îi confirmă din priviri că deținea controlul; nu se va da în lături de la a obține ce-i aparținea de plin drept. Chiar și când asta însemna să fie supusă, ascultătoare și să își țină în frâu orgoliul.

Ajunși înăuntru, fură întâmpinați de doisprezece oameni îmbrăcați în uniformele militare Eka, strânși în jurul unei mese acoperite cu hărți, schițe, pioni și alte însemnări ce-i erau străine lui Claire. Două dintre siluete erau femei, restul, barbați. Femeile aveau chipul pictat în roșu, cu cercuri albe în jurul ochilor, pe când bărbații se remarcau prin coifurile stacojii, cu pene de struț în vârf. Uniformele erau impecabile, de culoare cărămizie, brăzdate cu decorațiuni sclipitoare pe umeri ori la piept. De curea aveau prinse pistoale și alt armament ușor. Nimeni nu se ridică să-i salute pe proaspeții sosiți.

Tensiunea din încăpere era chinuitoare.

Un cocor negru răsări dintre ei toți. Silueta învelită în mantia sângerie se roti către cei doi. Scena parcă se derula cu încetinitorul, timp pentru Claire să-l studieze mai bine. Era un războinic solid, cu ten tot cafeniu, ce contrasta cu barba albă, tunsă în formă de V și curat întreținută. În locul sprâncenei drepte avea tatuat ciocul unei păsări, al cărei cap continua peste tâmplă, gâtul alungit coborând pe laterala gâtului său. O ureche o avea mușcată, deja cicatrizată, semn că incidentul avusese loc în urmă cu mai mulți ani. În cealaltă se afla un cercel din os. Uniforma era diferită de a celorlalți, dar nu o distingea prea clar din pricina pelerinei ce o ascundea. Privirea bărbatului îți insufla spaimă. Se observa cu ochiul liber poziția sa dominantă și sobrietatea care plana în juru-i.

Claire își recunoscu ținta, iar ceva îi spunea că sentimentul era reciproc.

Introducerile – de prisos.

- Întotdeauna ultimul, Izaak…, rosti cu o dezamagire stranie în glas, iar întreaga încăpere păru că se cutremură.

Silvia Cerșamba, Tulcea
– Premiul II, Secțiunea Proză

Lumi paralele

(...)

A doua zi, luni dimineață, am plecat la redacție ca și când făcusem asta în toată viața mea. Ciudat e că îmi ieșea foarte bine. Toată lumea mă plăcea și reușeam să îmi fac relații peste tot, să leg prietenii și să mă integrez foarte bine.

Asta, în aparență. Privind înapoi acum, la zilele acelea, și chiar analizându-le cu încetinitorul, nu pot să îmi explic cum am reușit, prin ce mecanism s-au întâmplat toate și cum am ajuns să trăiesc acolo. Am avut o perioadă foarte lungă în care derulam fiecare zi, de mii de ori, o descompuneam minut cu minut, cadru cu cadru, în speranța că voi găsi ceva, orice, un răspuns cât de mic, un indiciu care să rezolve misterul, dar nu am găsit niciodată nimic…

Și așa, zilele acelea atât de liniștite atunci mi se întorc acum în amintire ca ireale. Acele zile pe care, chiar dacă aveam momente în care simțeam că înnebunesc și nu înțelegeam ce se întâmplă, reușeam să le izolez și să îmi zic că trebuie să procedez cu calm. Îmi repetam că trebuie să mă ocup de ce este prioritar: să am ce mânca, unde dormi etc… Nevoile primare au devenit primare în adevăratul sens. Și apoi, îmi ziceam cu hotărârea naivului perfect, apoi, voi analiza și voi hotărî ce este de făcut și cum îmi recuperez viața.

În acele zile atât de îndepărtate nu știam mai multe decât știu acum.

O vreme nu m-am mai gândit la Elena Dima. Dacă îmi aminteam de sărutul ei pe obraz din noaptea premierei sau de visul meu ciudat, încercam imediat să-mi abat gândurile în altă direcție. Chiar și în acel oraș mic, unde lumea se cunoaște și se salută înclinând din cap cam în toate direcțiile, nu am văzut-o decât o singură dată. Mergea în fața mea, așa că am încetinit pasul foarte mult de teamă să nu ne întâlnim. Chiar nu îmi doream să mă văd cu ea și să fiu nevoit să îi vorbesc. Din acest motiv nu m-am mai dus niciodată la teatru și evitam să circul prin zona aceea. Prietenii cu care ieșeam uneori – Jeni, Gelu de la tipografie, Bety cu soțul ei și soră-sa – mai propuneau ieșiri la teatru sau la restaurantul unde fusese petrecerea, dar de fiecare dată am refuzat. Mereu găseam o scuză, fie aveam ceva de scris, fie o răceală. Nu voiam să dau nas în nas cu ea. Îmi era de ajuns cât mă făcusem de rușine deja în fața ei și nu aveam de gând să mă pun într-o lumină și mai defavorabilă.

Am reușit să o evit până într-o zi ploioasă de noiembrie. Mergeam cu capul aplecat, prin ploaia care cădea fără oprire de mai bine de 24 de ore ca un murmur constant și agasant, când i-am auzit vocea. Nu putea fi decât ea. Și o singură silabă să fi rostit, că i-aș fi recunoscut vocea:

- Salutare, stimabile domn gazetar!

În secunda aia mi-aș fi dorit să mă evapor, să mă transport într-o altă lume – ciudat să zic asta în situația mea! –, în cușca leilor aș fi intrat, în stropi de ploaie m-aș fi dezintegrat, să fiu purtat de sel în canalele mizerabile de sub orașul mustind de apă, numai să nu stau în fața ei, în paltonul meu răpciugos și lălâi și bocancii prea mari. Îmi era ciudă pe mine pentru că acceptasem să ies pe vremea asta în loc să stau și să citesc în pat. Mi-am dat seama că nu aveam nimic împotriva ei, toată aversiunea era de fapt față de condiția mea. Eram furios pe mine, așa că nu am spus

decât un „bună seara“ sec. Mi-am dat seama că am răspuns brutal și am făcut-o să creadă că am ceva personal cu ea, pentru că expresia caldă, glumeață i s-a topit.

- Mă bucur să vă întâlnesc, doamna Dima, am adăugat repede, străduindu-mă să repar situația.

Nu voiam să își facă o părere și mai proastă despre mine.

- Ce bine! Hai să bem un ceai, îmi zise ea, arătând spre o cafenea.

Avea o expresie de copil care primește bomboane, aproape că o vedeam bătând din palme, dar atunci nu am realizat că ea chiar se bucura sincer că mă întâlnise.

- Mulțumesc, dar nu pot, mă întâlnesc cu cineva, am răspuns automat.

- Ooo, nu te rețin atunci! Du-te, să nu întârzii la întâlnire!

Ea surâse și îmi făcu cu ochiul, ca și când era un semn al nostru și eu știam ce vrea să zică. Ca și când înțelegea perfect unde trebuie să ajung. Asta m-a iritat puțin și, ca un prost, am continuat să mă port în fața ei exact ca la prima noastră întâlnire, ca un puștan de 13 ani. În loc să o las să-și vadă de drum și să îmi văd și eu de al meu, mă trezesc vorbind:

- Nu e o întâlnire. Mă văd doar cu niște prieteni.

- Atunci, hai că merg cu tine, o aud că zice și înainte ca eu să reacționez într-un fel.

Mă trezesc mergând pe stradă cu Elena Dima de braț, ca și când asta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

- Sper că nu e prea departe, că am înghețat deja și sunt pe tocuri, îmi zise ea ținându-se strâns de mine.

Îmi venea să o întreb ce naiba căuta pe stradă la ora asta și pe o vreme ca asta. Nu îmi părea genul de femeie care să meargă singură pe stradă fără țintă sau căreia să îi facă plăcere să se plimbe prin ploaie. Îmi venea să îi zic să

își vadă de ale ei. În schimb, i-am răspuns fără să pară că sunt nepoliticos:

- Nu, ne întâlnim *La Anton*, pe Toamnei, nu cred că știți unde este, că nu e ceva select.

- Uiți că ăsta e orașul meu natal, mi-a replicat ea. Am mers de multe ori *La Anton* în tinerețea mea, râse ea, fără ca eu să înteleg dacă din cauză că făcuse gluma cu tinerețea – care la drept vorbind era chiar acolo, pentru că nu i-aș fi dat mai mult de 35, maximum 38 de ani – sau pentru amintirile ivite...

Când am intrat, am simțit cum toți ochii erau ațintiți asupra noastră. De fapt, erau pe ea. Era impecabilă și de-abia acum o vedeam bine, la lumina din local. Părul perfect, chiar dacă era ciufulit de gluga sub care se ascundea și de vântul de noiembrie, buzele roșii de la frig, paltonul alb, cambrat pe corp ca un mulaj, iar dedesubt o rochie de tricot crem, care i se potrivea întru totul. Am avut același sentiment ca prima dată când am întâlnit-o, nimic nu era prea mult, nici prea puțin, nici lungimea rochiei, nici decolteul, nici culoarea unghiilor. Tot ce era în exces era felul în care acapara pe toată lumea. Nu făcea nimic special și totuși toată lumea o urmărea cu privirea și părea să electrizeze întreaga încăpere. Bety, Mihai, Vero, Jeni, Gelu, Radu și Sergiu, cu toții s-au ridicat când am intrat. Stăteau la o masă de opt persoane și, ca să nu ne mutăm, a trebuit să ne înghesuim să mai aducem un scaun. Le-a făcut cunoștință Jeni tuturor cu Elena Dima, probabil pentru a arăta că ea o cunoaște deja, cu toate că știu sigur că actrița nu ar fi recunscut-o pe Jeni în alt context. Oricum, mie îmi convenea situația. Speram să fie o seară plictisitoare și foarte scurtă, să plec cât mai repede acasă și să uit de ea. Însă toată lumea se distra de minune, iar Elena era în centrul discuțiilor. Spre surprinderea mea, era o tipă cu un

extraordinar simț al umorului, deschisă și deloc încrezută și arogantă cum credeam eu.

Din ziua aceea de noiembrie a început iureșul, totul se derula mult prea repede, schimbările erau atât de bruște, iar goana în care eram prins era de necontrolat. A fost prima zi în care am simțit din nou că trăiesc, ziua în care am uitat unde sunt, am uitat de tot și de toate. O lună ne-am văzut zilnic, vorbeam câte-n lună și-n stele și îmi impuneam să nu mă gândesc la imposibilul situației, la nebunia pe care o trăiam. Nevasta mea? Eram împărțit în două, pe de o parte o iubeam și nu voiam să o trădez, dar Elena mă atrăgea ca un magnet, ca o lumină magică, era mai presus de mine și de puterea mea de înțelegere și cuprindere. Mă gândeam cum ar fi să nu mă mai întorc niciodată acasă. Mă speria în egală măsură dorința de a pleca și aceea de a rămâne. Ooo, cât mă înșelasem crezând că e doar o femeie frumoasă și că nu simt nimic pentru ea, că sunt doar intimidat de frumusețea și siguranța ei.

- M-am săturat să te văd așa de puțin și mereu înconjurat de oameni. Vreau să te am numai pentru mine, mi-a zis într-o seară.

Nu mă așteptam să o aud zicând asta. Ne vedeam zilnic, ne plimbam în fiecare noapte pe străduțe pustii și stăteam în fața casei ei admirând luna, chiar dacă era ger cumplit și mereu ploua. Nu mi-a trecut vreodată prin minte să o invit la mine în garsonieră. Chiar dacă trecuseră câteva luni și mansarda mea arăta mai bine decât în prima zi în care mă mutasem acolo, spațiul acela nu mă reprezenta. Câștigam destul de bine, dar nu aveam destui bani ca să mă pot muta în altă parte sau ca să îmi pot permite lucruri scumpe. Mereu aveam în minte apartamentul meu atât de luxos și funcțional și hainele de acasă și toate obiectele mai mult sau mai puțin utile care mă înconjurau și nu puteam să nu fiu obsedat de urâțenia camerei în care trăiam și de

lipsurile care mă însoțeau, zi de zi, aici. Nu aveam cum să o duc pe Elena acolo. Nici ea nu m-a invitat la ea acasă. Se reîntorsese de curând în oraș și locuia în casa părinților, o casă mare și frumoasă, dar pe care o vedeam doar din exterior. Credeam că relația noastră nu e la nivelul la care să fiu prezentat familiei și nici nu îmi doream asta. Nu îmi doream să facă parte din viața mea pentru că susțineam că nu am o viață la Orid. De fapt, nici nu voiam să mă gândesc la viitor. În subconștient știam însă că ceea ce trăiesc de când am ajuns aici e cu adevărat viața mea. Tot ce a fost înainte, părinții, sora, soția, colegii, îmi păreau atât de îndepărtați. Uneori, îmi închipuiam că am plecat pe un alt continent, că nu sunt captiv într-o altă lume, ci doar m-am mutat foarte departe, unde am luat viața de la capăt.

- Păi, acum nu sunt numai al tău? am întrebat încet, mai ales că nu prea înțelegeam ce vrea de fapt.

- Nu! a venit răspunsul înainte să termin.

Am văzut că fața ei era severă, ca atunci când voia să pară supărată sau serioasă, dar ochii o trădau.

- Uneori, cred că nu mă iubești deloc! a continuat ea.

Și, din nou, nu-mi venea să cred ce aud. Era ca un șoc electric. Nu a zis niciunul dintre noi nimic de iubire. Nu am discutat despre iubire și nu ne-am făcut declarații. Dar, în definitiv, era vorba de iubire. Știam că o iubesc, știam că aș face orice pentru ea, știam că din prima clipă când am văzut-o m-a subjugat pentru totdeauna. Dar nu puteam să cred că și ea ar putea să țină la mine. Nu în felul ăsta. Nu știam deci cum să reacționez.

- Dar știu cum o să schimbăm asta, mi-a zis ea, deodată amuzată. Joi plecăm la munte. Știi să schiezi, nu?

Am încercat să mă opun, în primul rând pentru că nu aveam destui bani încă, apoi pentru că era o nebunie. Conștiința mea răcnea. Dar vocea ei și îmbrățișarea suavă m-au făcut să cedez. Se vedea că plănuia asta de mult timp:

- Eu o să plec dimineață și o să mă opresc la spa, începu ea să-mi expună planul. După ce mă răsfăț bine, o să iau trenul în care o să fii și tu, ăla de 15.15, și o să mergem împreună până la Maslitza. Și în sfârșit o să mă bucur de tine și o să îți aflu toate secretele.

S-a uitat așa de ciudat la mine și de stăruitor, că nu înțelegeam cum aș fi putut să mă trădez cu ceva.

- Nu crezi? m-a întrebat ea bănuitoare. O să te îndrăgostești așa de tare de mine, încât o să uiți orice altă femeie, a continuat ea.

Era convinsă că e o femeie la mijloc și nu greșea deloc, doar că nu era niciun pericol, nu puteam să ajung la ea. Și oricum mintea mea și sufletul meu erau deja aici, cu Elena. Povestea mea, pentru toată lumea, era că nu mai am părinți, că nu am avut niciodată frați sau surori, că nu am niciun fel de rude și nicidecum o soție sau copii.

- Și apoi, a continuat ea, chiar dacă nu o să spui nimic de bunăvoie, o să te pândesc când dormi. Măcar în somn trebuie să spui ceva!

Am tresărit și ea a început să râdă, de data asta cu toată ființa, cu râsul plin și inimitabil. Avea uneori un râs pe care nu l-am mai auzit niciodată la altcineva, un râs care te molipsea sau oricum te umplea de viață, un râs care cuprindea nu doar gura, ci și ochii, și întreaga ființă.

- Așadar, te temi de ce ai putea să spui în somn? reluă ea ideea.

- M-ai luat pe nepregătite cu dormitul, am zis eu și am zâmbit cu subînțeles.

Era și asta adevărat. Nu mă gândisem că vom merge așa departe. De fapt, nu mă gândisem la nimic. Trăiam în acea perioadă într-o bulă de săpun și mă temeam în fiecare secundă că o să se spargă sau, dimpotrivă, că o să plutesc așa în derivă la nesfârșit. Eram luat pe nepregătite complet.

Nu mai vorbise niciodată de iubire, de sentimentele noastre sau de dorințele noastre într-un mod atât de direct.

Zilele care au urmat au trecut așa de repede și nu aș putea să povestesc coerent totul. Prevestirea Elenei făcută în glumă, cum că o să mă îndrăgostesc de ea, era deja un fapt consumat. Eram nebun de dragoste. Mi-am cheltuit toți banii, care oricum nu erau mulți, pe cele necesare călătoriei. Mi-am păstrat bani doar pentru cadoul Elenei. Urma să ne întoarcem acasă în Ajunul Crăciunului și cum ea își petrecea sărbătorile cu familia ei, cu sora și nepoții și alte rude pe care nu le cunoșteam, am hotărât să îi dau cadoul înainte să ne întoarcem. Cumpărarea cadoului mă indispunea însă total. Toată fericirea și toate planurile îmi erau umbrite de acest cadou.

Ultimul meu gând, înainte de sordida călătorie din vară, cea care mă adusese în lumea nouă, fusese către cadoul pe care trebuia să îl cumpăr pentru Carmen, de ziua ei. Cât de ireal și neverosimil mi se părea acum totul! Aveam impresia că își bate joc cineva de mine. Îmi aduceam aminte de Șalmugra[1] și am vrut să-i povestesc Elenei despre carte, aș fi vrut să-i spun că și eu eram un tip comun, obișnuit, lipsit de vreo sclipire și care prin nu știu ce minune capătă prințesa. Mă gândeam că mai am și alte puncte comune cu personajul, dar îmi era teamă să nu spun prea mult. Și apoi, Elena nu avea cum să știe nimic de Șalmugra, cum nici eu nu știam nimic despre cărțile ei. Tocmai din acest motiv stăteam nopți întregi și citeam. Îmi era greu să nu știu nimic din ce citise ea. Așa ajunsesem bun prieten cu bibliotecara și chiar ieșeam des cu ea, Jeni și alți câțiva prieteni cu care mă simțeam foarte bine, de parcă ne-

---

[1] Șalmugra, Lev Uspenski, antologie de povestiri SF, editura Univers, 1981.

am fi cunoscut de o viață. Știam că Elena ieșea cu ei doar pentru mine, dar totuși părea că ne distram bine împreună.

Joi dimineață, când ea era deja plecată, am avut pentru o clipă ideea să fug, să plec în alt oraș, oricare altul – nu avea cum să fie mai rău ca acesta – și să nu o mai văd niciodată pe Elena Dima. Dar m-a cuprins o durere atât de mare, ca și când o gheară mi se încleștase de suflet. Nu puteam să o pierd și pe Elena. Așa că am cumpărat o pereche de cercei, mi-am luat bagajul și am plecat. Drumul până la prima stațiune nu era lung. Acolo aveam să o întâlnesc pe Elena. Din tren coborau foarte mulți oameni cunoscuți și necunoscuți, dar pe peron am văzut-o din prima secundă. Și chiar din momentul ăla am știut că nu vreau să îi dau drumul niciodată. A urcat în tren și am continuat drumul în liniște. Tinerii din orașul nostru coborau pe rând. Maslitza era ultima stațiune, cea mai înaltă și cea mai izolată. Cabana noastră era încă și mai izolată și m-am gândit că nu era prima dată când Elena venea aici. Ea făcuse rezervările și se ocupase de tot. Gelozia mă cuprindea de câte ori mă gândeam la asta. Din seara în care am întâlnit-o în ploaie și am alergat până la ușa ei ca doi copii, uzi și fericiți, nu a fost zi în care să nu mă roadă gelozia la fiecare zâmbet adresat altuia, la fiecare obraz pe care îl întindea cu dezinvoltură în stânga și în dreapta, la fiecare îmbrățișare oferită vreunui prieten, la fiecare șoaptă pe care nu o puteam auzi… Dar, în clipa în care s-a închis ușa și am avut-o în brațele mele, a mea cu totul, niciun alt sentiment nu mă mai putea atinge în afară de împlinirea și fericirea supremă. Și cât era de frumoasă, și cât eram de fericit!

Întotdeauna mi-a plăcut iarna mai mult decât oricare alt anotimp. E drept că toamna cu ploaia nesfârșită și lungile nopți gri de insomnii m-au ajutat mai mult să scriu, să găsesc echilibrul care să scoată din mine esența. Nu mi-a plăcut niciodată primăvara noroioasă și murdară și nici vara

toridă și insolent însorită. Contrar clișeului care zice că primăvara natura reînvie, că totul revine la viață, că zilele sunt mai lungi și viața mai frumoasă, pe mine primăvara mă deprimă. Mai presus de toate, iarna e doamna sufletului meu, cu mantia albă nesfârșită, cu focul în sobă și nopți lungi pentru… orice. Iarna, la munte, mai mult decât în altă parte, mi-e cu atât mai dragă. Chiar și în lumea asta nouă, iarna la munte era desăvârșită. Dar lumea nouă nu mai era chiar nouă, devenise deja a mea, mai ales acum când Elena era a mea. Cum aș fi putut să mai reneg o lume în care trăia ea, lumea ei?! Cum să mai caut o cale de ieșire când acolo era ea? Iar ea era toată lumea mea!

Ne plimbam prin zăpadă, am ieșit și pe pârtie, ne-am bătut cu bulgări, ne-am jucat ca niște copii, iar în casă stăteam ceasuri lungi în fața focului și îi citeam, iar ea încerca să repete replici din textele mele. Ne hârjoneam și mai ales ignoram cu totul faptul că în 2-3 zile ne vom întoarce la realitate.

Am trăit câteva zile în afara timpului, nu mai eram nici acasă la mine, nici în lumea mea cea nouă, nu mai eram nicăieri. Eram suspendat undeva unde nu mă putea atinge nimic, eram mai presus de timp, de spațiu, de orice dimensiune. Respiram și trăiam prin ea. Au fost câteva zile de liniște și fericire completă pe care le-am petrecut încercând să încetinesc trecerea timpului. Începusem să îmi zic că nu există un timp material, ca nu existăm decât noi și dragostea noastră. Simțeam că se topește și mi se scurge în suflet, că mă descompun și picur secundă de secundă stropi din mine pe palma ei mică. Si cât eram de fericit! Probabil că asta simte orice om care are imensul privilegiu de a cunoaște dragostea. Pentru mine dragostea nu își mai dezgolise niciodată această față. Dragostea pentru soția mea era una calculată și educată în timp și nicidecum avalanșa de trăiri care mă lovea acum din toate părțile. Nici nu am

crezut că există o astfel de dragoste. Și cât eram de prost să cred că va dura…

Nu știam cum va fi odată reveniți acasă. Mi-a fost teamă să stric vraja cu o astfel de discuție. Știam că oricum nu o să o văd de Crăciun. Aveam făcute planuri cu gașca mea. Dar știam că legătura noastră nu se va mai desface și asta mă făcea să iau hotărâri mari. Erau câteva zile de când nu mă mai gândeam la casa mea, la Carmen, la întoarcere, la nimic altceva decât la ea.

Trenul nu înainta foarte repede și cum era cam puțină lume și noi nu mai eram așa de prevăzători ca atunci când veniserăm, mi-am pus capul în poala ei. Avea mâini de înger și-mi surâdea așa de cald! Am adormit.

M-am trezit speriat și transpirat ca și când aș fi avut un coșmar. Eram în metrou. Nici dacă mă trezeam în iad nu aș fi fost mai distrus, mai bulversat, mai disperat. Nu știu cât timp am stat în nemișcare. Nu eram capabil să fac niciun gest. Nu reușeam să îmi adun gândurile. Era vară și eu aveam pe mine haine de iarnă. Numai pentru atât și aș fi fost luat drept un nebun. Mi-am dat seama imediat că m-am întors exact în ziua plecării.

Mă durea capul îngrozitor și făceam eforturi disperate să mă pot calma, să mă liniștesc și să respir normal. Mă comportam mai aiurea decât atunci când ajunsesem în necunoscut. Eram pe terenul meu, dar mi-am dat seama că nu pot să mă duc acasă așa. Trebuia să fac rost de bani. Am coborât din metrou și m-am dus direct într-un bar, acolo unde mergeau băieții mei de obicei. Trebuia să găsesc pe cineva cunoscut acolo. Mi-am scos hainele groase și le-am lăsat lângă un tomberon. Arătam ciudat și nu știam ce vor crede băieții, dar nu aveam altă variantă. L-am găsit doar pe Toni, care nu părea să observe ceva ciudat la mine. Se bucura că mă vede și mă întreba întruna cum de am scăpat de nevastă-mea. Băieții mă tachinau mereu pentru

că, ziceau ei, nevastă-mea îmi lasă lesa scurtă. Tocmai de-asta era uimit să mă vadă acolo în mijlocul săptămânii. I-am cerut niște bani împrumut până a doua zi și chiar dacă asta l-a uimit și mai tare, mi-a dat banii. Tot nu știam ce să fac, așa că m-am dus la birou. Aveam o cheie de rezervă de la mine de acasă acolo, dar problema era că nu puteam să mă întorc fără o poveste. Unde îmi erau hainele, actele, verigheta?!

Capul îmi bubuia în continuare, tâmplele îmi zvâcneau cu putere și urechile îmi țiuiau. Într-un final am reușit să-mi fac un plan. Actele – trebuia să le declar pierdute și rezolvam ușor. Hainele – le puteam înlocui, iar verigheta – puteam să zic că am uitat-o la duș, la sală. Cam multe coincidențe și presimțeam că o să am parte de o ceartă monstruoasă cu Carmen. În lumina ultimelor evenimente și a celor trăite cu câteva ore înainte cu Elena, îmi era imposibil să mă întorc acasă. Nu suportam gândul ăsta și aveam nevoie de timp. Dacă până acum câteva zile simțeam că o înșel pe Carmen, iată-mă acum înșelând-o pe Elena. Cum să mă duc la Carmen când doar cu câteva ore înainte o avusesem în brațele mele pe Elena, cum să mă prefac când totul în mine țipa de furie și de neputință? O iubeam pe Carmen, dar potolit, așa cum o iubisem mereu și știam că nu e o dragoste completă, ci corectă, cinstită. Cel puțin fusese cinstită cât timp nu existase nimeni altcineva în mintea mea.

Pe la miezul nopții am plecat înapoi la bar. Am găsit doar câteva cunoștințe, nimeni din vechii mei prieteni. Într-un fel, era mai bine. M-am pus pe băut și, cum nu eram un băutor priceput, m-am îmbătat foarte repede. În noaptea caldă, priveam cerul și mi se părea că totul e atât de calm, de nemișcat și cu tot alcoolul care îmi încălzise venele, în mine era un freamăt neobosit. Și pentru a doua oară m-am culcat pe o bancă, în parc.

M-am trezit când era deja dimineață. Fără să-mi dau seama, hotărârea era deja luată. Am așteptat să plece Carmen la muncă. Am văzut-o ieșind din bloc și mi-a fost milă de ea. Doar atât. Sigur se întrebase unde sunt și era îngrijorată. Dar am rămas ca un zid în fața ei, nu puteam să înțeleg cum nu-mi vine să alerg la ea, cum m-am schimbat atât în doar câteva luni. Și mai ales, nu știam cum voi putea să îi ascund ce s-a întâmplat. Dar nici să spun cuiva nu puteam. Știam asta dinainte ca mintea să formuleze ideea.

Am intrat în bloc și am deschis ușa cu emoție. Casa era la fel. Nu știu la ce mă așteptasem, dar nimic nu era schimbat. Am pus hainele într-un sac să le duc la gunoi, apoi am făcut un duș, m-am îmbrăcat și m-am pus la masă. Erau lucruri firești, pe care le făcusem de atâtea ori, în propria mea casă, care îmi era atât de dragă, dar toate mi se păreau acum atât de stranii și străine. Mă simțeam deja mai bine, chiar dacă mii de gânduri se învârteau și se scurtcircuitau în mintea mea fără să prindă contur. Mi-am urmat planul. Am sunat la muncă să anunț că vin târziu. Trebuia să mă duc la poliție să anunț că mi s-au furat actele, banii, ceasul. Asta era cea mai bună variantă. Am sunat apoi la Carmen, la birou. Speram să răspundă secretara și să las un mesaj. Dar Carmen lăsase instrucțiuni să îi facă legătura de urgență dacă sun eu. Era speriată, iar eu nu puteam să o liniștesc. Voia să vină acasă, dar i-am zis că plec la poliție să îmi fac alte acte.

- M-am pus la băut cu baieții și, cum nu aveam baterie, nu am putut să te anunț, apoi mi-au furat lucrurile și asta e tot, am povestit eu foarte calm.

- Unde ai fost? Ți-au făcut ceva? mă întreba ea isterică.

Simțeam că plânge și voiam să închid și să scap.

- Nu am nimic, trebuie să plec. Ne vedem diseară, am zis și am închis brusc.

Mă comportam brutal, dar nu știam ce să fac altceva.

Până seara speram să reușesc să rezolv măcar câte ceva. Cât m-am chinuit să mă adaptez dincolo și acum o iau de la capăt aici! Seara, când ne-am revăzut, Carmen era supărată. Nu putea să creadă că m-am îmbătat în oraș având în vedere că îi spusesem la telefon că vin direct acasă și era așa de nervoasă, că nici nu mai era atentă la restul lucrurilor care erau în neregulă, iar pe mine asta mă bucura. Nu aș fi putut suporta ca lucrurile să continue ca mai înainte, doar cu o zi înainte în fapt, acum când eu eram atât de schimbat. Știam că nu am nicio scuză și că ar trebui să mă străduiesc să mă comport normal, dar în loc de asta mă comportam din ce în ce mai urât cu Carmen. Mă întreba obsesiv dacă am pe altcineva. Eu însă nici nu mă gândeam la ce crede și ignoram total crizele ei și lacrimile. Mă străduiam să îmi pun ordine în gânduri, dar nu reușeam să înțeleg nimic. Carmen mă presa să îi spun ce am, ce s-a întâmplat, iar eu nu puteam să îi spun nimic. Într-o zi, după un scandal cu țipete și lucruri trântite, m-am lăsat convins să merg la psiholog.

În timp ce vorbeam cu doctorul, am realizat că ceea ce știam, încă de dincolo, era perfect valabil. Dacă aș fi zis ceva, m-ar fi luat drept nebun. Chiar și eu începeam să cred asta. Era posibil să fie doar imaginația mea? Era posibil să fi creat mintea mea toată povestea pe care o trăisem? A fost doar o evadare din viața mea monotonă către ceva ce îmi doream în subconștient? Și atunci, ce se întâmplase totuși cu mine, cum ajunsesem îmbrăcat așa, unde îmi erau lucrurile și cum s-au putut întâmpla toate astea când nu trecuse nicio clipă? Atunci mi-a venit prima dată în minte ideea că poate sunt cel mai norocos om din univers, trăisem de două ori aceeași perioadă de timp sau cumva am avut posibilitatea să reiau o perioadă de timp, să o retrăiesc într-o altă dimensiune, ce-i drept, dar am câștigat timp. Știu că

nu e foarte clar ce exprim, pentru că nu știu cum să fac asta, dar am avut atunci o revelație: timpul se oprise în loc doar pentru ca eu să trăiesc acest experiment unic. Dar care era scopul acestui experiment? De ce eu? Există lumea în care am ajuns sau e doar o plăsmuire a mea sau a altcuiva mai presus de mine, de puterea mea de înțelegere? Toate ideile astea și multe altele, uneori fără sens, le-am scris și rescris și citit și recitit de mii de ori în speranța că voi afla ce s-a întâmplat cu mine.

După câteva discuții cu psihologul, despre orice numai despre ceea ce trăisem eu nu, am hotărât că m-am vindecat și am renunțat. Oricum nu avea cum să mă ajute în niciun fel.

Începusem să pândesc orice moment, așteptam un semn și tot speram că fiecare călătorie cu metroul avea să mă ducă dincolo. Îmi făcusem un kit de supraviețuire, dacă pot spune așa. Purtam cu mine în permanență actele și lucrurile de dincolo. Ascunsesem de nevastă-mea totul. Stăteam în pat, mă visam dincolo și îmi făceam planuri. Trăiam în continuare acolo.

Mi-am refăcut verigheta, cardurile și actele și toate păreau că reintră în normal. Doar că eu nu mai puteam fi același. Trăiam în lumea cealaltă mai mult ca aici și, la fel ca în urmă cu câteva luni, încercam să mă întorc, de data asta în celălalt sens.

Totuși, după o vreme începusem să cred că nu se va mai întâmpla. Ba chiar aveam momente când încercam să mă autoconving că băusem prea mult sau luasem droguri și nu am mai știut de mine. Și chiar dacă trecea timpul și toate cele întâmplate dincolo începeau să se estompeze, amintirea Elenei și a ultimelor zile împreună era la fel de vie, de prezentă și de clară, iar despărțirea atât de bruscă încă mă durea.

Venise iarna și prima zăpadă m-a adus într-o stare de nu mă mai recunoșteam nici eu. Pe lângă toate necunoscutele din viața mea, amintirile erau atât de greu de suportat, încât simțeam că voi ceda. M-am întors la psiholog, apoi am ajuns la psihiatru și de data asta am plecat cu tratament medicamentos. Discuțiile erau inutile având în vedere că nu eram dispus să spun nimănui ce trăisem și eram la un pas să cred că sunt nebun, că sufăr de halucinații, că îmi imaginez lucruri și că nu mai am simțul realității. Nici măcar nu îi spusesem doctorului ceva din povestea mea despre lumea cealaltă, despre călătoria în timp și toate celelalte și oricum mă credea nebun. Deci, am început să cred și eu că eram.

Tratamentul însă începea să își facă efectul. Țineam în mână bulinuțele, le număram, le analizam, apoi le înghițeam. Mă simțeam mai liniștit și pentru prima dată de la întoarcere începeam să am remușcări pentru felul în care mă purtasem cu Carmen. De ziua ei, când încă eram bulversat de felul în care fusesem aruncat dintr-o parte în alta, nici măcar nu îi luasem vreun cadou. În ziua aia m-am dus târziu acasă și mi-am văzut de ale mele, închis în birou. În toată perioada asta, ieșirile cu băieții, care înainte erau doar ocazionale și nu se lungeau prea mult, s-au înmulțit, astfel că ajunsesem să ies și în fiecare zi, și de multe ori mă întorceam târziu, amețit și fără să dau explicații. Era timpul să fac ce trebuie. Mai erau două săptămâni până la Crăciun și puțin forțat încercam să intru în spiritul sărbătorilor. Am făcut planuri să plecăm în vizită la părinți, am început să facem cumpărături pentru nepoți și rude, am luat chiar și bilete la un concert pentru mine și nevastă-mea.

Eram ca un câine, așa mă simțeam, captiv într-o cușcă prea mică, hrănit și plimbat de colo-colo fără voință proprie sau vreun scop. În sufletul meu sufeream, dar nici nu mai știam dacă e o suferință reală sau e plăsmuită tot de imaginația mea. Făceam totul mecanic și încercam să urmez

un șablon din anii trecuți. Mergeam la muncă, ieșeam în oraș, dar din ce în ce mai rar, mă întorceam acasă și stăteam tot drumul cu ochii în câte o carte, rareori conștient de ceea ce citeam. Acasă eram prezent doar cât să nu mai dau motiv de ceartă. Carmen punea starea mea pe seama pastilelor care mă făceau apatic și tot aștepta să ies din depresie.

Într-o seară, am plecat târziu de la birou. La metrou era și mai aglomerat ca de obicei. Mă strecuram cu rapiditate printre ceilalți oameni grăbiți și ei ca și mine. Era să dărâm pe cineva. Am vrut să îmi cer scuze, dar când m-am întors, am văzut doar un bătrân cu palton gri și pălărie care se îndepărta deja. Nu i-am văzut chipul și nici altceva nu am mai apucat să văd, căci totul în jur își pierdea consistența.

- Trezește-te, somnorosule!

Cuvintele astea le-am auzit când încă aveam ochii închiși, dar atât de clar, că am simțit că îmi plesnește inima de fericire. Am simțit mâna rece, ca un șoc electric, pe fruntea mea și ca o binecuvântare în același timp. I-am prins genunchii cu brațele, o strângeam și nu puteam să cred că m-am întors. Poate a fost doar un vis, poate nu s-a întâmplat nimic, poate nu am retrăit cu adevărat toate lunile din vară și până acum. În momentul ăla asta gândeam și nu voiam să îi mai dau drumul. O regăsisem după atâta timp, că nu puteam să o las să plece. Cum să mă dau jos din tren și să mă întorc în cămăruța mea? Cum o să trăiesc așteptând să o văd uneori la masă, la restaurant sau la film?

Îi vorbeam continuu despre temerile mele, dar realizam, pe când vorbeam, că nu pot face nimic. Că mai spusesem toate astea și până atunci și că ea știa bine care-mi sunt sentimentele.

Ne-am despărțit în fața casei ei și am plecat mai departe abătut și chinuit de mii de întrebări. De abia așteptam să ajung acasă, ca să pot să gândesc.

Am dat drumul la radio și am început să râd. Râdeam singur și nu mă puteam opri. Câte se întâmplaseră cât am tras un pui de somn… Era posibil oare? Am realizat că m-am întors în timp fix la data la care plecasem prima dată și am reluat viața mea din punctul în care o lăsasem. Trebuia să îmi dau seama că dacă urma să fie o nouă întoarcere, nu putea fi decât în aceeași zi. Dar nu mă gândisem la asta pentru că încercam să mă conving, cu toată forța, că sunt nebun, că totul a fost o invenție a minții mele bolnave. Și aveam momente în care mă întrebam: care e realitatea, de fapt? Ce îmi imaginez și ce e adevărat?

Știam acum că e posibil să fiu trimis înapoi oricând, dar mă consola faptul că voi ști când mă întorc aici, dacă se respecta regula și simetria de la prima experiență. Eram hotărât să profit din plin de asta. Mă gândeam că nu e chiar atât de greu și mă simțeam un fel de Dumnezeu. Nu am puterea să hotărăsc, dar pot să profit la maximum de ce mi se oferă, acesta era gândul care se ridica mai presus de toate.

De ce eram eu alesul, nici nu mă mai chinuiam să aflu, cert e că puteam să fac tot ce vreau: aici aveam o femeie minunată pe care o iubeam și care mă iubea la fel, puteam să scriu și aveam mulți prieteni dragi, dincolo aveam o viață de familie obișnuită, o familie numeroasă cu părinți, soră, nepoți, un job bine plătit, o casă mare, bani destui și tehnică modernă încât să mă pot bucura de confort și de o viață liniștită.

În momentul când am realizat toate astea, am simțit că am descoperit elixirul vieții veșnice. Mă simțeam norocos și credeam că odată ce am înțeles ce se întâmplă, voi gestiona totul perfect. Eram atât de surescitat de tot ceea ce se întâmplase, încât nu puteam să fac nimic. M-am îmbrăcat în trening și am ieșit afară. Am mers până dincolo de bariera orașului și m-am oprit lângă calea ferată. Era atât de liniște, că devenea cumva înfiorător, iar înserarea arunca

umbre lungi în jur. Un șuierat de tren m-a făcut să tresar. Trenul era cel de care trebuia să mă feresc. El avea să mă ducă dincolo și, acum, nu îmi doream asta.

Urma să îmi petrec sărbătorile la părinți cu toată familia, lângă un brad mare, cu mese îmbelșugate și colinde, iar acum totul rămăsese în urmă. Mă chinuiam să îmi amintesc planurile făcute cu șase luni în urmă. Sau poate cu o săptămână în urmă? Așa că m-am hotărât să trec pe la Jeni.

(...)

Într-o seară plecam din gară, după o conferință de presă care se prelungise puțin la un pahar cu colegii de breaslă, când am văzut un personaj cunoscut. Era destul de târziu și se însera, dar așa mi se părea, că îl cunosc pe domnul cu palton gri. Deodată, am avut impresia că am mai trecut cândva prin același loc, că se repetă o secvență din viața mea…Bătrânul cu ochii verzi se uita la mine foarte atent și, cu toate că nu vedeam că își mișcă buzele, am auzit clar ce spunea: „Dacă vreodată vei alege să nu intri în tunel, trebuie să știi că nu vei mai putea face asta niciodată. Sau dacă vei reuși, lucrurile vor fi schimbate fundamental, căci timpul nu va mai sta pe loc!”

Nu am avut timp să reacționez, nici puterea să zic ceva, m-a cuprins o senzație de leșin și totul s-a cufundat într-o ceață densă, în jurul meu totul s-a pierdut în neant și m-am trezit într-o stație de metrou.

M-am uitat la mine și am constatat că eram îmbrăcat la fel ca atunci când plecasem. Măcar nu trebuia să mai găsesc explicații și să improvizez iar scuze și situații pentru a-mi recupera actele și toate celelalte.

Așadar, aveam să petrec încă o dată Crăciunul! Ce prostie!

(...)

Îmi amintesc însă foarte bine ziua care a schimbat totul.

Mă simțeam de ceva timp rău, aveam mereu o senzație de greață, dar nu era nimic grav. Faptul că slăbisem l-am pus pe seama sportului. Totuși, ziua care a adus timpul schimbării era o zi de toamnă frumoasă, o vineri care aducea un week-end cald și tocmai bun de scris, citit și lenevit. Eram la sală când am început să mă simt din ce în ce mai rău. Am ajuns la spital și au început să-mi facă diverse investigații. Nici nu îmi închipuiam ce avea să urmeze. M-au trimis la un spital mai mare și în final am primit un diagnostic cumplit, aveam cancer – adenocarcinoame pancreatice. Termenii medicali erau așa de străini de mine și cunoștințele atât de puține în zona asta, că pentru prima dată m-am revoltat. Voiam să mai fac și alte analize, investigații. Profesorul care se ocupa de mine mi-a zis că asta e tot, că nu pot face nimic, stadiul fiind foarte avansat. Mi-a prescris mai multe medicamente ca să mă simt mai bine, paleative cică, dar nu ca să tratăm boala, și mi-a recomandat să merg la psiholog. Am aflat că mai am șase luni de trăit ca și când ar fi fost vorba de altcineva, ca și când nu mă privea pe mine direct. Parcă aș fi fost împăiat. Am trecut în câteva zile prin toate stările, de la revoltă la frică, la resemnare, la vină și tot așa.

Trecuseră mai mult de 10 ani de când eram aici și pentru prima dată aveam sentimentul că am greșit. Acasă, adică dincolo, simțeam că medicina e mult mai evoluată și cu siguranță aș fi avut mai multe șanse la investigații complexe pentru un diagnostic corect și pentru a mă vindeca. Elena punea toată proasta mea dispoziție pe seama bolii, nu știa și nu avea cum să știe ce mă frământa.

Era 18 noiembrie, ploua și era mohorât, exact cum fusese și în urmă cu 10 ani când m-am întâlnit cu Elena pe stradă și am mers împreună *La Anton*. Atunci a început

povestea noastră și, ca să continue, trebuia să scap de cancer. Am hotărât că trebuie să mă întorc.

Nu știam cum, dar aveam nevoie să mă întorc ca să mă fac bine. De când refuzasem să intru în tunel, nu îl văzusem niciodată și nici nu am avut vreodată impresia că aș fi urmărit. O vreme, stătusem la pândă, de câte ori urcam în tren aveam un sentiment de teamă și dacă ațipeam, mă trezeam întotdeauna speriat. Dar au trecut anii și aveam de multe ori siguranța că asta e casa mea, lumea mea, locul meu. Dacă nu aș fi avut certitudinea că părinții mei sunt dincolo și dacă mi-aș fi putut reprima amintirile din copilărie, adolescență și mai departe poate m-aș fi autoconvins că lumea cealaltă e doar în imaginația mea.

Acum trebuia să mă întorc. Eram sigur că asta e salvarea mea. Zile în șir îmi pierdeam timpul în gară. Urcam în tren și coboram după o stație, două, doar ca să mă întorc înapoi. Trei zile am stat doar în gară, purtam lungi dialoguri imaginare cu El, îl rugam, îl înjuram, îl învinuiam, îl strigam. Elena suferea foarte mult, dar eu nu eram capabil să mai fac nimic, nici pentru mine, nici pentru ea.

La începutul lui decembrie a început să ningă și a nins cum nu am mai văzut pe acolo decât la munte. Eram acoperiți cu totul de zăpezi. Elena încerca să fie lângă mine, să-mi facă orice mică plăcere și să mă ajute să ies din starea proastă. Îi promisesem să mergem din nou la analize după sărbători.

Focul duduia în șemineu, pisica – nu știu dacă am pomenit că Elena avea o pisică mare, albă, pufoasă – tot se cățăra și cobora de pe spătarul fotoliului, iar Elena făcea planuri de Crăciun. Era și aniversarea căsătoriei noastre, dar eu eram total absent. Mi-a atras brusc atenția o știre de la radio care spunea că datorită zăpezii, a viscolului și a chiciurei depuse pe șine s-au amânat toate cursele feroviare. Simțeam, ca atunci, demult, că asta are legătură cu mine.

Aveam senzația că se va întâmpla ceva. I-am zis Elenei că trebuie să ies, că am uitat ceva foarte important la sală. Acum mi-am dat seama că mai plecasem odată la fel de precipitat și fără explicații.

Afară chiar era viscol. Nu se afla nimeni pe stradă, iar când am ajuns în gară, locul era pustiu. M-am dus către parc, acolo unde stătusem în prima noapte a naufragierii mele în această lume care îmi adusese atât de multe și care acum îmi lua totul. Nu se putea intra, zăpada viscolită acoperea tot.

- Ce cauți aici? am auzit o voce chiar în spatele meu.

Paznicul probabil că m-a văzut și voia să îmi spună că nu circulă niciun tren. Ăsta a fost primul gând, dar am încremenit când m-am întors și l-am văzut. Era la fel, nu părea să fi îmbătrânit deloc, era tot cărunt și îmbrăcat cu același palton gri. Pentru prima dată îl vedeam bine, îl studiam, îi vedeam ochii negri pe care îi crezusem verzi și citeam în ei ură.

- Ce cauți aici? a întrebat din nou și de data asta țipa.

- Pe tine te caut! i-am răspuns și eu țipând cu ură. Cine ești?

- De ce să mă cauți pe mine? m-a întrebat atunci calm. Ce nevoie ai de mine? Tu ai fost cel ales și ai renunțat la tot.

- Cum adică cel ales? Nu am fost decât o marionetă în mâinile tale. Cine ești?

- Nu ai nevoie să știi cine sunt. Și nici nu ai nevoie de mine, mi-a răspuns hotărât.

- Vreau să mă întorc, am spus eu la fel de hotărât.

- Dacă vei alege să nu intri…, începu el să recite replica pe care o știam de parcă îmi era scrisă pe retină.

- Da, da…, bla, bla, cunosc textul, l-am visat și m-a bântuit ani de zile…, i-am tăiat eu elanul.

- Dacă vreodată vei alege să nu intri în tunel, trebuie să știi că nu vei mai putea face asta niciodată. Sau dacă vei reuși, lucrurile vor fi schimbate fundamental, căci timpul nu va mai sta pe loc, a reluat el calm.

L-am ascultat de data asta pentru că simțeam că am o portiță de ieșire:

- Deci pot să mă întorc! Cum? Cum pot reuși asta? l-am întrebat.

- Ești prost! Dacă te întorci, nimic nu va mai fi la fel, mi-a răspuns batjocoritor.

- Nu am încredere în tine, vreau doar să mă întorc, i-am replicat eu sec.

- Și apoi ce o să faci? m-a întrebat de data asta cu un rânjet de superioritate, care mă enerva.

- O să mă fac bine și o să mă întorc aici.

La auzul acestui răspuns, fața i s-a schimonosit, încât arăta acum înfiorător. Râdea! Râdea atât de tare, dar nu așa cum râzi la o glumă bună, râdea nervos, isteric.

- Nu poți să te întorci. Nimeni nu poate! mi-a strigat.

- Chiar tu ai zis: dacă vei reuși. Așadar, se poate. Cum pot să mă întorc? Trebuie să mă ajuți! am insistat eu.

- Nu pot să te ajut! Ai avut șansa la viața veșnică, ai avut puterea de a controla timpul, ai avut totul…

Îmi spunea toate astea cu o privire de gheață și aproape urlând.

- Nu am avut nimic. Am avut o falsă iluzie de putere în timp ce eram controlat de tine, l-am întrerupt din discursul pe care părea că îl avea pregătit dinainte.

- Eu nu sunt decât un om, ca și tine, doar că mă folosesc așa cum trebuie de darul primit. În plus, nu am avut norocul să fiu cel ales, a continuat el.

Eram șocat de ce aflam. Era cu putință ca bătrânul pe care îl crezusem cheia acestui joc să nu fie decât un pion, așa cum fusesem și eu, doar un sol al altcuiva? Cine era

atunci puterea, cine controla de fapt totul? Simțeam că mi se face rău. Se învârtea totul cu mine.

- Vreau să mă întorc! am început să țip și am căzut în genunchi.

- Prostule! Ești doar un prost!

Atât a mai spus și a dispărut ca și când nu ar fi fost.

Când am ridicat capul, eram singur. Era ger cumplit și cerul se înseninase, semn că avea să fie și mai ger. Am luat-o agale spre peroane și am văzut o ușă a unui tren deschisă, care se bălăngănea înainte și înapoi în bătaia vântului. Era ca un semn, ca o chemare. Am urcat în tren și am început să trec dintr-un vagon în altul, ca și când aș fi căutat ceva. La una dintre uși am simțit, mai mult decât am văzut, o lumină arzătoare și m-am trezit în metrou, la mine acasă. Știu că ăsta e sentimentul și gândul pe care l-am avut: că mă întorc acasă, că o să mă vindec și totul va fi bine. Eram convins că am reușit să mă întorc doar prin puterea voinței.

Am căutat un loc unde să mă așez și să mă gândesc. Așadar, reușisem. Eram acasă. Acum aveam să fac analize și investigații de calitate pentru a mă însănătoși complet. Stăteam cu capul în mâini și tremuram tot. Am coborât și de abia atunci am văzut că toți mă priveau ciudat. Și chiar eram un ciudat, arătam ca un bătrân cerșetor care doarme pe străzi. Eram în primul rând bătrân. Mă uitam la mâinile mele și chiar dacă nu îmi vedeam chipul, am știut din prima clipă că acelea sunt mâinile unui bătrân. Și atunci mi-a răsunat în minte amenințarea omului în gri, cum că timpul nu va mai sta în loc și am înțeles ce presupunea de fapt această amenințare. Dincolo, timpul trecea mai încet…, dacă se poate așa ceva. Trăiam un șoc, la fel ca în momentul în care am plecat prima dată dincolo.

În buzunarul paltonului larg și ponosit pe care îl purtam aveam jurnalul. Era singurul lucru pe care l-am adus cu

mine de dincolo. Prin ce mecanism, nu pot explica, așa cum nu pot explica nimic din ce s-a întâmplat cu mine. Probabil a fost trimis cu mine doar pentru a nu rămâne acolo și a ridica semne de întrebare cuiva. Sau poate doar pentru a mă asigura că tot ce trăisem era real.

Stând pe o bancă, într-o stație de la metrou, cu părul alb, lung și dezordonat, îmbrăcat în paltonul mult prea larg, zguduit de frig și de plâns, am realizat într-adevăr că pierdusem totul. Câteva zile am bântuit ca o stafie, nu am vorbit cu nimeni și nu aveam niciun scop și nicio direcție. Orașul era același, doar că trecuse foarte mult timp pe care eu l-am pierdut. Am înțeles că trecuseră 30 de ani de la prima mea plecare dincolo, iar din anii aceștia eu trăisem doar 10 acolo. Pur și simplu am văzut cum mi-au fost furați 20 de ani din viață.

Ca și când umblam pe un drum bine știut, am înțeles că trebuie să îmi construiesc o nouă identitate. Așa cum am mai făcut, trebuia să mă reinventez, doar că acum aveam mulți ani în plus și un corp care nu mă ajuta deloc. Aveam impresia că nici mintea mea nu mai era la fel de receptivă și nu mai aveam idei care să mă scoată din impas. În plus, tehnologia care mă înconjura nu îmi permitea să fac ce făcusem la Orid. Nu aveam cum să îmi construiesc o nouă identitate, nu puteam falsifica documente, nu aveam niciun ban și nici posibilitatea de a-i câștiga. Să zic cine sunt era imposibil. Ieșirea din hăul în care picasem a venit într-o noapte când am fost luat de poliție de pe stradă. Mă simțeam rău și aveam certitudinea că nu mai pot face nimic. Neputința fizică, boala și căderea psihică mă transformaseră atât de tare, încât nu îmi mai doream nimic. Aceasta a fost cea mai neagră perioadă din viața mea, singura perioadă în care am renunțat la tot, în care m-am lăsat în voia sorții.

Am ajuns la un centru de noapte alături de mulți alții la fel ca mine. Nu aveam acte și nici nu puteam să le zic cine

sunt, de unde vin, ce e cu mine, așa că m-au preluat Serviciile de Asistență Socială. Nu știu exact ce diagnostic mi-au pus, dar m-au dus într-un centru al lor. Nu am zis nimănui ca aș fi bolnav. Când am ajuns acolo, știu doar că mă simțeam total neputincios și incapabil să gândesc rațional.

După câteva zile, prima idee care a prins contur a fost să o găsesc pe nevastă-mea. Carmen, mă gândeam, m-ar recunoaște și poate aș fi salvat.

Fizic, mă simțeam mai bine, așa că am cerut voie să ies la plimbare și am plecat să îmi caut soția. Am ajuns plin de emoții în zona unde locuisem demult, atât de demult. Locurile erau schimbate și mi-a fost greu să găsesc blocul, dar era acolo. Am stat câteva zile în șir pândind intrarea, dar nu am văzut-o pe Carmen. De altfel, nu am văzut niciun om cunoscut.

Am început totuși să prind curaj și, la fel ca atunci când am fost trimis dincolo, am căutat răspunsuri și soluții la biblioteca publică. Aveam și la azil un calculator, așa că am căutat pe internet știri din perioada plecării mele, evenimente petrecute în lume. Nu am găsit nimic în domeniul cercetărilor privind călătoria în timp, universuri paralele sau ceva asemănător. Am găsit însă ceva în presa locală. Era o poză cu mine. Am fost dat dispărut. În toții anii petrecuți acolo, alături de Elena, în fericirea mea absolută, nu m-am gândit niciodată la durerea lăsată în urmă, la faptul că numele meu reprezenta un dosar de dispariție la poliție.

Culmea e că mi-a venit în gând să merg și să le zic cine sunt sau să fac ceva astfel încât să îmi ia amprentele și să descopere cine stă în fața lor. Să văd ce explicații s-ar găsi. Sau să bag o poveste cum că am fost răpit de extratereștri. „Joac-o p-asta!” cum ar zice prietenul meu Vlad. Și mai mult, la doi ani după dispariție am fost declarat decedat.

Așadar, eu nu mai existam. Oare acum mă căutau dincolo? Oare Elena anunțase dispariția mea? Oare acum eram un nume într-un alt dosar?

(...)

Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama unde sunt. Nu aș putea nici acum să spun unde sunt exact, cum se numește locul acesta sau ce este, dar știu că e un loc la fel ca și cel în care m-am născut și la fel ca acela în care am trăit cu Elena. E un alt univers, zic eu. Am crezut că am murit și cred că într-un fel așa este, dar cu toate acestea exist, văd, aud, mă mișc…

A trecut ceva vreme de la transplant. Nu am noțiunea timpului. Cert e că medicii de la Orid m-au diagnosticat corect și au aproximat corect și cele șase luni pe care mi le-au dat de trăit. Oarecum. După ce mi-au scos rinichiul, au apărut ceva complicații și au încercat să mă salveze, dar nu s-a putut face nimic. Au recoltat și organele celelalte, cele care nu erau deja afectate, și le-au transplantat și pe alea. Ce-mi pasă mie ce au făcut cu ele atâta timp cât aici unde sunt nu am nevoie de ele? Îmi pasă doar că funcționez și îmi mai pasă de Diana mea. O văd adesea și e atât de fericită.

Imediat după transplant, sora mea a stat mereu lângă ea. Și-au tot frământat gândurile și mintea să înțeleagă compatibilitatea noastră și până la urmă au acceptat că fie a fost o minune, fie eu sunt chiar Victor, tata. Am și un mormânt, iar pe crucea de beton stă scris cuvântul… tata, cu toate că cei din jur cred că e o nebunie și că Diana a făcut asta drept recunoștință, doar mi-am dat viața pentru ea! Urmează să se căsătorească și e toată un zâmbet. Ce să îmi doresc mai mult?!

Aș vrea să o țin în brațe și să îmi și răspundă când îi vorbesc, dar mă mulțumesc că o pot vedea, că îi vorbesc și că îi urmăresc fiecare pas.

Am asistat și la o discuție dintre sora mea și cumnata ei. Se pare că Diana nu știe nimic, dar Poliția m-a identificat drept cel dat dispărut și ulterior declarat decedat în urmă cu 30 de ani. Există mai multe scenarii despre ce am făcut în toată perioada asta. Ciudat este că nu mă supără aceste presupuneri, ba chiar mă amuză. Îmi dau seama cât suntem de închistați, blocați în niște adevăruri neadevărate, cât suntem de îngâmfați și ignoranți, noi, oamenii în general. Nu știu de ce, dar avem impresia că noi suntem cea mai evoluată specie, că am descoperit tot ce se putea descoperi, că suntem ultima verigă a existenței universului. Ei bine, experiența mea nu mi-a relevat alte adevăruri incontestabile, nu mi-a dat dreptul să revendic vreo descoperire sau să pretind că am capacitatea de a înțelege mai mult decât ceilalți, dar mi-a deschis orizontul și m-a făcut să îmi pun unele întrebări, să privesc totul cu mai multă înțelegere și să nu mai fiu categoric în nicio afirmație.

Sora mea pare să fie convinsă că am suferit de o boală psihică, una care m-a făcut să îmi părăsesc familia. Îi spunea cumnatei sale că e posibil să fi rătăcit prin lume, ca un vagabond, ani în șir. Probabil am avut ceva amintiri care m-au adus înapoi acasă, zice soră-mea. O altă variantă ar fi aceea că aș fi plecat cu o grupare ocultă, că aș fi fost sub influența unei secte sau a unor substanțe interzise. Există și posibilitatea să fi plecat de bună voie și conștient, poate cu o femeie cunoscută în vreo delegație, dar ideea asta e respinsă de Mara, care zice că mă vedea părăsind-o pe Carmen, dar nu și pe părinții noștri, orașul etc.

Mi-am adus aminte, auzind-o pe sora mea cum vorbește despre mine, despre perioadele în care mă întorceam de la Orid. Nu am realizat până acum, mai ales că nu am avut cum să vorbesc cu nimeni vreodată despre asta, dar cu siguranță cei din jur aveau impresia că mă comport foarte ciudat, poate ca un nebun.

Mara mi-a citit jurnalul. Sunt dezamăgit de reacțiile ei. Nu mă așteptam să creadă fără rezerve ce am scris eu, dar mi-aș fi dorit să încerce măcar să verifice sau să accepte că așa ceva ar putea fi posibil. Jurnalul meu i-a întărit însă și mai mult convingerea că am rătăcit pe străzi, că am fost un nebun cu mintea tulbure care suferea de halucinații și paranoia.

Totodată, mă doare sufletul că tot ce am trăit și toate sentimentele mele pentru Elena au fost dezgolite așa brutal și considerate doar creații ale imaginației mele. Nici nu știu dacă mi-aș dori ca altcineva să citească jurnalul sau dacă asta ar schimba ceva. Am timp să mă gândesc la asta, ca și la toate celelalte întrebări care mă asaltează, dar la care nu cred că voi afla vreodată răspunsul.

Am citit odată undeva pe internet, cred, ceva de genul: la tinerețe irosim ani, iar când vine sfârșitul, cerșim clipe. Sigur era un aforism ieftin, de-al unui filozof necunoscut, dar se cam aplică. Am pierdut mulți ani și multe zile lungi fără sens, din lene, prostie sau orgoliu și la final aș fi vrut să mai am măcar câteva clipe. Cu toate astea, nu regret nimic. Poate că pare greu de crezut, dar nu regret nimic.

Ce fac toată ziua? Mă plimb peste tot. Nici nu apuc să mă gândesc la ceva că deja sunt acolo. Cel mai mult timp petrec cu Diana și cu Elena. Pare ciudat, dar așa este, doar dacă mă gândesc la ele, și mă gândesc destul de des, sunt lângă ele. Restul timpului care îmi rămâne mi-l ocupă scrisul. Nu scriu la propriu, că nu am pe ce, de fapt nu am nici mâini…, dar așa cum sunt, mă simt complet.

Nu am întâlnit pe nimeni de când sunt aici. Mi s-a părut că zăresc de câteva ori pe cineva cunoscut, cred că era acel bărbat cu palton gri din trecut, dar presupun că era doar imaginația mea sau o reminescență a temerilor din trecut.

Nu știu ce o să fac dacă mă plictisesc. Sper să îmi testez și mai departe limitele, așa cum am făcut mereu. Acum știu

că nimic nu e ceea ce pare și că întotdeauna există un dincolo și o rezolvare pentru orice, chiar dacă nu există mereu și o cale de întoarcere. Și ce am mai aflat? Că oriunde te poartă viața, trebuie să trăiești din plin și total, să iei totul și să dai totul.

Nicolae-Ion Cîrstea, București
– Premiul III, Secțiunea Proză

Frenetica Esmeralda și harul incertitudinii

1. A patra scrisoare

Aerul nopții pătrundea prin fereastra întredeschisă și Mr. Dan se bucura de plăcuta adiere călduță. Zgomote surde se auzeau din depărtare, ca un negativ audio pe care se profila vocea gândurilor unei ființe ce părea că începe să se cunoască. Și să se împace cu sine.

- Vezi, Esmeralda, sunt ultimele zile de toamnă, să ne bucurăm! a spus el și, mângâindu-și ușor pieptul în dreptul inimii, a continuat:

- Sunt unul dintre sufletele verzi trimise de zeii binevoitori ai Nirvanei să făptuiască lucruri mărețe, dar odată ajuns pe pământ, am fost desfrunzit de viață de puterile binefacerii și târât în colțul suferinței, unde idealiști aidoma mie își plâng neputințele ori își caută eliberarea în nebunie. Or tu, Esmeralda, îmi ești părtașă în parcursul teluric și mă cunoști în amănunt, mai bine decât mă cunosc eu, aș zice, că știu că mă iscodești în somn, când conștiința mea se decuplează de la real și freamătă în imaginar, în așteptarea unor alte posibiluri. Știu că-mi iscodești celulă cu celulă din trupul acesta vremelnic, dar tot atât de bine știu c-o faci ca să le înveți minte, să mă slujească mereu ca pe-un stăpân și dumnezeu maniheist...

Era înfășurat în halatul de monton și trăgea ultimele fumuri din pipă. Ceasul ticăia pe noptieră târându-și clipele

înspre miezul nopții, dar omului nu-i era somn. Simțea din nou nevoia să-și elibereze mintea și cum urlatul nu i-ar fi adus decât bătaia discretă în ușă a unei asistente din tura de noapte și imediat după, propunerea de a se bucura de combinația aceea mirifică de două pastile, care îl liniștea complet, aproape de moarte, a ales să-i scrie profesorului o a patra scrisoare. Și cum cu puțin timp înainte mâncase o ciocolată amăruie, cumpărată din cofetăria lui Roger Pratt, un francez îndrăgostit de partea asta de Americi și rămas aici după ce participase la un concurs de preparare a dulciurilor, Mr. Dan a luat staniolul ciocolatei, l-a îndreptat trăgând cu dosul palmei de câteva ori peste el, l-a privit îndelung să vadă dacă hârtia de pe spatele lui nu este ruptă, a și încercat-o trăgând două linii scurte cu tocul înmuiat în cerneală pe unul din colțurile de jos, apoi, convins că totul este în regulă, a început să scrie.

Domnule profesor,

Când gândurile tac, încep să aud în mine nerostiri și-o pace imensă mă cuprinde. E ca și cum – deși mulțumit arbitrar – aș mulțumi pentru starea de bine tuturor celulelor mele clipinde precum niște licurici în efemeritatea existenței lor, sclipiri menite să-mi dea contur o vreme. Deopotrivă, e ca și cum aș mulțumi eu semenilor mei fără osebire, noi toți laolaltă abia niște luminițe care dăm contur de conștiință bunului pământ sau cum noi toți am mulțumi infinitului firelor de iarbă și micilor trăitoare care le colindă cărările în sfântă tăcere, copacilor care însumează pădurea planetară și viețuitoarelor ei, norilor mirați și păsărilor care săgetează cerul, cerului însuși – cu promisiunea lui de acces către stele și nimicului universal prin care stelele dansează pe ritmul vuietului haosului, aparent fără noimă, în fapt urmând rigoarea infinitelor roți dințate din orologiul maestrului ceasornicar. E totodată ca și cum toate acestea mi-ar mulțumi mie pentru că m-am

născut, pentru că le sunt reper existențial în efemeritatea mea circumstanțială.

Când gândurile tac, în mine se instalează Dumnezeu, pentru că Dumnezeul meu nu e ființă! A-l personaliza după chipul și asemănarea mea ar însemna că-i limitez valența de TOT!

Dacă l-aș căuta cu spaimă și târându-mă în genunchi, n-aș găsi decât fantoșa fricilor mele, iar de-l voi căuta cu cerșetorie pentru beneficii materiale, voi găsi abia speranțe învelite-n staniol și goale de conținut. Când gândurile-mi tac, plutesc în eterul iubirii preexistente și înțeleg că Dumnezeu e o stare!

De-acum, rog să înțelegeți că n-am să închei această scrisoare, o altă stare de bine cuprinzându-mă fără veste și-am să mă las pradă ei fără regrete...

Și Mr. Dan s-a ridicat de la masă, s-a cuibărit degrabă în pat și și-a tras pledul până peste cap, ca și cum ar fi căutat să dispară din peisajul prea conform al unui salon, fie el și al unui spital mai mult decât prietenos cu cei cu mintea rătăcindă.

2. Bright Hearts Residential

West Lake Road e o arteră care străbate aproape toată latura de N-W a statului Pennsylvania, din care s-au desprins pe parcursul anilor o sumedenie de străzi și străduțe, după cum mergea dezvoltarea locului, în creștere la cei cinci ani scurși după marele război[2] și dacă în partea dreaptă artera pornea din chiar Gem City[3], în stânga mergea

[2] Primul Război Mondial, acțiunea desfășurându-se undeva în anii de început ai celei de-a doua decade a secolului al XX-lea.

[3] Gem City (Orașul-Giuvaer), supranume dat orașului Erie, datorită apelor continuu sclipitoare ale lacului Erie.

până aproape în Conneaut, prima așezare urbană din statul vecin, Ohio.

Forest Rd.[4] era și el unul din drumurile desprinse din West Lake Rd., perpendicular aproape, situat între Stephany Rd., la stânga și Avonia Rd., la dreapta și-ar fi putut trece neobservat dacă n-ar fi avut poziționat chiar la intersecția cu marea arteră un panou pe care scria galben pe negru „proprietate privată”. Intrând pe el, la nici douăzeci de yarzi[5] depărtare dădeai mai întâi de o barieră din lemn și imediat după ea, de două porți mari din fier forjat, care se deschideau înspre interior și care dădeau impresia că locul nu s-ar afla în Lumea Nouă, fiind specific marilor proprietăți din bătrâna Anglie.

Pe una dintre porți era sudată o bucată de tablă groasă pe care, pe fond albastru închis, în partea dreaptă, pe o porțiune de aproximativ două treimi, apărea scris pe două rânduri - numele locului pe primul, cu majuscule îngroșate, „BRIGHT HEARTS”, și pe cel de-al doilea, cu litere normale dar ușor distanțate, „r e s i d e n t i a l”, iar pe treimea stângă a tablei apăreau literele „B”, „H” și „R” întrepătrunse artistic, un tot floral aproape, care te ducea cu gândul la un blazon. Imediat după porți era o gheretă, din care indiferent de oră ieșea un angajat în întâmpinarea mașinilor care cu treabă luau curba, părăsind drumul principal.

Forest Road își merita pe deplin numele, deși nu era singurul drum desprins din West Lake Rd. care traversa bucăți din pădurea Wesminster sau, mă rog, din ce mai rămăsese din ea, că oamenii locului începuseră cu mult timp înainte să despădurească mari parcele pentru a face loc

[4] Forest Rd. este un nume fictiv, inventat de autor, acest drum neexistând în realitate.

[5] Yardul este o unitate de măsură a distanței din sistemul de măsură anglo-saxon. Un yard este echivalent cu 0,9144 metri și, respectiv, cu 3 picioare (feet).

cartierelor de case, locuri atât de prețuite datorită apropierii de malul estic al marelui lac[6].

Acest petec de pădure scăpase neatins numai fiindcă aparținea de mai bine de o sută de ani familiei Hamilton. Primul proprietar care și-a lăsat amprenta asupra locului, Lewis Graham Hamilton pe numele lui întreg, era un tânăr englez, proaspăt absolvent al Școlii de Științe Medicale din Edinburgh, fost student al renumiților William Cullen și Robert Whytt[7], și care, după cinci ani de muncă în azilul pentru cerșetori nebuni din Nottinghamshire, a ales să emigreze în Commonwealth of Pennsylvania[8], unde a cumpărat câțiva acri de pădure pe malul lacului Erie și unde, cu anul 1819, avea să înceapă construirea așezământului pentru tulburări mintale Bright Hearts[9].

Lewis Hamilton părăsise regatul fiindcă era împotriva brutalității cu care erau tratați cei cu afecțiuni mintale, poate unde se și simțea mai aproape de abordarea frenologică[10], cât și de viziunea atât de progresistă a quakerilor[11] cu privire la afecțiunile psihice, acea abordare numită „tratament moral". Perspectiva quakerilor asupra

---

[6] Lacul Erie, al patrulea ca mărime dintre cele cinci Mari Lacuri americane; acesta mărginește pe un mic segment Nord-Vestul statului Pennsylvania.

[7] Personalități influente, cadre didactice ale școlii medicale din Edinburgh, care-au subliniat importanța clinică a tulburărilor psihice, înainte ca psihiatria să devină o ramură de sine stătătoare a medicinei.

[8] Numele oficial al statului Pennsylvania, tradus ad litteram în română ca *Statul Asociat Pennsylvania.*

[9] Numele este fictiv, ca și așezământul.

[10] Frenologia este o teorie în antropologia fizică enunțată la începutul secolului al XIX-lea de Franz Joseph Gall (1758-1828), conform căreia studiul variațiilor morfologice exterioare ale cutiei craniene ar furniza informații asupra unor regiuni ale creierului și funcțiilor sale.

[11] Quakerii (sau Societatea Religioasă a Prietenilor) reprezintă o mișcare protestantă înființată de puritanul englez George Fox la jumătatea secolului al XVII-lea și care a migrat și în USA; unul dintre cei mai importanți quakeri americani este William Penn, cel care a scris prima constituție a unui stat american și, în semn de recunoaștere a meritelor sale, i-a fost inclus numele în numele statului Pennsylvania.

acestor suferinzi deriva din însăși esența religiei lor, care recunoștea „lumina interioară” a oamenilor, un fel de spirit divin despre care credeau că locuiește în fiecare individ, sănătos sau bolnav deopotrivă. Lewis aflase că sub autoritatea Societății Religioase a Prietenilor luase ființă Spitalul Prietenilor, un spital dedicat exclusiv îngrijirii persoanelor cu boli mintale, însă nu în regim de detenție, ci în condiții de cvasilibertate, pacienții locuind în camere luminoase și aerisite, iar barele de fier ale ferestrelor erau ascunse în ornamente de lemn. Îngrijitorii tratau rezidenții cât mai calm și respectuos posibil și aplicau forme timpurii de terapie ocupațională. Locul era gândit ca o fermă, iar pacienții cu afecțiuni ușoare ajutau la gospodărirea locului și participau la felurite activități de agrement. Spitalului Prietenilor, prin abordările lui, s-a concentrat atât asupra corpului, cât și asupra minții, angajându-se să ofere pacienților asistența medicală necesară, dar și o atenție tandră, care să le calmeze mintea zbuciumată.

Inspirat de toate acestea, tânărul Hamilton și-a vândut moștenirea din Regatul Unit și a ridicat un conac impunător într-un luminiș[12] al peticului de pădure cumpărat, iar împrejurul conacului a mai dispus construirea unor clădiri de mai mici dimensiuni, unde urma să funcționeze varii ateliere de croitorie, de cizmărie, o fierărie, un hambar compartimentat pentru felurite provizii, un grajd continuat cu manej pentru cai și lângă acesta, un loc special pentru câini, unde urma să fie aduși pui de setter și de labrador, care să fie dresați a fi foarte prietenoși cu rezidenții.

Câțiva ani mai târziu s-a căsătorit și i s-a născut un fiu, micul Lewis Jr., pe care l-a îndrumat să studieze tot medicina, să poată prelua cândva conducerea

[12] Luminiș fictiv, numit de autor Medow Forest.

așezământului. Lucrurile s-au întâmplat întocmai, însă la doar câțiva ani după absolvire, Lewis Jr. a fost răpus de o boală de plămâni și s-a stins la nici treizeci de ani, lăsând în urmă un fiu minor, Fred Lewis Hamilton. Bătrânul doctor Lewis trăia încă și, deși bolnav, a mai dus-o până la vârsta de șaptezeci și opt de ani, ambiționat să-și vadă nepotul pregătit să preia moștenirea familiei, s-o ducă mai departe. Însă lui Fred, deși la rându-i a optat pentru psihiatrie, îi displăcea izolarea de la Medow Forest și a căutat să-și practice meseria într-o instituție tradițională, alegând spitalul de boli psihice din Pitsburg.

Acum, ultimul Hamilton trecea o dată la două-trei luni pe la Bright Hearts, liniștit că așezământul se autofinanța, pe de o parte din contribuțiile lunare ale familiilor rezidenților și pe de alta, din mici produse manufacturate de rezidenți și vândute prin târguri, administrarea propriu-zisă a complexului Bright Hearts fiind lăsată în sarcina unei biserici presbiteriene.

Și poate ar fi dat și mai rar pe-acolo dacă n-ar fi aflat de uluitorul Mr. Dan, pacientul trimis acolo de o persoană care n-a vrut să-și dezvăluie identitatea, dar care cu generozitate plătise contribuția de garanție pentru un an întreg și achita negreșit taxa de rezidență pentru luna următoare în una din zilele de 5 sau 7 ale lunii curente; de asemenea, îi trimitea pacientului pachete cu alimente, tutun de pipă, chibrituri, coli, cerneală și instrumente de scris, săpunuri și after-shave-uri frumos mirositoare, pijamale noi tot la trei luni, laolaltă cu două rânduri de lenjerie intimă și șosete, toate potrivite cu temperatura lunilor ce aveau să urmeze.

Mr. Dan poposise în Medow Forest într-o frumoasă dimineață de vară, adus de un șofer perfect echipat, cum numai la casele cele mai avute întâlnești; de cum a coborât din mașină, pasagerul a căutat parcă să-și recapete

echilibrul proptindu-și bine picioarele în pietrișul drumului, după care s-a îndreptat spre gazonul din fața așezământului, s-a lungit pe spate și și-a întins brațele a răstignire. Să fi stat vreme de câteva minute acolo, respirând calm, cu ochii adânciți în cerul senin, având o urmă de zâmbet pe buze. În tot acest timp, șoferul aștepta în poziție de drepți, ușor sprijinit cu spatele de portiera mașinii, cu chipiul adus sub brațul drept, fără să schițeze nici cel mai mic gest de pierdere a răbdării. Era șoferul perfect, în poziția perfectă, atemporal parcă, doar ochii i se mișcau în cap, să anticipeze următoarea mișcare a stăpânului, ca să i se pună imediat la dispoziție. Până și Mimmi, sora care a ieșit în întâmpinarea nou-venitului, a rămas înțepenită la vederea omului întins pe peticul verde de iarbă, la angajatul împietrit, încercând să priceapă când să înceapă să coboare cele câteva trepte ale clădirii.

Era ziua de 7 iulie, dată care urma să intre în conștiința angajaților locului, că grozăviile spuse sau scrise de noul rezident aveau să înfioare, să intrige ori să-i amuze pe mulți dintre ei. Mașina sosise cu puțin înainte de 7 a.m. și Mr. Dan stătea deja de minute bune întins, când a sărit brusc în picioare, și-a scuturat pantalonii de fire imaginare de iarbă, apoi a pornit înspre sora Mimmi.

- OK, George! a spus scurt când a trecut pe lângă șofer și acesta a coborât imediat un cufăr de călătorie din portbagajul vehiculului. Apoi, încercând să-l ridice singur, să-l ducă până mai aproape de trepte și nereușind, s-a bucurat când a auzit glasul surorii medicale, care-l asigura că „va veni cineva imediat să ia lucrurile domnului”, motiv pentru care a salutat scurt, apoi s-a urcat la volan, a continuat rondul în care intrase de curând și a luat lungul Forest Rd. înapoi spre barieră, până s-a pierdut în verdele depărtării.

- Sunt Dan, dar cum știu că orice-aș face nu mă veți striga pe nume, e ok să-mi spuneți Mr. Dan.

Și fiindcă sora Mimmi părea să nu se fi dezmeticit complet, o îndemnă zâmbind:

- Să mergem!

Abia atunci, ținând încă ușa cu mâna, sora Mimmi s-a dat într-o parte și l-a invitat pe oaspete să intre în holul instituției, apoi i-a făcut semn să-l urmeze până în dreptul unui ghișeu.

- Nu trebuie să completați nimic, totul a fost dinainte aranjat, aș vrea doar să vă alegeți numărul camerei, a spus ea și a pus în fața omului cinci chei, care aveau agățate cu sfoară de ele niște discuri de lemn, ca niște monede, pe care cineva scrisese neglijent cu cerneală roșie numerele 2, 8, 11, 18 și 24.

- Păi, e simplu pentru mine și a luat cu determinare cheia cu numărul 11.

Mulțumit de alegerea făcută și fără să-i explice interlocutoarei în ce a constat simplitatea alegerii, a făcut stânga-mprejur. Atunci a văzut doi angajați aducându-i cufărul de călătorie și el a pornit-o înaintea lor pe scări, înspre etajul întâi.

Așezământul fusese gândit să aibă douăzeci și patru de încăperi principale, distribuite în mod egal pe parter, etaj unu și mansardă, atât doar că patru dintre cele situate pe parter urma să fie rezervate activităților administrative și doar celelalte patru să fie destinate rezidenților dificili, care trebuiau atent monitorizați, iar pe nivelele superioare urmând să fie cazați cei cu afecțiuni ușoare. La capătul coridoarelor de la etajul întâi și de la mansardă erau prevăzute balcoane.

Clădirea era orientată perpendicular pe malul lacului, camerele rezidenților având ferestre înspre desișul pomilor din stânga și din dreapta luminișului. Scările de

acces la etaje porneau din stânga recepției așezământului și urcau pe deasupra ei, iar în capătul diametral opus, pe lungile culoare ale fiecărui etaj, se ajungea la balcoanele imense, de nu mai puțin de 6 iarzi deschidere, practic cât latura camerelor de pe partea dreaptă plus lățimea holului de acces, spațiu suficient pentru toți rezidenții de pe nivel dacă ar fi fost să se-adune toți în același timp, să se bucure de căldura zilelor însorite; din acel balcon, în stânga se intra într-o a noua încăpere, prevăzută cu destinația de cabinet de etaj, pentru consultul exclusiv al rezidenților catului respectiv.

Ajuns la etajul întâi, Mr. Dan a mijit nițel ochii să vadă mai bine numărul înscris pe fiecare dintre uși, dar imediat a constatat că numerotarea fusese gândită cu numerele impare pe stânga și cele pare pe dreapta, așa încât, prima cameră de la etajul întâi având numărul 5, era logic ca ultima ușă pe aceeași parte să dea în camera pe care și-a ales-o. Camera 11.

Odată intrat, Mr. Dan s-a bucurat de ce vedea. Era o cameră spațioasă, de cel puțin 150 sq ft[13], a apreciat el, pentru că rămânea destul spațiu liber printre mobilierul camerei, deși avea un pat mare așezat pe peretele dinspre Nord, o noptieră în dreapta patului și un șifonier în continuarea acesteia, o masă în stânga patului, sub care fuseseră împinse două scaune din lemn, scaune înalte, cu fundul și spătarul tapițate. Pe peretele sudic s-a bucurat să găsească un corp mic de bibliotecă, în care avea să-și pună cele câteva cărți aduse, o oglindă cât să se vadă din cap până în picioare, precum și o ușă, pe care, deschizând-o, a descoperit o cameră de toaletă comună, strict pentru uzul lui și al rezidentului din camera 9, dotată cu chiuvetă și

[13] Square Feet, unitate de măsură a ariei utilizată cu precădere în țările anglo-saxone, În termeni metrici, un picior pătrat este un pătrat cu laturile de 0,3048 metri. Un picior pătrat este egal cu 0.09290304 metri pătraţi.

oglindă, ceea ce făcea bărbieritul mai ușor, cu cabina pentru nevoi și, spre surprinderea lui, chiar dotată cu hârtie igienică[14], cât și, plasată într-un colț, după o draperie din muselină mătăsoasă, minunata invenție a lui William Feeten[15], modernizată, desigur, conform începutului de secol XX.

Întâi a vrut să le ceară angajaților să vâre cufărul sub masă, apoi, sesizând înălțimea patului, le-a cerut s-o lase jos, lângă șifonier, urmând ca după ce-și pune în ordine lucrurile aduse, s-o împingă el sub capătul lipit de perete.

Apoi le-a întins angajaților câte 5 dolari și fiindcă se fâstâceau, Mr. Dan i-a încurajat:

- Luați-i, că știu că fiecare dintre voi aveți mare nevoie de ei. Ș-apoi îi meritați fiindcă însoțindu-mă azi, fără măcar să știți, ați făcut posibil cursul acestui viitor, așa că probabilitatea va continua să se joace de-a Dumnezeu, mai oneros decât un șarlatan ajuns la o masă de poker cu niște mineri amărâți, mânați de speranță în ziua chenzinei. Luați-i! a insistat el aproape răstit.

Oamenii și-au luat fiecare partea și au tulit-o bucuroși din camera 11, făcând câte-o plecăciune în fața generosului rezident. Și cum să nu fi fost bucuroși, când ei primeau abia cincisprezece dolari pe săptămână chenzină!

Rămas singur în cameră, Mr. Dan a dat fuga la fereastră, a tras draperia și a deschis-o larg. I-au plăcut mult grilajele meșteșugite din crengi groase cât încheietura mâinii, crescute întortocheat și îmbinate cu bucăți de lemn răsucit la cald, că tot ansamblul se integra perfect cu crengile pădurii de atât de aproape. Aerul încă răcoros al

---

[14] Rolele de hartie igienica au aparut in 1890 in Statele Unite și ceva mai tarziu, prin 1928, in Europa.

[15] În 1767, William Feetham a inventat dușul mecanic modern - o pompa împingea apa intr-un vas atârnat deasupra capului unei persoane, care tragea de un lanț pentru a o elibera.

dimineții de vară i-a umplut plămânii și o bucurie nefirească l-a cuprins. Din apropiere, din frunzișul aproape compact parcă, se auzeau păsări cântând. Din jos, dinspre grajduri, se auzeau caii nechezând. Parcă și-un ciocan somnoros lovind alene într-o nicovală se-auzea de după clădire. Tot din partea aceea părea că vine și-un glas de femeie, fredonând un cântec de dragoste.

- Uite, Esmeralda, aici suntem mai acasă decât în alte părți și poate ne vom găsi liniștea.

A respirat iar adânc și a continuat:

- Stai, nu te impacienta, că și-așa mi-e greu să-mi arunc șoaptele gândurilor în arena cu lei, fricile fiindu-mi întrecute doar de perfida inconștiență, acea mescalină pe care n-am habar când o beau, îi simt doar efectul furnicându-mi intențiile latente și, hop, gestul îmi devine vizibil, parcă fără să fiu convins că l-am făcut, că te-am expus și pe tine și că devine destul de probabil să afli și tu, în propria-ți carne, Esmeralda, adevărata tăietură a colților fiarelor interioare.

A plecat de lângă fereastră și s-a îndreptat spre cufărul de călătorie. L-a deschis cu o cheiță scoasă din buzunarul vestei, cel în care-și ținea și ceasul cu capac aurit, și a început să-și aranjeze rufăria în șifonier. Când a terminat, a scos dintr-un colț al lăzii un coș din nuiele împletite și din altul o pungă mare din hârtie maronie, din care a scos mere galbene și roșii, pe care le-a așezat frumos în coș, două pachete mari de biscuiți și trei ciocolate de casă învelite în staniol lucios, pe care fusese ștanțat numele magazinului de dulciuri al francezului[16]. A tras coșul înspre el și a mirosit fructele. Nemulțumit parcă, iar a început a reproșa:

[16] Cofetăria lui Roger Pratt, a se vedea în capitolul 1, paragraful al cincilea.

- Esmeralda, degeaba visez eu la moarte când tu bați ca nebuna cu cornul stâng în clopotul de fier al prezentului fugar și cu cel drept în gongul de alamă al secundei ce va să vie, ritm perfect derulării unor stări fotografice, cursive și efemere, pagini de istorie într-un tom minuscul, pe care nu-l va citi nimeni niciodată dacă nu-l înțesăm cu aritmiile fricii de boală, de moarte ori de duh necurat, că nici că mai poate vorbi cineva despre curățenie, din vreme ce gândurile se nasc izinite și gurile ni-s spurcate...

Apoi și-a scos pipa și tutunul olandez din buzunarele adânci ale sacoului. Deschizând punga, a tras pe nări aroma tutunului de import, ușor dulceagă și fin impregnată cu esențe orientale, cuminți, abia perceptibile, a piatră de râu și jar de brad mirosea, a miere, cognac și floarea pasiunii, a coajă de pepene verde și a frunze crude de cireș abia înflorit... A închis ochii și s-a bucurat de toate aceste fărâme de mirosuri pe care cu bucurie le descoperea în fiecare dimineață când își îndesa prima pipă. La final, a extras din buzunarul drept și cutia cu chibrituri suedeze,[17] a scăpărat vesel un băț și l-a purtat deasupra tutunului. De îndată a început să simtă fumul inundându-i gura și l-a expirat înspre fereastră, în rotocoale groase. Apoi a scos din cutia de bărbierit o sticlă cu parfum, și-a turnat în palme și a început să tamponeze pervazul și tâmplăria geamurilor, cadrul patului și conturul bibliotecii, a frecat între palme perdeaua, a mângâiat tapițeria scaunelor, marginile oglinzii, a picurat câțiva stropi în șifonier, sub pernele de pe pat și chiar sub salteaua groasă. Și iar trimitea vălătuci de fum prin cameră, urmând parcă un ritual de purificare. Imediat

---

[17] În 1848 chimistul Bottcher a avut ideea eficientă de-a aplica cloratul de potasiu pe băţul de chibrit, iar fosforul pe cutie şi astfel s-a născut „chibritul de siguranţă". Aprinderea lui se face numai prin frecare de cutia chibriturilor. Producţia industriala a avut loc pentru prima data în Suedia, de-aceea multa vreme au fost numite „chibrituri suedeze".

camera a început să-și schimbe mirosul, acel amestec de tutun bun, de parfum cu mosc și de fructe proaspete înviorând atmosfera și dându-i o notă de distincție.

- Camera e una cu noi de-acum, Esmeralda, bucură-te precum mă bucur eu, că și-așa dimensiunea în care dau să alunec mă stoarce de vlagă, unde fi-voi, ca atâtea alte dăți, abia o umbră așteptând răsăritul cu ochi nedormiți și-o oboseală perfidă mă va târî prin netimp, doar să m-arate prin târgul ochilor sticloși cât de inoportun sunt. Nu este timp măsurat cu clipirea ochilor în care să nu resimt puterea absurdului care mă guvernează, Esmeralda, și de asta încerc să-mi găsesc mereu un acasă recognoscibil...

Mr. Dan s-a oprit brusc auzind bătăi discrete în ușa camerei. Era sora Mimmi, care-a intrat timidă abia după ce locatarul a strigat un „da” suficient de tare, cât să fie auzit de dincolo de ușă. Dan a apreciat mult faptul că personalul n-avea să dea buzna în cameră fără să fie poftit, aspect pe care nu-l regăsise în celelalte două sanatorii prin care trecuse anterior.

Sora Mimmi venise să-i comunice orele la care se servește masa, asta dacă nu dorește să-i fie adusă mâncarea în cameră și, desigur, orele fixe la care îi va fi adus tratamentul medicamentos.

- E vorba de doar două pastiluțe, una dimineața și alta seara. Dacă însă, vreodată, vă veți simți foarte tulburat, să știți că avem o combinație magică de alte două pilule, care vă vor garanta un somn imediat.

Totul părea atât de simplu și asta l-a bucurat. Poate că venise vremea să se descotorosească de frici și să mai renunțe la unele dintre lumile discrete care îi solicitau prea des prezența.

- Puteți să vă odihniți nițel, că mai sunt câteva ore până la masă, ori să ieșiți, să dați o raită prin curtea complexului, l-a tentat sora Mimmi.

Însă Dan a ales odihna, vrând parcă să se obișnuiască mai întâi cu patul camerei, acesta fiind locul pe care și Esmeralda va trebui să-l cunoască, să-l accepte, ba chiar să se bucure de moliciunea lui, ca ultim reper în acceptarea camerei 11, ca haltă, un microunivers din care putea să pornească spre oriunde. Spre oricând...

3. Sora Mary

Profesorul Morrison crezuse că le-a trăit pe toate în cei aproape șaizeci de ani de viață și nu mai puțin de treizeci și cinci de profesie ca psihiatru, până în dimineața acelei zile de toamnă, când sora Mary i-a dat de perete ușa biroului și, râzând copios, fără măcar să-i dea binețe, i-a spus hohotind că pacientul din camera 11 și-a botezat inima „Esmeralda" și că-i vorbea ca unui terț docil.

- Era puțin trecut de miezul nopții, că tocmai pornisem să fac al doilea rond pe coridoare, când l-am auzit vorbind și, curioasă, am strecurat capul pe ușă. Lumina era stinsă în cameră, dar i-am deslușit silueta, conturată de luminile felinarelor ce răzbăteau din curte prin fereastra larg deschisă. Era așezat pe marginea patului și-și bălăngănea picioarele ca un copil nestatornic. Perdeaua trasă doar pe jumătate tresărea ușor cu fiecare adiere de vânt și mai întâi am gândit că ei îi vorbea, imaginând-o ca fiind animată de cine știe ce spirite ale nopții. Dar nu, inimii-i vorbea, că l-am auzit zicându-i: „Știu că știi, Esmeralda, că tu-mi contorizezi nefericirile pe răbojul timpului mie dat și-mi girezi ca un metronom cu bătăi de viață-n piept toate eșecurile viitoare..." Și-a mai zis ceva, dar nu mai țin minte aiurelile alea atât de cursiv rostite de Mr. Dan, încât păreau chiar să aibă noimă pentru cineva mai citit decât mine, motiv pentru care am dat fuga să-mi iau un carnețel și

creion, gândindu-mă că dumneavoastră ați putea înțelege zisele rezidentului. M-am furișat înapoi pe ușă și, cum părea că nu-mi simte prezența, am început să notez alte și alte năzdrăvănii.

Sora Mary nu din lipsă de maniere a omis să-i dea binețe profesorului, ci din preaplinul inimii încărcate cu ce-a auzit și care se cerea golit prin cuvinte. Altfel, ea nu numai că era pe deplin respectuoasă, dar își știa fără doar și poate locul și-și îndeplinea cu responsabilitate sarcinile de serviciu. Fiind foarte eficientă ca angajată a așezământului și poate și fiindcă, din raționamente familiale, alesese să lucreze doar în tura de noapte, în scurt timp a devenit mâna dreaptă a profesorului, dându-i acestuia dimineață de dimineață raportul despre felul cum își petreceau nopțile pacienții, dar mai cu seamă Mr. Dan, rezidentul camerei 11.

Mary Fox, născută Jansen, era o creolă frumoasă, născută în Closter, New Jersey, din tată olandez, emigrant pornit în căutarea aventurii în Lumea Nouă și rămas să-și facă un rost pe malul stâng al Rinului american[18], acolo unde găsise o comunitate bine înrădăcinată de conaționali, așadar având tată un european alb și mamă, o localnică de culoare. A fost crescută în libertatea de gândire a tatălui și s-a bucurat de o bună educație, grație regulilor lejere din comunitatea de olandezi. Și cum a avut mereu rezultate bune la învățătură, în toamna anului 1915 părinții au trimis-o să studieze servicii publice la Penn State College din Lehigh Valley[19]. Vremurile tulburi și insuficiența banilor au

---

[18] Râul Hudson, care izvorăște din munții Adirondack și-și continuă cursul pe teritoriul statului federal New York, străbate Albany, New Jersey și se se varsă între insulele Manhattan și New Jersey printr-un estuar în Oceanul Atlantic. Canalul construit în secolul al XIX-lea leagă râul cu sistemul de canale ale lacului Erie din regiunea Marilor Lacuri, din care cauză râul este denumit Rinul american (vezi Wikipedia).

[19] Penn State = inițial Colegiul de Stat și devenit ulterior Universitatea din Pennsylvania, care, începând cu anul 1912, și-a deschis prima „filială" în Lehigh County, o așezare

făcut-o să renunțe la studii doi ani mai târziu, dar cum apucase să deprindă stenografia și își însușise cunoștințe despre administrație, legi și economie, nu i-a fost deloc greu să se angajeze întâi grefieră la tribunalul din Chester[20], ulterior ca redactor la un ziar local din Pittsburg și, mai apoi, căsătorindu-se cu un quaker, a ales să urmeze o școală de surori medicale, să aibă grijă de oamenii aflați în suferință. Așa se face că imediat după absolvire, fiind mare nevoie de personal medical, a găsit un post în Pennsylvania Hospital, adică la nici șapte sute de yarzi de școala unde studiase. Doi ani mai târziu, soțul, găsind potrivit să-și înceapă o afacere în Erie County, a ajuns să lucreze în așezământul pentru pacienții cu tulburări mintale Bright Hearts.

- Așa, și?! a invitat-o profesorul să-i dezvăluie din cele notate.

Sora Mary și-a scos carnețelul și a încercat mai întâi să înțeleagă cele notate, oprindu-se din când în când și depărtând carnețelul de ochi, parcă să se asigure de cele stenografiate. Apoi a început să citească:

- Noi, Esmeralda, cred că doar parazităm acest exoschelet, îl folosim ca temporar vehicul teluric pentru pofta ochilor noștri de-a vedea ineditul, pentru imensa noastră foame de simțire, că nu cunoașterea ne-a mânat să evadăm din veșnicie, acolo unde a ști este un dat, dar a simți ne este marea dorință! Suntem fărâme de energie pură autoexilate în haosul spaimelor, nevoilor, durerii și decăderii, fericirea fiind doar un reper secvențial, pentru a nu dezarma și renunța la aceste minunate trăiri înainte de presortire.

---

pitorească din Estul Pensylvaniei; atunci practic a luat ființă primul dintre cele nouăsprezece campusuri externalizate până în 1967, aparținând de U Penn State (vezi Wikipedia).

[20] Chester Courthouse.

Sora Mary s-a oprit și a tras aer adânc în piept, apoi a continuat:

- Și ce chichiță minunată, Esmeralda, uitarea asta, care ne desprinde conștientul pământesc de conștiința infinitului din care-am fugit, cât și de toate neajunsurile pe care ni le-am anteprogramat călătoriei ca om. Suntem scenariștii propriilor roluri în doar trei dimensiuni, dacă așa ni le-am scris sau am beneficiat de unul la tombola ispitelor, acea frivolă aspirație a tuturor ființelor veșnice, de translație din confortabilele loje ale singularității pe mica scenă a haosului generat de punerea la comun a presortirilor individuale; acolo, apariția fiecărui nou actor sporește entropia locului, așa încât până și predestinarea își alterează cursivitatea și capătă aspecte halucinante pentru actori, inedit atât de apreciat de spectatorii rămași în loje.

Și iar s-a oprit. Profesorul a privit-o nepăsător, fără să-i ceară să continue. Femeia însă știa că-l roade curiozitatea, atât doar că nu mai avea prea multe notate în carnețel.

- După asta, domnule profesor, a continuat ea, l-am auzit pe Mick Finkenstein mormăind pe hol și, știind că e ora când se îndreaptă spre oficiu, să-și ceară cana cu lapte călduț și cei trei biscuiți cu scorțișoară, am ieșit repede în întâmpinarea lui. I-am încălzit repede laptele, i-am vârât în buzunarul pijamalei biscuiții și l-am însoțit până în camera lui. Când m-am întors în camera 11, Mr. Dan se lungise în pat și doar șoptea ceva despre viitor și despre pericolele care vor bântui omenirea, fiindcă prezentul nu este normat de niște minți luminate, ci doar de haite de politicieni, denumite simbolic partide și autoproclamate „apărătoare ale democrației americane”. Și că, mai zicea el, părinții fondatori s-ar răsuci în morminte dacă ar putea vedea amatorismul, parvenitismul și goana după profituri oneroase ale clasei conducătoare din acest prezent.

Pe obrazul drept al profesorului a apărut o cută de expresie, ca și cum și-ar fi încordat involuntar mușchii faciali, așa încât pometele drept i-a devenit mai pronunțat. Și ochiul i s-a închis puțin, semn că l-a intrigat ceva din spusele interlocutoarei.

- Și chiar voiam să vă întreb, ce-o fi vrut să zică Mr. Dan prin „acest" prezent, că, pentru numele lui Dumnezeu, nu avem de-a face cu un singur prezent?!

Practic, și profesorului îi atrăsese atenția acel cuvânt, care părea inserat fără rost sau oarecum pleonastic în structura frazei. Cum însă, ca pe orice intelectual adevărat, curiozitatea l-a împins mereu să afle nu doar noutăți din știința care stătea la baza profesiei lui, ci și din alte domenii, întrucât cercetarea părea a fi prins un extraordinar avânt în anii aceia de început de secol XX, ca și cum sfârșitul marelui război ar fi declanșat o avidă poftă de cunoaștere, profesorul Morrison apucase să citească multe tratate îndrăznețe de medicină, care veneau cu noi precizări legate de morfopatologia funcțională a diverselor organe, găsind că pot exista strânse relații de cauzalitate între fiziologic și zbuciumul interior al ființei umane, dar și lucrări despre chimie, fizică, matematici, filosofie și astronomie, așa încât formularea „acest prezent" l-a dus imediat cu gândul la pionieratul în fizica cuantică a lui Plank[21], la concluziile asemănătoare ale lui Jung[22] și Pauli[23], potrivit cărora legile fizicii şi conştiinţa ar trebui să

[21] Max Karl Ernst Ludwig Planck a fost un fizician german, fondator al mecanicii cuantice. A primit Premiul Nobel pentru Fizică în 1918, „ca apreciere a serviciilor pe care le-a adus la progresul fizicii prin descoperirea cuantelor de energie.

[22] Carl Gustav Jung a fost medic, psiholog și psihiatru elvețian, fondatorul psihologiei analitice. A făcut studii de medicină generală și psihiatrie la Basel, a fost profesor la Facultatea de Medicină din Zürich și medic-șef la clinica psihiatrică universitară Burgholzli.

[23] Wolfgang Ernst Pauli a fost un fizician austriac care s-a remarcat prin teoria spinului, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică în 1945.

fie considerate complementare, dar și la primele premise ale „incertitudinii”, unde, sub spectrul probabilității, observatorul poate perturba fenomenul observat, așa încât a rupt rapid o foaie de hârtie dintr-un carnețel și a scris pe ea „acest prezent”. Apoi a revenit și cu grijă caligrafică a îngroșat cele scrise. Parcă nemulțumit de operațiune, a luat foaia și a prins-o cu un ac pe un panou de plută, acolo unde zăceau agățate zeci de alte hârtiuțe cu felurite însemnări.

Sora Mary a înțeles că profesorul și-a dat temă de gândire și fără să mai aștepte răspuns la întrebare, a făcut stânga-mprejur, urându-i, ca în alte dimineați, o zi cu lumină în gânduri. Ora apropiindu-se de 6 a.m., femeia a dat fuga de și-a pus în ordine lucrurile fiindcă ieșea din tură, apoi, veselă nevoie-mare, s-a îndreptat spre vestiar să-și lepede halatul și boneta de serviciu și să redevină un om neștiut în mulțimea de oameni ai dimineții, care păreau vrăjiți de aerul primăvăratic, strecurat dinspre lacul Erie printre copacii codrului din vecinătate. Avea de parcurs destul din luminiș până la drumul principal, dar era obișnuită cu mersul pe jos.

Odată ajunsă în oraș, oprea la băcănia italienilor să cumpere o pâine mare, trei pateuri cu carne și tot atâtea cornuri cu gem abia scoase din cuptor, lapte proaspăt și iaurt pentru micul dejun, apoi aproape fugea spre casă, să fure măcar două ceasuri de somn matinal, strecurându-se cu grijă în pat, alături de cei doi copilași ai ei.

4. Corespondența

Trecuseră deja luni bune din ziua când prezența Esmeraldei din tulburata existență a lui Mr. Dan a fost deconspirată, anul s-a schimbat și primăvara a pus stăpânire pe comitatul Erie. Multe lucruri auzise în răstimp sora

Mary, lucruri incitante prin straniul ideilor conținute, unele de-a dreptul utopice, altele într-atât de curajoase, încât o minte suficient de deschisă la nou ar fi găsit, dacă nu adevăruri de necontestat, macar ipoteze asupra cărora să se aplece pentru a le demonstra.

Și nu numai atât, dar cu data de unsprezece martie a noului an, Mr. Dan a început să-i trimită misive profesorului, scrise pe ce i se-arăta la îndemână, pe ambalaje de dulciuri, pe cutiile de carton de la varii produse, pe hârtie de împachetat, o dată chiar pe spatele etichetei de la o pereche de ciorapi din lână și doar rareori pe coli galbene, speciale pentru scris. Nu-i scria în fiecare zi, ci doar în unele dintre zilele a căror dată era un număr prim[24].

Cu prima scrisoare primită, profesorul Morrison a înțeles pasiunea pentru numere prime a rezidentului Dan, unde și prima poveste cu Esmeralda se petrecuse în data de unsprezece noiembrie, de aceea cu mai mare nerăbdare aștepta zilele de 5, 7, 11, 17, 19, 23, 29 ale fiecărei luni, să vadă dacă-i mai parvine vreo „scrisorică". Mr. Dan nu agrea zilele de 1 și 3 ale lunii, respectiv nici 13 și 31, și nu scria niciodată în weekend știind că profesorul nu venea defel în sanatoriu în zilele lui libere.

Ce avea să-l intrige o dată-n plus pe profesor era că găsea misivele pe birou fără ca sora Mary să le aducă, iar altcineva din interiorul așezământului nu avea cheile biroului. Sora Mary s-a jurat cu mâna pe biblia de pe biroul profesorului că n-are niciun amestec în vehicularea acestei bizare corespondențe și profesorul a crezut-o. Avea atâta încredere în ea, că femeia i se destăinuia deseori, nu neapărat ca unui specialist, ci aproape ca unui prieten, cu privire la greutățile vieții de mamă rămasă singură cu doi

---

[24] Număr prim este un număr natural, mai mare decât 1, care are exact doi divizori pozitivi: numărul 1 și numărul în sine.

copii mici, după ce soțul îi murise strivit de o încărcătură de bușteni desprinsă de pe un vagon, că de comerț cu lemn se ocupase omul ei. Și din destăinuiri profesorul ajunsese să cunoască până și numele vecinei asistentei, cea care stătea cu copiii peste noapte, cine-i venea în vizită sau pe cine urma să viziteze, ba chiar și când dădea să prindă drag de câte unul, că era și ea femeie sănătoasă și tânără încă – nici patruzeci și cinci nu făcuse – și-i plăcea să se mai cuibărească în brațele unui bărbat, să se simtă dorită și ocrotită. Și profesorul o asculta cu atenție și uneori o sfătuia cum să procedeze ori ce cale să aleagă pentru a-și ușura zilele.

- Jur pe ce-am mai sfânt..., a dat ea să se disculpe în dimineața când a apărut cea de-a cincea scrisoare pe birou și profesorul i-a arătat-o, punând degetul arătător pe ea și bătând cu el de câteva ori, încât lemnul a sunat ca și cum cineva ar fi bătut în ușa biroului.

Femeia s-a întors să vadă cine avea să intre. Apoi a înțeles de unde venea sunetul și s-a aplecat peste birou, mijind ochii la această ultimă scrisoare.

- Nu trebuie să te justifici, i-a spus profesorul, îți arătam doar că acum conținutul e așternut pe foaie galben-ivorie, cu antet, chiar dacă scris de mână, e frumos caligrafiată și respectă toate regulile de întocmire a unei scrisori din lumea bună.

Apoi a împins foaia către sora Mary, s-a ridicat din jilț[25] și, întorcându-se, și-a sprijinit palmele pe pervazul ferestrei deschise. A tras aer în piept, a zâmbit valurilor care încrețeau luciul lacului Erie, și a spus:

- Soră Mary, citește scrisoarea, rogu-te, cu voce tare, că m-am obișnuit cu glasul tău de când îmi tot citești năzdrăvăniile noctambule ale pacientului de la camera 11 și

[25] Jilț ~uri n. Scaun cu spătar înalt și cu brațe, uneori sculptat ornamental.

parcă pot desluși mai repede unele înțelesuri. Că acestei scrisori parcă nu-i găsesc firul de la care să încep un raționament...

Și sora Mary a început să citească, însă nici vocea acesteia nu l-a putut face să se concentreze și imediat gândurile i-au fugit la scrisorile de dinainte, în special la prima dintre ele, în care lucrurile păruseră mai simple, poate unde și conținutul a fost scurt, părând mai degrabă o misivă de deschidere a ceea ce urma să fie această formă improprie de corespondență unidirecțională.

Profesorul n-a răspuns niciodată scrisorilor primite, poate și fiindcă dintru început abordase o terapie experimentală pentru Mr. Dan, respectiv să nu interacționeze defel cu rezidentul pe toată perioada șederii lui în sanatoriu sau, oricum, până când acesta n-ar fi prezentat semnele unei îmbunătățiri psihice evidente.

„Domnule profesor”, își începuse prima dintre scrisori Mr. Dan, neglijent scrisă pe hârtie de împachetat, rămasă de la un colet primit recent și continua interogativ: „Fericirea e un deziderat? O convenție cu iz de superlativ, poate, pentru starea de bine? Or câte-o stare de bine te-apucă atunci când nu te-aștepți și nu vine neapărat în urma unei izbânzi sau a unui câștig... E mai degrabă o liniște a vrerii. Adică e acea stare în care plutești pe o crasă nepăsare, în care le ai pe toate, pe cele câteva trebuincioase sau chiar nimic. Aș marșa chiar pe o variantă radicală, adică e starea aceea când ai depășit vrerea, ești dincolo de dorință... Ce poate fi mai sublim decât plutirea deasupra vrerii? Sub forma unei presupuneri personale, afirm: contemplarea! Da, ea ar putea alimenta un perpetuum mobile al supremei stări de bine... S-o acceptăm, așadar, ca fericire sau ca pe un mobil al acesteia?!” Și încheia exprimându-și considerațiunea pentru adresant.

Partea de final i-a atras atenția profesorului Morrison, întrucât și el rostogolise în minte aspectul contemplării ca fiind benefic tocmai prin îndepărtarea de sine, așa cum auzise că reușeau s-o facă unii dintre virtuoșii călugări tibetani, dar și alte ființe pioase ale lumii occidentale, europene cu precădere, despre care deja deținea mai multe informații.

Sora Mary a terminat de citit, dar nimic dintre cele scrise de pacient nu i-a rămas profesorului în minte, așa că și-a propus să reia lectura mai târziu și poate, lămurit, să imagineze un fel de răspuns. Un răspuns numai bun de dat unui alt interlocutor, nu pacientului, o cale de a nu-și inhiba pornirea dialogului.

5. A doua scrisoare

Domnule profesor,

Proiecția hexadimensională a fagurelui de gând într-un sistem de referință comun, tridimensional, cu doar o nanosecundă înainte de metamorfoza lui în idee, va genera un flux parasimpatic spiralat, strâns înfășurat pe nevoia unui semnal SOS, iar aripile transparente ale ideii devenită nimfă vor bate intens și neîntrerupt până la prima respirație de vânt solar mobilizator de soluții, care, răsfrânt pe pământ prin perdeaua de nori și printre frunzele tremurânde ale fagilor de jad, vor imagina niște bănuți aurii pe pământ.

Din acel moment, cucii staticelor trei planuri intersectate intr-un convențional punct zero, definitoriu pentru noima volumelor, vor cânta în cor refuzul fagurelui părăsit de idee de a-și oglindi toate cele șase unghiuri pe fiecare dintre cele trei planuri, alegând să-și reproducă imaginea în doar două unghiuri pe fiecare plan de

referință, cu alternarea perechilor astfel constituite la fiecare șapte nanosecunde, interval de timp insuficient ochiului uman să perceapă secvențialitatea ca pe o proiecție continuă a întregului.

Minunat e nu doar efortul de disimulare al fagurelui, ci și stăruința ochiului în exercițiul observației continue a carcasei gândului evoluat în idee, ca si cum din rămășița corpusculară ar mai putea ieși alte unde, necunoscute până și celor mai în vogă fizicieni ai momentului și care s-ar putea evidenția observației dedicate oricând sau cel puțin o dată la fiecare milion de ani.

Aceste lucruri nu sunt ținute la secret, că omenirea încă n-a inventat vreun scop pentru eventualele apariții, doar un grup de filosofi se preocupă de aspect, finanțați de nu se știe sigur care dintre oculte, momentan pentru doar simpla bucurie a observației filosofice.

Or și eu mă preocup de acest aspect, căzând deseori în contemplarea contemplării filosofilor de serviciu, găsind interes în strania facere de nimic a acestora, motivată de cele două supoziții. Unu, că „se poate evidenția o para-idee" și, doi, ca după evidențiere – „să-i atribuim acesteia o utilitate", pe tipicul marketingului consumerismului modern, care ne dresează constant să vrem câte ceva.

Și fug cu gândul la psihologii viitorului, care vor avea de gestionat și nemulțumirea post-cumpărare a para-ideii răbufnite (de ce nu?!) din fagurele de gând sau a produselor derivate din ea, pe lângă excesul de nefericire pe care guvernele lumii vor trebui să le stocheze în containere de plumb pe fundul mărilor și oceanelor, aidoma deșeurilor.

Mizez, domnule profesor, pe faptul că v-am stârnit interesul și veți cugeta asupra celor puse aici în discuție și,

de ce nu, poate că o să vă dedicați la rându-vă insomniile contemplării frumuseții impredictibile a gândurilor.

Cu deosebită considerațiune

Mr. Dan

6. Profesorul Morrison

Despre profesorul Morrison se vorbea destul de puțin în așezământ, poate unde era o ființă retrasă, care rareori ieșea din cabinetul lui de la etajul unu, acolo unde aproape cu regularitate se înființa în fiecare zi lucrătoare la ora 7:43 a.m. și ieșea, de asemenea, la fix ora 5:43 p.m. Angajații, pe bună dreptate, trăiau cu impresia că îi ocolește voit, pentru că nu schimba vreo vorbă cu cineva, el interacționând pe parcursul zilei cu sora Mimmi, dar și cu aceasta strict din obligații ce țineau de ziua curentă.

Se știa despre el că ar avea origini europene, că, de asemenea, ar fi studiat tot în Europa în tinerețe, iar în Bright Hearts ar fi sosit la scurt timp după venirea rezidentului de la camera 11, atras pesemne de ideile bizare ale acestuia, pe care, altfel, pacientul nu se sfia deloc să le facă publice într-o formă sau alta.

Nu mică i-a fost surpriza când, primind a cincea scrisoare de la excentricul rezident, o așa-zisă scrisoare de prezentare, a aflat că expeditorul este născut în aceeași zi cu el, respectiv în aceeași zi și aceeași lună – șaptesprezece noiembrie –, doar anul fiind diferit.

Însă nu doar această coincidență l-a făcut să se dedice aproape exclusiv cazului respectivului pacient, ci și unele formulări ale frazelor, prin care pacientul lăsa să se înțeleagă fie că vine din viitor, fie că i se întâmplă uneori să

fi ajuns într-acolo, fără să aibă control asupra locului sau timpului pe care le-ar fi vizitat. Aceste ipoteze i-au stârnit și mai mult interesul.

Dacă ar fi fost să se descrie pe sine, profesorul nu s-ar fi grăbit să pună pe tapet studiile efectuate, unde și anii scurși de la absolvirea lor au întors cu susu-n jos o sumedenie de teorii privitoare la psihicul uman, teorii care în anii studenției păreau de nezdruncinat, ci ar fi spus simplu că este un om curios. Că tocmai curiozitatea l-a împins să culeagă informații din varii domenii, așa încât raționamentele care-l făceau să exceleze în descâlcirea ițelor psihicului uman veneau tocmai din conexiuni între frânturi de idei, desprinse din tratatele pluridisciplinare citite, care rostogoleau noul în prezent cu mare dăruire.

Pe alocuri, a găsit și alte asemănări ușoare cu Mr. Dan, cum că și lui îi plăceau mult ariile de operă și filosofia, chiar dacă pacientul era matematician. Și amândurora le plăceau dulciurile, profesorului în special niște bomboane tăvălite în cafea și care aveau în interior, dincolo de crusta zgrunțuroasă de zahăr ars, caramel dulce, pe când pacientului îi plăceau ciocolatele amărui, făcute în casă ori măcar asemănătoare acelora. Și amândoi fumau pipă, atât doar că profesorul prefera tutun neaoș englezesc, în timp ce Mr. Dan jubila în preajma unei pipe îndesate cu tutun olandez.

Când nu avea teme speciale de gândit, își petrecea timpul citind și ascultând muzică. Și-n toate zilele, în jurul orei 1 p.m., sora Mimmi îi bătea la ușă și-i aducea prânzul. Uneori, cuprins de gânduri, nu auzea bătăile discrete în ușă, cu atât mai mult cu cât accesul în cabinet se făcea din balcon, cabinetul fiind o încăpere similară camerei 11, dar care avea ferestrele cu deschiderea spre lacul Erie, nu spre pădure.

„Ha”, și-a spus el într-o zi, „cabinetul meu ar putea fi camera 13!” și s-a amuzat de incidența unui alt număr prim. Cabinetul era mobilat simplu, dar elegant. Cum intrai, îți atrăgea atenția biroul impunător, care era piesa centrală a încăperii, în dosul lui vedeai și scaunul înalt, cu burete gros îndesat pe sub pielea capitonajului din piele, alte două scaune mai joase dincolo de birou, iar în dreapta, lipită de peretele pe care se afla și ușa, era o sofa acoperită cu o cuvertură ce imita pielea, crem-gălbui la culoare. În spatele scaunului de la birou, pe toată lățimea peretelui, era o bibliotecă uriașă, care însă nu avea prea multe volume în rafturi. Pe peretele stâng al încăperii, chiar în dreptul biroului, profesorul își agățase un panou din plută, în care agăța mereu hârtiuțe și bilețele cu câte ceva foarte important notat pe ele. Lumina zilei răzbătea dinspre peretele drept, ferestrele mari asigurând mai mereu necesarul optim, poate doar în zilele înnorate dacă se simțea nevoia aprinderii candelabrului din mijlocul camerei, ca supliment pentru un optim de lumină necesar scrisului sau cititului.

Biroul profesorului era mai mereu ordonat. Singurele lucruri care să nu-și fi avut mereu rostul acolo erau punga cu bomboane tăvălite în cafea și pipa, dacă cumva uita să o bage în sertar, acolo unde-și ținea și restul celor trebuincioase fumatului. Altfel, mai mereu avea în față un carnețel cu spiră montată în partea de sus, din care putea rupe cu ușurință foi necesare notării unor idei scurte, creioane cu grafit[26] îndesate într-un pahar, călimara cu cerneală și tocul în colțul îndepărtat drept al biroului, așa încât să nu fie răsturnate din greșeală, iar în celălalt colț se afla o scrumieră mare din bronz, în care își mai lăsa pipa

[26] În 1861, Eberhard Faber își deschide o fabrică de creioane în New York și de-atunci ele devin uzuale.

fumegândă, când idei urgente îl făceau să-și întrerupă plăcuta activitate a fumatului.

De când aflase de Mr. Dan, zilele i se scurgeau mult mai plăcut, asemuind descâlcirea gândurilor pacientului cu o partidă de șah jucată cu sine.

„Cum Dumnezeu să pedepsești adevărul” și-a spus într-o zi profesorul Morrison, care tocmai aflase că prin alte locuri pe unde fusese internat, pacientului i s-au aplicat felurite procedee violente, barbare de-a dreptul, și a conchis: „când nefericitul de dincolo de acest perete poate fi unul dintre cei mai lucizi oameni ai planetei?!”

7. **Esmeralda**

Încă de dinainte de a fi fost convins să aleagă Bright Hearts Residential, Mr. Dan găsise o cale de a-și exterioriza trăirile sub forma unui dialog cu propria-i inimă, lucru care a părut ciudat nu doar surorii Mary când l-a auzit prima dată, ci atâtor alte personaje cu care a interacționat pe parcursul timpului. I-a spus Esmeralda fiindcă din copilărie îi rămăsese în inimă personajul lui Hugo[27] și, cum pașii tinereții l-au purtat nu o dată pe străzile Parisului, ca un reflex firesc și-a numit astfel inima.

„Uite, Esmeralda, zicea el uneori, de-aș putea tapeta cerul cu foițe de aur, Dumnezeu ar ieși din anonimat precum musca, cea care apare de niciunde imediat ce simte miros de dulce, de acru, de sânge ori moarte, dar nu mă pot înălța mai presus de mâna mea dreaptă fluturândă cât să-i atrag atenția și cum nici gândurile, nici rugile mele pioase nu pot străpunge atâtea straturi insensibile de cer, învăț să nu mai

[27] Esmeralda, născută în Agnès, este un personaj fictiv din romanul lui Victor Hugo din 1831, Cocoșatul de la Notre-Dame.

cer, îmi adun asumat risipirea fragmentelor de dorințe din absolut în punctul gravitațional al sinelui curios și mă mulțumesc să contemplu măreția imperfecțiunii creației, care nu s-a sfârșit și nici că se va sfârși înainte de alienarea ultimei conștiințe... Și dacă ne-am tempera bună parte dintre dorințele sublimate-n rugi, nu l-am mai strânge atât de mult cu ușa pe Dumnezeu și poate i-am găsi alte valențe decât cele de *tată* și de *oricând rezolvator* al problemelor noastre telurice. Dar putem face asta câtă vreme îi suntem după chip și asemănare creați? Or cei ce o fac nu s-au îndepărtat deja de însăși noima creatorului responsabil?!”

Și inima-i bătea liniștită în piept, fără reacție de data asta, dar alteori părea zguduită de spaime nemaitrăite, mai ales când Mr. Dan îi vorbea despre moarte. Și-i vorbea în dese rânduri, că pe el îl frământa nu atât finalul, cât mirajul trecerii în necunoscut.

- Azi-noapte, Esmeralda, i-a spus el într-o altă zi, să fi fost puțin trecut de unu noaptea, am simțit ca pe-o nevoie cunoscută prin propriii senzori disperarea creioanelor colorate de a-și trece ființa prin ascuțișul ascuțitoarei, acel scrâșnet sec al răzuirii lemnului uscat cu mica rindea, încât am sărit din somnul cel cu vise superficiale și-n vârful degetelor picioarelor m-am translatat cu grație până în cabinetul profesorului, acest despot al deciziilor, atât de importante încât nu-mi vorbește niciodată despre ele, despre nimic nu-mi vorbește, ca și cum n-aș exista, ci doar afecțiunea mea, obiectul studiului său, și am găsit creioanele colorate în mare disperare, uitate de ani mulți în sertarul cel mai de jos al biroului lui, acel iad în care lucruri lipsite de valoare imediată sunt aruncate fără regret, fără cunoașterea, recunoașterea ori mica păsare a aruncătorului depozitar față de spaima obiectelor lepădate în macabrul întuneric, instalat odată cu glisarea cea de pe urmă a sertarului pe făgaș și zdrang, închiderea ermetică cu

feroneriile moderne... Și le-am scos, și le-am ascuțit, redându-le strălucirea de odinioară și un strop de speranță că poate cineva le va găsi de-acum o utilitate artistică, în vreun portret, pastel peisagistic sau simplu desen, rudimentar.

Apoi și rezervele mele de păsare s-au epuizat și am ieșit rapid, stingând în urma mea lumina candelabrului din birou, aruncând aproape cu aceeași detașare creioanele colorate în absența luminii și mă simt vinovat.

Atunci Esmeralda s-a zbătut nițel, parcă a grijă amestecată cu dragoste, aproape ca o șoaptă de „nu te îngrijora" și el nu și-a mai făcut deloc griji cu privire la soarta creioanelor colorate.

- „Noapte bună" nu e o urare, Esmeralda, e un descântec pentru siguranța zilei de mâine deschisă privirii unora odată cu simpla primă ocheadă a soarelui întors din nevăzut, unde-a fost să se iubească cu o jună soară...

Mai ciudat era când se scula în puterea nopții trezit de propriul glas, odată explicându-și atât de tare o trăire, încât i-a fost teamă să nu apară vreo soră cu mixul de pastile calmante.

- O maimuță autodeclarat insomniacă îmi bântuia insomnia acestui vis, Esmeralda, i-a spus el. Era o noapte mai neagră parcă decât de obicei și vedeam maimuța când mică, precum conștiința de pe un umăr, când mare cât camera, de dădea să-mi distrugă tavanul. Maimuța avea comportament invers, de fericire când era mare, fiind blândă și toantă, iar când era mică, părea aprigă și rea, una singură în fapt, dar cu dublă personalitate și pe care nu puteam s-o țin în frâu decât rupându-i o ureche când o vedeam mare și dându-i-o să și-o mănânce când devenea mică, excesul de proteină provocând maimuțicii plecarea în absurd...

Spaime, spaime, spaime îi povestea Mr. Dan Esmeraldei, încercând astfel să-și elibereze mintea.

- Am înțeles că pot dormi și pământul se rotește în jurul axei lui, sistemul solar, aidoma, în jurul unui ax, alte sisteme, galaxiile și superconglomeratele de praf cosmic ima-și-neimaginabile o ard, la rându-le, în jurul unui ax, ba chiar axele se rotesc în jurul unui punct, chestie infinitezimală abstractă a unei ipotetice explozii primare. Or, în condițiile date, unul eu, în toate dimensiunile nesemnificativ sau inexistent, mă revendic atemporal ca ZERO, cel din care coordonatele fug ca speriate de anonimat, pe care poate, hai, într-o oarecare incertitudine sau, de ce nu (?!) dualitate, este posibil să le chiar nasc...

Și Esmeralda tresărea speriată, ca o porumbiță trezită din somn de zgomotul unei puști cu alice. Și parcă l-ar fi rugat să tacă, să-și poată relua monotonia bătutului în pace.

- Firește că am să tac! Și tac fiindcă mi-e limpede că nu mă mai reprezintă nicio virgulă, așadar, oricare-ar fi semnul de încheiere, numește-mi-l, Esmeralda, sau ucide-l! De ce? Pentru ca, dintr-un evantai de realități similare, măcar unul dintre eu-uri să refuze parcursul liniar. Ca un descins dintr-o cuantă ancestrală, dintr-o incertitudine, din chiar singularitatea născătoare de universuri... Și-atunci?! Atunci acel eu să zburde ca un nonEU, pe lungimea undelor ziselor mele, să se stingă cu ultima lor unduire...

Unele dintre aceste monologuri aveau să fie stenografiate de sora Mary și apoi transmise profesorului Morrison, care avea să constate că Esmeralda era o ascultătoare docilă și că Mr. Dan, dincolo de bizarerii, era totuși un interlocutor manierat. Ceea ce era bine din punct de vedere medical...

- Poate fi și succesiunea 6, 17, dacă se gândește șirul $n + p_1$, $(n-1) + p_2$, $(n-2) + p_3$, respectiv *n* scade de la 10

succesiv cu o unitate, timp în care i se adaugă câte un număr prim „*p*„, în ordinea lor crescatoare: 1, 3, 5, 7, 11 etc. Așa se ajunge la *n-4* care e 6 și, respectiv la 17, care e suma dintre 6 și următorul număr prim, 11. În această logică, următoarea pereche de numere ar fi 5 și 18...

Aceasta e una dintre ultimele transcrieri și care i-a dat mari bătăi de cap profesorului Morrison, fiindcă fraza părea rezolvarea unei probleme matematice și tare-ar fi vrut să meargă invers pe fir, să afle însăși problema. „Și iată-mă, precum cusurgiii, despre care se spune că oricărei soluții ei îi caută o problemă...”, și-a spus profesorul amuzat, perseverând în a da de capăt expresiei matematice.

8. Scrisoarea de prezentare

Dan Arin

~~~~~~

Avonia 1st, Forest Rd., Erie`s County, PA 16415
Bright Hearts, room 11

Domnule profesor Morrison,

Întrucât n-am avut plăcerea de-a ne cunoaște personal, m-am gândit c-ar fi necesar să mă prezint, așa putând avea o serie de informații „direct de la sursă”, rămânând ca domnia voastră să le acordați valența de credibilitate potrivită.

Așadar, sunt un emigrant sosit în urmă cu aproape trei decenii în state, la sugestia părinților mei. Aceștia sunt niște oameni cu stare, care au ales să-și vândă toate proprietățile din țara natală, România, și să profite de
~~~~~~

avântul pe care l-a cunoscut lumea nouă, cu precădere în anii de după independență.

Eu sunt matematician de profesie, am studiat la Paris și am un doctorat în șiruri de matrice obținut la Sorbona, în anii de sfârșit ai secolului trecut[28]*. Acolo, începând ultimul an ca doctorand, m-am aplecat asupra unor conjecturi cărora puținor matematicieni le-au stârnit interesul și imediat am început să am senzația că mă descompun, că plutesc ori că mă dedublez, ca și cum n-aș mai fi fost sigur de coeziunea trupului meu. Simțeam că nici nu-mi mai doream starea de certitudine, influențat poate și de unele tratate de filosofie care puneau accent pe vremelnicia și lipsa de importanță a exoscheletelor noastre, găsind că doar conștiința contează.*

Preocupări mult prea analitice, aș spune, dar care m-au purtat până într-acolo unde m-au năpădit mici spaime, ca niște maimuțe cu colți ascuțiți și care mă atacau pe nepusă masă. Și dacă la început nu le-am luat în seamă, destul de tânăr fiind, disimulându-le în spatele nenumăratelor sticle cu alcool consumate și al iubirilor pasagere, așa cum șade bine oricărui student parizian, o vreme părea că mi-e mai bine.

Dar nu! Ele, ascunse doar, au revenit și nu mai erau doar niște mici spaime, ci secvențe din alte realități, încât puteam/ pot încă jura că le-am trăit aievea. Or ce mă îngrijorează mai mul e că aceste secvențe de realitate paralelă par desprinse din viitor.

Evident că nu spun despre ele multor oameni, pentru că atunci când am făzut greșeala să mă destăinui unor așa-ziși specialiști, m-m trezit cu chinuitoare tratamente aplicate trupului, încât mi-am jurat să nu mai povestesc nimănui. Doar familia mi-a acordat credit și,

[28] Secolul XX, adică acțiunea curentă petrecându-se undeva în jurul anului 1923.

aflând despre revoluționara abordare de-aici, mi-a rezervat de îndată un loc.

La început n-am știut de existența dvs. în Bright Hearts, însă imediat ce v-am aflat, am făcut tot posibilul să vă intru în vizor. Așa se face că i-am permis sorei Mary seri la rând să-mi stenografieze dialogurile cu Esmeralda și mai apoi, forțându-mi îndrăzneala, am început să vă scriu.

Acum, după partea introductivă, permiteți-mi să vă supun atenției o problemă a momentului care nu-mi dă pace, anume că par a nu mai înțelege nimic. Și asta n-ar fi grav dacă ar înțelege alții în locul meu și aceștia ar avea suficient har pedagogic să-mi digere și mie sensurile greu digerabile. Dar, vai, atât de puțini se preocupă de înțelegere, unii din simplă neputință, alții fiind asumat targhetați pe non-probleme, încât au devenit noii yesmeni ai planetei, unii dintre ei chiar foarte tineri. Rebeliunea tineretului, sau ceea ce înțelegeam noi odinioară din ea, acum a fost parșiv încolonată, încât micuții adulți bine spălați pe circumvoluțiuni să poată jura cu mânuțele lor durdulii pe ipotetice eșarfe de cercetași că ei aduc progres.

Or eu tocmai asta nu pot înțelege. Facerea de bani și cursele politice pot fi generatoare de endorfine, dar manipularea maselor ce bucurii să aducă perverșilor manipulatori? Să fie un alt ingredient al nebuniei puterii?!

Și neînțelegând nimic altceva decât propria-mi neîntelegere, îmi vine să strig din turnul lucidității mele că vreau să înțeleg câte ceva din rostogolirea timpului pe lângă inima visurilor mele și simțindu-mă confuz ca un personaj imaginat de-un dramaturg român al secolului trecut, îmi vine să-ntreb:

- Eu cu cine votez?[29]

[29] Citat din „O scrisoare pierdută”, 1884, I. L. Caragiale.

Însă aici nu-i vorba doar de vot și rău destul că nu-i, că de era, totul ținea doar până după următorul scrutin, ci avem de-a face cu nebunia incertitudinii, că în orice parte ai căuta, ți se profilează doar soluții nefavorabile, încât sinele ar vrea să migreze din dimensiunea asta utopic-matematică, în care trebuie să cuantifice toate soluțiile rele în necunoscute anticipabile ale unui sistem imens de ecuații, cu care nu-ti vine să-ți încerci puterile minții.

Și-atunci, unii se mint, trăind plenar incertitudinea, savuros chiar, ca niște Iovi biblici asumând cu religiozitate neputința și statutul de paratrăsnet al deziluziilor unui despot convențional, creator nefericit de propria-i creație, timp în care alții, îndulcind minciuna, glisează către un lirism deșănțat, unde la rândul lor să se joace de-a dumnezeu, cu personaje imaginare.

Nu există cale de mijloc, deși eu încerc s-o găsesc, ca un arlechin nimerit din greșeală în conștiința unui echilibrist de circ, incitat de aplauzele de jos ale unui public insensibil și condiționat de sus de biciul subzistenței în parametrii societății contemporane și pășesc orbește pe sârma incertitudinii. Ca plus de efect butaforic, furnizor de adrenalină terților privitori, constat că tălpile mi-s goale, grosimea sârmei a fost special redusă la dimensiunea atomului de heliu[30] *și încinsă până la punctul de topire al acestui element chimic. Cu fiecare pas făcut, simt cum calea pe care am apucat-o mă despică de-a lungul fiecărui picior, încet, e drept, fără grabă, întâi falangele, metatarsienele și tarsienele, despicarea se opintește nițel în calcaneu și astragal, apoi urcă molcom secționându-mi tibiile și fibulele ca niște mediane geometrice, fără dubii că va trece fără prea mare efort și de rotule, pentru deliciul trecerii ulterioare prin femur. Or de-aici se naște o altă*

[30] Prezența heliului a fost observată pentru prima dată pe 18 august 1868.

incertitudine, că odată cu pelvisul se cam termină simetria demiurgică și despicarea și-ar pierde din finețe. Extrapolând însă, anticipez că atunci când gândurile ar urma să fie despicate în două simetrii, ele s-ar putea confunda cu electronii atomilor de heliu și fragmentele gândirii mele ar alimenta infinitul pentru un alt echilibrist. Cred că abia atunci mi-aș găsi eu echilibrul, noima de punct de materie, cât și particulă de energie, stabilă și incertă fărâmă de dumnezeire... Sau nu.

O altă perspectivă nu văd, deși e obligatoriu să existe fiindcă, nu-i așa (?!), fizica predestinării e soră de sânge cu Sfânta Probabilitate, care, când vrea ea, ne coboară destule trepte de la înălțimea impresiilor noastre despre sine, ducându-ne foarte aproape de punctul din care țâșnesc coordonatele tridimensiunii, ne dezbracă de ifose și pune pe noi reflectorul cel mare cu halogen, încât instantaneu închidem ochii care ne ustură și încercăm să găsim puncte interne de sprijin. Și ne lasă acolo, puși la colțul existenței, semnificativi abia cât un punct material în mecanica newtoniană.

Când întreaga noastră dermă s-a îmbibat cu lumină și pleoapele translucide au negociat cu pupilele fasciculului ca fiind acceptabil, clipim, clipim mai des și căutând să ne înțelegem noul status, ne resemnăm că singura certitudine a existenței noastre în acele clipe de trimitere la colț este planul de sub tălpile noastre, că toată măreția de odinioară ne e abia o umbră, banală proiecție în planul suport.

Și ne ridicăm ușor, întâi proptindu-ne în palme și sprijinindu-ne în genunchi, ca pregătiți de o pioasă și inutilă rugăciune, apoi, cu mișcări sacadate în cinematica secundei, precum niște fotografii așezate într-o succesiune logică, ajungem în poziție aproape verticală, nesiguri pe noi, dar avem palma dreaptă sprijinită de un perete și

stânga de celălalt perete al colțului la care am fost puși. Or asta nu e altceva decât punctul de pornire spre o altă încercare în tridimensiune.

Nu credeți?

Cordial,

Dan Arin

9. Sora Mimmi

Mimmi Jansen era o blondă frumoasă, născută în Closter, New Jersey, din tată olandez, emigrant pornit în căutarea aventurii în Lumea Nouă și rămas să-și facă un rost pe malul stâng al râului Hudson, și mamă localnică, nemțoaică la origini, că și părinții ei emigraseră înainte ca ea să se nască.

Femeia a fost crescută în libertatea de gândire a tatălui și s-a bucurat de o bună educație, grație regulilor lejere din comunitatea de olandezi și rigorii mamei. Având și rezultate bune la învățătură, în toamna anului 1915 părinții au trimis-o să studieze servicii publice la Penn State College din Lehigh Valley. Vremurile tulburi și insuficiența banilor au făcut-o să renunțe la studii doi ani mai târziu, dar cum apucase să deprindă stenografia și își însușise cunoștințe despre administrație, legi și economie, nu i-a fost deloc greu să se angajeze întâi grefieră la tribunalul din Chester, ulterior ca redactor la un ziar local din Pittsburg și mai apoi, căsătorindu-se cu un quaker, a ales să urmeze o școală de surori medicale, să aibă grijă de oamenii aflați în suferință. Așa se face că imediat după absolvire, fiind mare nevoie de personal medical, a găsit un post în Pennsylvania Hospital, adică la nici șapte sute de yarzi de școala unde

studiase. Doi ani mai târziu, soțul, găsind potrivit să-și înceapă o afacere în Erie County, a ajuns să lucreze în așezământul pentru pacienții cu tulburări mintale Bright Hearts.

Dar fericirea n-avea să o țină prea mult, că după ce casa li s-a luminat cu nașterea întâi a micuței Emma și apoi a juniorului Tom, soțul plecat la treabă a fost strivit în gară de o încărcătură de bușteni desprinsă de pe un vagon, că de comerț cu lemn se ocupase omul ei.

Așa că, de-atunci, sora Mimmi a cerut să lucreze doar în schimbul de dimineață, ca să-și poată vedea și de creșterea copiilor minori. Norocul ei e c-avea o vecină tare săritoare și care s-a oferit să le poarte de grijă copiilor cât femeia era la serviciu.

10. A treia scrisoare

Domnule profesor,

Nebuniile arareori cântă în zori. E și greu să deslușești o nebunie, fie ea și mică în zumzetul dezdormirii matinale, când nici cafeaua nu și-a făcut așteptatul efect și, alergând spre truda zilnică, subconștientul reinventează vise, iar conștientul încearcă să se readune din imaginar.

La prânz, foamea și somnul plictisului de mijloc chinuie existența, așa încât nici măcar sexul nu poate genera eventuale acorduri care să descâlcească o nebunie.

Seara, în schimb, nebuniile cântă mieros precum femeile cu coadă de pește, aducând omul etalon în pragul păcatului, ispitei ori măcar al micilor pofte. Și poftele nu lipsesc, ele se înmulțesc, se diversifică sub liedul nebuniei... și oamenii încep să le deslușească!

Când cerul înnegurat de-a binelea începe să plesnească din țesături și luminițele universului invadează

cerul, nebunia, precum pisicile cartierului, aleargă la întâlnirea cu sortiții, biete făpturi rămase fără apărare din cauza lipsei de visuri, a prea multor griji, a logicii excesive.

Și mieunatul ei melodios ia mințile și le duce de-a valma pe-o ipotetică insulă, unde-o ipotetică Circe se dedublează, se triplează, se multiplică de câte ori e nevoie și apariția suavă, apetisantă alienează emoțional toată suflarea de parte bărbătească ori, după caz, ia forme masculine pentru ispitirea femeilor, arătându-se lor ca poștași, zugravi cu salopeta înnodată neglijent peste bustul gol, actori de pe Broadway adânciți până la confuzie în roluri de Don Juani cu pălării de fetru și monoclu sau de medic pshiatru, căruia, nu-i așa, nu-i e interzis niciun fel de consult, astfel încât fiecare îmbrățișare episodică a dendritelor cu axonii vecini să poată fi cuantificată în nivele de paroxism...

Al dvs.,

Dan Arin

Terminând de citit, profesorul Morrison și-a făcut griji cu privire la starea de luciditate a semnatarului acestei scurte epistole și a gândit c-ar trebui să suplimenteze cu suport medicamentos starea de bine a pacientului. Dar n-avea s-o facă imediat, ci doar în caz de recidivă asemănător de acută.

11. Ultimul Hamilton

Doctorul Fred Lewis Hamilton, pus în temă de personalul așezământului cu excentricitățile rezidentului de la camera 11, a început să devină din ce în ce mai curios, mai ales că apucase să afle și de așa-zisa corespondență

epistolară a acestuia, așa încât aproape în fiecare zi îi cerea sorei Mimmi să-i facă telefonic un rezumat al zilei precedente.

La început, s-a amuzat aflând că pacientul scria pe ce întâlnea în cale, asta părându-i o lipsă de seriozitate, însă când auzea ce probleme reușea pacientul să abordeze și ce întrebări pertinent formulate punea asupra unor teme științifice de actualitate, scrierile acestuia i-au stârnit cu adevărat interesul.

Mai mult, faptul că fostul director al spitalului din Pittsburg se pensionase și consiliul de administrație a adus un extern pentru a-l instala ca manager, Fred s-a simțit trădat. Mult timp i se insinuase că el va fi succesorul de drept al fostului director, așa că situația creată l-a deranjat, nemulțumirea lui deloc ascunsă a deranjat administrația, așa că începuse să-l bată gândul retragerii definitive în Meadow Forest. Ca să se convingă o dată-n plus, a sunat-o pe sora Mimmi și i-a spus că urmează să vină în vizită și să facă pregătirile necesare, că va rămâne câteva zile bune.

Bunicul Hamilton avusese grijă să rezerve un colț de proprietate pentru uzul exclusiv al familiei, așa că sora Mimmi trebuia să trimită o femeie să măture, să șteargă praful, să spele geamurile și să lustruiască parchetul și mobila, că doctorului Fred îi plăcea curățenia absolută.

Casa ridicată de bunicul Hamilton nu era mare, avea abia două dormitoare, un salon, o bucătărie mică – asta unde gândise că mereu se va găti suficient în bucătăria așezământului –, baie și un birou. În spatele casei, curtea era o bucată defrișată din pădure de doar 1.000 sq ft, cât pentru un petic de intimitate.

Așa că încă din preziua sosirii sale toate au fost puse în bună rânduială, iar în dimineața zilei de 23 mai 1924, mașina stăpânului locului a poposit în fața Bright Heart Residential. Era puțin trecut de 11 a.m.

Cum n-apucase niciodată să țină în mână scrisorile pacientului, cu atât mai puțin să-și plimbe în voie ochii peste rândurile scrise, i-a spus sorei Mimmi că vrea să-i deschidă de îndată ușa cabinetului de la etajul întâi, acolo unde până să plece la Pittsburg era locul lui de consultație. Sora Mimmi a dat să-i spună ceva, dar doctorul Fred n-a mai stat s-o asculte și a pornit vijelios pe scări. În urma lui alerga sora Mimmi și alți trei angajați. Din cauza zgomotului pașilor atâtor oameni, unde pe holurile așezământului era o liniște deplină mereu, unii rezidenți au deschis ușile să vadă ce se întâmplă. Majoritatea dintre aceștia îl cunoșteau și i-au dat respectuoși binețe, iar el și-a temperat avântul. Când a ajuns în capătul holului, s-a oprit, a tras aer în piept și a așteptat să fie ajuns de sora Mimmi. Aceasta a deschis ușa care dădea în balcon, unde câțiva pacienți își bucurau privirile cu jocul auriu al soarelui reflectat în tresărirea lacului Erie și profitau de aerul proaspăt, părimăvăratic. Apoi, doctorul i-a făcut semn surorii să deschidă cu cheia ușa cabinetului.

- E deschis, i-a răspuns ea sfioasă, iar doctorul a apăsat clanța.

Odată intrat în cabinet, nu mică i-a fost surpriza să descopere un om stând în jilțul lui, ca și cum acela i-ar fi fost locul dintotdeauna. Doctorul s-a întors mirat spre asistentă, dar aceasta n-a reușit să scoată niciun cuvânt.

Omul de dincolo de birou s-a ridicat în picioare, ușor stânjenit a tras de marginile sacoului cadrilat și i-a închis nasturii, apoi, ocolind biroul, s-a îndreptat spre ultimul dintre Hamiltoni.

Acesta, încă siderat, îl măsura din cap până-n picioare pe cel care se apropia de el. Vedea un om înalt, cu ochi albaștri și păr grizonant, îmbrăcat impecabil cu un costum scump, care numai ce-și lăsase pipa sprijinită în

imensa scrumieră de bronz. Mirosea a tutun englezesc și a parfum cu mosc.

Abia atunci s-a dumirit Fred Hamilton cu cine-avea de-a face și, zâmbind larg, i-a întins mâna prietenește. Și ca să-l asigure pe interlocutor că l-a recunoscut, i-a spus:

- Mă bucur să vă văd, Mr. Dan.

Acela a fost un moment cu adevărat stânjenitor. Nu, nu pentru toată lumea, doar pentru cel care abia se ridicase de la birou.

- Mă iertați, a spus el șoptit, mirat de-a binelea. Sunt profesorul Morrison, Arthur H. Morrison, domnule Hamilton.

- Ah, da, îmi iertați confuzia. Nepermisa confuzie, aș zice, domnule profesor. Abia am ajuns și se pare că sunt cam obosit.

Și dorind să se pună la curent cu noile informații, a continuat:

- Credeți c-ați putea să-mi acordați câteva minute mâine dimineață?

- Desigur, domnule doctor, dar nu înainte de 7 p.m.

- De ce nu înainte? a întrebat Fred Hamilton mirat.

Profesorul a zâmbit îngăduitor, apoi a șoptit:

- Pentru că atunci am întâlnire cu sora Mary, care-mi dă raportul despre cum și-a petrecut noaptea rezidentul de la camera 11...

Doctorul a clătinat afirmativ din cap și a ieșit buimac din cabinet. În urma lui venea sora Mimmi.

- Cine Dumnezeu mai e și sora asta, Mary? a întrebat-o mirat.

Atunci, stăpânindu-și cât de cât râsul, femeia i-a răspuns:

- Cum cine?! A treia lui personalitate...

Antonia-Leontina Marta, Sânmartin, Bihor
– Premiul Special al Juriului, Secțiunea Proză

Umbrele Infernului

Prolog

Bine te-am regăsit, drag călător! Ne întâlnim din nou și chiar îți admir curajul. Te rog, lasă-mă să vorbesc. Urma să spui că nu ne cunoaștem, dar te înșeli. Vei fi plăcut surprins sau poate îngrozit când vei afla câte lucruri am văzut eu în a mea cealaltă viață. Te-am văzut pe tine și pe cei de dinainte de tine. Te cunosc mai bine decât o faci tu însuți. Încă de acum câteva secole am știut că vom călători împreună. Când te-ai născut, am fost anunțată și încă de când erai mic copil te-am privit din pereții casei tale ori de undeva din dublul tăiș al oglinzilor cum devorezi orice adunătură de litere îți cade în mână. Cât despre ceea ce urmează să-ți arăt... Nu mulți ar putea supraviețui, cel puțin, nu cu mintea întreagă, dar nu îmi fac griji în privința ta. Știu cine ești.

Fiecare poveste, ca și aceasta, de altfel, este povestea unui visător. Al nostru este el – Păpușarul – și obiectul visului său, ea – Dhalia Liccaro. Și, ca toate poveștile, și aceasta ne înfățișează un tărâm al minunilor, un rai, un iad, căci, până la urmă, care e diferența? Un circ, un sanctuar, o casă de nebuni, un azil de coșmaruri, o morgă a destinelor, și, în final, o iluzie.

Așadar, ca înainte de sfârșit de lume, te invit cu mare drag să faci cunoștință cu alaiul meu de ciudați, proscriși, nebuni și tragedii nemaiîntâlnite până acum. Unii ți se vor

părea răi sau chiar urâți, dar nu e o problemă, vei învăța să îi iubești, așa cum am învățat și eu. Până la urmă, într-un circ al ororilor, cine să te țină în viață dacă nu iubirea?

*

Prima și cea mai groaznică plăsmuire a Păpușarului este *Raptorul*, poreclit și *blestemul alb* de muritorii care nu au habar că *blestem* este un cuvânt prea mic pentru această creatură. Ceva înalt cât cerul și minuscul cât crăpătura din podea. Cel mai de temut coșmar din câte pot exista, o bucată de semiunivers, cu trupul despicat, sângerând smoală și întuneric.

În fiecare seară, acest coșmar fură câte o viață și o devorează o noapte întreagă, niciodată mai puțin. Victima se trezește brusc din cel mai dulce somn pe care l-a avut în întreaga sa existență, iar în fața ochilor i se înalță monstruozitatea mai sus pomenită. Coastele sale, ca niște mâini dibace cu gheare enorme și însângerate, se înfășoară în jurul nenorocitului aflat încă în pat. Din exterior, nu vei vedea nimic, dar, odată ajuns în interior, vei afla că Iadul este de un milion de ori mai primitor. Nu vei ști când l-a luat pe cel de lângă tine; nu vei auzi niciun zgomot, niciun țipăt. Nimic. Afli că nu mai e atunci când nu îi mai vezi trupul. Vei ști că a fost el. Și ca să te convingi, uită-te după fire de praf alb – urma lui. Am auzit că e ghinion să o ștergi și nu știi când se poate răzgândi și se întoarce după tine. Lasă vântul și timpul să rezolve problema.

Privighetoarea, dragul meu călător, e cea mai letală dintre mulții noștri artiști, după Raptor. O femeie subțire, cu un păr până la glezne, făcut din flăcări de cel mai intens roșu din univers, cu un mijloc atât de subțire, încât ai impresia că la cea mai mică adiere se va frânge în două, și cu o voce ca de înger, dar în care nu te poți încrede. Și, ține minte,

niciodată, dar niciodată să nu închizi ochii în timpul cântecului ei. Ai făcut-o și ești pierdut pe vecie, mințile îți vor rătăci secole întregi, până când ea îți va da drumul. Dar te avertizez, asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Păpușarul, marele nostru creator, artistul torturat, împărat peste toate ororile și tragediile din lume, este cel mai crud, nemilos și totuși blând din câte există. Nu vei ști niciodată dacă una dintre creaturi este plămădită de el, dacă s-a născut cum se naște orice ființă sau dacă a existat de la începutul timpului, atât este de exact în arta lui. Dar totuși, crede-mă când îți spun, Păpușarul nu este decât un visător, la fel ca tine, ca mine și ca oricare ființă.

Acum, se pare că a rămas doar Dhalia Liccaro. Pe ea nu o are, pe ea o dorește. O dorește și ar face munții lacuri pentru a o obține. Fiică de cine știe ce, un copil din flori pentru noi, oamenii de rând, proveniență pe care Păpușarul nostru probabil o cunoaște, dar o ține numai pentru el. Ochi bicolori, unul verde ca jadul, cu firișoare ca niște pâraie de aur topit, și unul violet, străbătut de flăcări roșii care dansează neîncetat. Talente? Nu îmi sunt cunoscute, dar e superioară tuturor, e letală.

Capitolul 1

– fragment –

Azi e ziua cea mare. În sfârșit, mult așteptatul circ sosește în oraș. Aștept cu nerăbdare acest moment încă de la vârsta de 5 ani, ceea ce înseamnă o cruntă așteptare de mai bine de doisprezece ani. Credeți-mă, e insuportabil. Bineînțeles, au fost nenumărate circuri, dar niciunul ca acesta, sau cel puțin, așa mi s-a spus. Am ascultat atâtea povești despre spectacolul creat de vestitul și temutul Păpușar, încât le-am pierdut șirul. Încă de când am auzit

prima dată de acest spectacol, m-am văzut în una dintre lojele aglomerate și gălăgioase, unde doar cei mai curajoși își au locul. Da, am fost un copil ciudat. În locul fricilor copilăriei am avut un curaj exagerat, care de multe ori mă împingea să fac lucruri nesăbuite, spre exasperarea bunicilor mei. Dar printr-o oarecare minune, încă sunt întreagă și pregătită de alte peripeții. Mulți se tem de circ și spun că dacă va veni în oraș ne va aduce numai ghinion, care va dăinui secole întregi, dar eu nu am nicio îndoială că va fi o experiență de neuitat.

Eram deja aproape de pajiștea unde fusese instalat uriașul cort al circului când mi-am dat seama că biletul meu nu mai era în buzunarul jachetei. În timp ce îmi verificam disperată toate buzunarele, zona a devenit din ce în ce mai aglomerată. Oare toți acești oameni mergeau la spectacol, deși se temeau atât de tare chiar și de ideea că aceste persoane se află în oraș? Mă îndoiesc. Probabil stau și se uită de departe, de frică să nu îi deoache vreun spirit sau ce își mai închipuie că se află aici. Sunt doar niște oameni deosebit de talentați.

– Uită-te pe unde mergi, fato!

– Îmi pare rău! am țipat în urma mea la persoana peste care am dat.

Bărbatul îmi întoarse o privire nu prea amabilă. Ciudat, nu îl cunoșteam. Probabil era de prin zonă, venit pentru spectacol.

Lăsând la o parte persoanele morocănoase, marea mea problemă era biletul lipsă și faptul că circul nu dădea decât o singură reprezentație în fiecare locație. Erau foarte stricți în ceea ce privește biletele. Prin acel bilet dovedeai că ești pregătit să îți asumi riscul de a intra și de a asista la toate numerele artiștilor Păpușarului. Se zvonește că pe Păpușar nu îl poți păcăli, minți sau evita. Odată ce îl cunoști, și el te cunoaște pe tine, iar dacă el poruncește, ziua

următoare se poate ca toată lumea să uite de existența ta, să devii invizibil pentru ei și să te învârți bezmetic prin lume, până când îți pierzi mințile. Povești, desigur, dar sunt de ajuns să sperie majoritatea oamenilor.

Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să îmi pierd biletul. Atâția ani de așteptare și totul în zadar!

– Hei, roșcato, cauți ceva? Am impresia că te-ai rătăcit. Intrarea e pe cealaltă parte.

Un omuleț mic, cu pielea ca de porțelan, fu cel care vorbi. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în partea din spate a cortului, la intrarea personalului.

– Nu, e în regulă. Îmi căutam biletul, nici nu mi-am dat seama cum am ajuns aici. Se pare că l-am pierdut. Când în sfârșit am avut șansa, după atâta timp, probabil tocmai mi-a fost suflat de sub nas de o pală de vânt.

– Of, dar asta nu e deloc corect, se bosumflă și omulețul, trântindu-și fundul pe iarbă. Stai așa, am o idee!

Sări în picioare și dispăru în cort. După câteva momente, se întoarse, fluturând triumfător deasupra capului ceva strălucitor. Când fu mai aproape de mine, mi-am dat seama ce ține în mână. Era biletul de aur, cel care îți permitea ca după spectacol să te plimbi printre artiștii aflați în spatele cortinei. Era, probabil, cea mai mare onoare a unui spectator. Văzându-mi privirea de cunoscător, omulețul îmi întinse biletul de aur și zâmbi larg.

– Acum, visul ți se va împlini, copilo.

Puțin dezorientată, i-am întins înapoi biletul, clătinând din cap.

– Nu pot accepta așa ceva. Nu pot lua onoarea altui om, doar pentru faptul că sunt neîndemânatică și mi-am pierdut biletul.

Omulețul își încrucișă mâinile peste piept, refuzând să ia acea foiță aurie care aduce atâtea privilegii.

– Nici gând! Nu am de gând să îl iau. E al tău acum și nu va mai funcționa la alt om.

Învinsă, am vârât biletul în buzunar și i-am zâmbit recunoscătoare.

– Îți mulțumesc atât de mult, domnule... Îmi pare rău, mi-ai putea spune numele tău?

– Oh, nu, nu, draga mea. Numele au o putere extraordinară asupra noastră, cei micuți. Dar totuși... Dacă promiți să nu spui nimănui, îți voi dezvălui numele meu.

– Fii fără grijă. Ai fost bun cu mine, nu am de gând să fac opusul.

– Bine, bine, vino, apleacă-te puțin. Numele meu este Rumpelstiltskin, un nume foarte puternic, copila mea. Ai mare grijă cum îl întrebuințezi. Îți poate fi de folos, dar te și poate băga în groapă.

În timp ce mă îndepărtam, mi s-a părut că îl aud cântând ceva despre ochi roșii și demoni.

– Ciudat omuleț, am murmurat pentru mine în timp ce mă îndreptam spre intrarea principală.

La casa de bilete stătea o femeie, dacă era să mă iau după voce, deoarece nu o puteam vedea încă. Așteptând la coadă, am încercat să zăresc ceva prin intrarea în cort, dar era imposibil. Părea că înăuntru este un întuneric absolut, iar lumina nu depășea prelata nici măcar un centimetru. Deși nu erau mulți oameni înaintea mea, a durat o veșnicie până să îmi vină rândul. Nici măcar din fața standului nu puteam să văd femeia, dar vocea ei compensa lipsa imaginii. Părea că vine de peste tot și de nicăieri. Aveai impresia că e în spatele tău, apoi în stânga, chiar și deasupra ta, dar când întorceai privirea, nu era nimeni. Erai doar tu și întunericul absolut de dincolo de intrare. Încă puțin nehotărâtă dacă să folosesc sau nu biletul de aur, am strecurat mâna în buzunar și l-a scos pentru a i-l arăta persoanei din umbră. Pentru câteva momente, parcă lumea

amuțise, apoi un sunet înfiorător, ca un țipăt, se aruncă asupra mea din toate părțile. Știam ce e, dar nu îl auzisem niciodată. Puține persoane au avut ocazia, dar și mai puține s-au întors pentru a putea povesti. Da, era periculos. Și da, nu toți cei care intrau se întorceau la fel. Asta dacă o făceau. Nu degeaba este un circ al ororilor. Cele mai groaznice și totuși fermecătoare lucruri se petreceau aici.

– Intră, rosti acea voce fără trup.

Fără să mai stau pe gânduri, am pășit în întunericul de nepătruns al cortului. Nu reușeam să zăresc nimic, iar liniștea era ca de mormânt. Nu se auzeau voci de afară, nici dinăuntru, nici măcar a femeii de la intrare. Părea că toate simțurile îmi sunt neutralizate.

Am întins mâinile în lateral, apoi în față, chiar și în spate, în speranța că voi da peste ceva solid. Nimic. Doar un infinit negru și mut. Niciun punct de reper, nimic care să dovedească faptul că nu plutești undeva în univers. Am renunțat. Am renunțat la a mai căuta ceva de care să mă agăț, fizic sau cu gândul. Am închis ochii și mi-am lăsat picioarele să mă poarte singure unde vor ele. Apoi, m-am lovit de ceva. Nu ceva solid, nu un zid: o prelată. Asta era. Am ajuns în locul în care am visat mereu să fiu. Am dat prelata la o parte, iar zgomotul m-a izbit din plin. Muzică, râsete, țipete, aplauze, voci care pariau pe cine nu se va mai întoarce acasă, pe cine va avea biletul de aur.

Probabil asta e, mi-am spus în gând. Tot ce trebuie să faci e să te lași purtat de... val. Ca și în nisipurile mișcătoare, cu cât te agiți mai mult, cu atât te scufunzi mai repede. De aceea doar cei curajoși pot să intre. Dacă te agiți în acel întuneric, nu vei mai ieși vreodată de acolo.

Am pășit cu încredere în ceea ce e marele meu vis. În stânga și în dreapta mea erau câte patru rânduri de bănci, care continuau până undeva departe, imposibil de zărit de la nivelul solului, de unde mă aflam eu. Totul părea atât de

mare, de înalt, încât mă simțeam ca o furnică într-o piață aglomerată. Era imens. Totul. Cortul era atât de înalt, încât nu îi vedeam tavanul, și atât de lung, încât nu reușeam să văd unde e partea opusă, dar din afară era la fel ca oricare alt cort de circ. Era uimitor și depășea orice așteptare am avut de la acest loc.

Am urcat treptele și m-am așezat pe al doilea rând, chiar în centru. La câțiva metri de mine se afla un grup de oameni foarte gălăgioși, care țipau care de care mai tare, cine va ceda primul, pariind sume exorbitante. Din câte se pare, eram singura fără însoțitori.

Lumina s-a stins și toate vocile au amuțit instant, de parcă cineva ar fi apăsat un buton. Raza unui reflector a țintit mijlocul arenei, unde în cele câteva secunde de beznă a apărut un om. Era înfășurat într-o mantie atât de lungă, încât nu i se zăreau nici măcar pantofii. Ținea capul plecat, iar jobenul îi era tras până peste ochi, umbrindu-i fața. Când a început să vorbească, vocea îi răsuna din toate părțile, iar el nu părea să depună vreun efort pentru a se face auzit. Dar vocea lui... Te prindea în mrejele ei ca o vrajă. Avea un timbru ce nu putea fi numit decât perfect.

– Bine ați venit, dragi Obișnuiți! Sper din toată inima mea împietrită că știți unde vă aflați și la ce urmează să asistați. Dacă nu sunteți dispuși să vă asumați riscul, mai aveți câteva zeci de secunde să părăsiți sala.

În total, din toată sala, au plecat grăbiți spre ieșire șapte oameni.

– Șapte, murmură el. Se pare că și în această seară avem un număr magic. Rugați-vă pentru ei să le fie îngăduit să iasă din beznă. Până la urmă, magia trebuie și ea alimentată cu ceva.

Sala a început să forfotească de șoapte, iar oamenii se agitau pe locurile lor. Erau cu adevărat speriați, iar spectacolul nici nu începuse încă.

Omul acesta avea ceva special. Simțeam o forță care îmi atragea privirea spre el, oricât de mult m-aș fi împotrivit. Am închis ochii pentru câteva secunde, iar când i-am deschis, el se uita fix la mine. Nu puteam clipi. Când începu să vorbească, ochii îi rămaseră pironiți într-ai mei.

– Eu sunt Păpușarul, creatorul tuturor coșmarurilor și speranțelor spulberate, al ororilor, al proscrișilor. Sunt cel care a dat viață a ceva oribil și totuși încântător. Sunt tatăl acestei adunături de ciudați, stăpânul pericolelor și al plăcerilor. Dacă încă sunteți aici, înseamnă că aveți un scop, o chemare alături de mine și de artiștii mei consacrați, sau vă doriți un spectacol de neuitat, care pentru unii poate dura veșnic.

Făcu un pas în spate și dispăru în beznă. Raza reflectorului fu și ea oprită, iar din sală se ridicară murmure de teamă și confuzie. Prima dată a fost o bătaie. Apoi încă una și încă una, până ce tobele au răsunat în sală, iar lumina a crescut odată cu intensitatea și frecvența loviturilor. Lumina era îndreptată spre tavanul circului, de unde atârnau două trapeze. De fiecare dintre acestea era agățată câte o fată. Ambele purtau același fel de costum mulat, cu mâneci lungi și un decolteu adânc, singura deosebire fiind culoarea. Una purta alb, iar cealaltă negru. Fiecare avea câte o sabie în mână.

– Ele sunt Lebăda Albă și Lebăda Neagră, învățate să iubească zborul, muzica și moartea. La sfârșitul acestui număr numai una dintre ele va mai fi în viață.

Tobele amuțiră, iar o străfulgerare de lumină dădu startul competiției. Cele două artiste pășiră în gol, atârnate de barele trapezelor. Erau grațioase și făceau totul cu o ușurință extraordinară, de parcă ar fi avut greutatea neînsemnată a unei pene. Părul roșcat al Lebedei Negre flutura în vânt în urma ei ca o flacără. Chiar era o flacără. Mâinile ei deveniră incandescente, lăsând urme negre pe

bara de care se ținea, însă fără să îi dea foc. Era ca o umbră care se legăna peste capetele noastre. Lebăda Albă era ca un punct de lumină, cu părul alb, lung până la talie și prins într-o coadă înaltă. Bara ei era acoperită de gheață. Artistele se apropiau din ce în ce mai mult una de alta.

Atunci a început cu adevărat spectacolul. Flăcări zburau din mâinile Lebedei Negre și țurțuri de gheață din mâinile Lebedei Albe.

– Elementul opus este otrăvitor pentru cealaltă Lebădă, se auzi vocea Păpușarului. Nu e nevoie decât de o lovitură bine țintită pentru a decide câștigătoarea.

Dar evident, cele două știau să facă spectacol. Pentru asta erau instruite. Trapezele se legănau paralele. Când au trecut una prin dreptul celeilalte, s-a auzit un sfârâit. O flacără și-a ars adversara; un țurțure și-a tăiat rivala. Ambele erau rănite, dar spectacolul trebuia să continue. Oamenii începeau să strige. Unii își susțineau preferata, alții icneau de groază. Entuziasm și frică, într-un amalgam de exclamații și cuvinte neinteligibile.

Lebedele se legănau cu o viteză mult mai mare decât ar fi avut în mod normal un trapez, luându-și avânt la fiecare răsucire. Sabia Lebedei Negre trasă un arc în aer chiar în dreptul celeilalte, lăsând în urmă o dâră roșie de-a lungul coapsei imaculate a Lebedei Albe. Mulțimea începu să huiduie. Se pare că majoritatea erau susținători ai artistei înghețate. Rănita se propulsă înainte, apucându-se de trapezul celeilalte. Lebăda Neagră o arse. O apucă de mâini, de picioare, o lovi și o împinse în încercarea de a o arunca în gol, dar adversara ei nu se dădea bătută. Când trapezul liber trecu prin dreptul lor, Lebăda Albă se apucă de acesta, iar în saltul ei reteză una dintre frânghiile care susțineau bara celeilalte. Mulțimea era în delir, deja în picioare pentru a scanda numele câștigătoarei. Dar artista înflăcărată nu căzu. Cu frânghia retezată înfășurată în jurul mâinii pentru

a-și susține greutatea, azvârli sabia direct în inima înghețată a Lebedei Albe. Aceasta înțepeni, holbându-se la mânerul sabiei ce îi ieșea din piept, după care își aținti privirea în ochii rivalei și amândouă plecară capetele. O flacără țâșni din mâna Lebedei Negre și cuprinse trupul neînsuflețit al artistei care nu mai atinse pământul decât sub formă de cenușă.

Peste mulțime se așternu liniștea. Nimeni nu se aștepta ca una dintre ele să moară cu adevărat. Doar era un spectacol, nu? Oamenii începură să se agite, iar unii chiar să țipe că așa ceva nu este permis și va fi pedepsit de lege. Ochii mei erau ațintiți asupra acelei grămăjoare, ultimele fărâme din acea fată superbă, și știam cu siguranță că mai urmează ceva, că spectacolul nu ajunsese la final. Ceea ce nimeni nu observa era faptul că cenușa începuse să se strângă în forma unui trup, să se înalțe și să ardă iar; și din lumina orbitoare a apărut Lebăda Albă, nevătămată. Ținându-se de mână, cele două artiste au făcut o plecăciune, iar publicul a izbucnit în aplauze furtunoase, țipete și fluierături.

Lumina s-a stins, iar oamenii au amuțit în bezna cortului. Asta însemna începutul unui nou număr. Când razele reflectoarelor s-au revărsat peste ring, în mijlocul acestuia se aflau niște cai. Scheletele lor, mai exact. Se mișcau; băteau din copite zguduind pământul, iar nechezatul lor părea că vine de departe, cu ecou. Erau trei la număr, așezați unul lângă altul, umăr la umăr, copită la copită. Pe spinarea celui din mijloc stătea o fată ce nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, cu părul negru ca abanosul lăsat liber pe spate. Era frumoasă. Părea o păpușă cu pielea palidă ca porțelanul, dar ochii în care ardeau flăcări erau un avertisment că nu ar trebui să o superi vreodată. Costumația ei era simplă: o rochie complet albă, ce îi flutura până în dreptul genunchilor, iar în picioare avea

o pereche de balerini din pânză. Calul de sub ea bătu din copite și la un mic semn al fetei, o răsucire de încheietură, ceilalți doi porniră în galop în jurul arenei.

Fata își ridică mâinile deasupra capului, făcând flăcări să țâșnească din acestea. În calea fiecăruia dintre cei doi cai care erau foarte aproape de loje, focul se înălța de câțiva metri. Din mulțime se auzeau exclamații de surprindere sau înjurături provocate de fierbințeala vâlvătăilor care sorbeau pământul din calea lor și îl înghițeau cu poftă. Cercuri de foc se formaseră în arenă plutind la câțiva metri de sol. Fata își examină atentă opera, apoi dădu pinteni calului. Galopa atât de repede, încât era greu de văzut. Armăsarul părea o umbră în continuă mișcare, iar fata de pe spinarea lui, o lumină, cu rochia fluturând în urma ei.

Sări prin primul cerc. Părea că zboară. Caii ardeau, corpul lor era făcut din flăcări. Nu mai erau scheletici. Păreau de două ori mai înalți acum, iar mușchii li se întindeau pe sub piele, tari și puternici. Galopau cu o viteză atât de mare, încât nu îi puteai urmări cu privirea fără să amețești. Flăcările cuprindeau deja picioarele băncilor, iar mulțimea începea să se agite, unii chiar să fugă. La o bătaie din palme a fetei, caii se opriră, iar flăcările dispărură, fără să lase vreo urmă.

Fata descălecă și pocni din degete, iar cei trei armăsari fură cuprinși de flăcări înalte. Când se stinseră, în locul lor rămaseră doar trei bețe perfect drepte, toate de aceeași lungime. Luminile se stinseră, iar vocea Păpușarului răsună în întuneric:

– Dragi Obișnuiți, ați avut marea onoare de a o urmări pe Enya, fata în flăcări!

Mulțimea izbucni în aplauze, acoperindu-i glasul.

– Ultimul număr din această seară este poate cel mai cunoscut, așteptat și îngrozitor număr. Ea este Privighetoarea!

Lumina reflectorului se aținti asupra acelei ființe. O femeie subțire, cu un păr până la glezne, făcut din flăcări de cel mai intens roșu din univers, cu un mijloc atât de subțire, încât aveai impresia că la cea mai mică adiere se va frânge în două.

– Și țineți minte, dragi spectatori, niciodată, dar niciodată să nu închideți ochii în timpul cântecului ei. Cei care se vor lăsa pradă, vor fi pierduți pe vecie, mințile le vor rătăci secole întregi, până când ea le va da drumul. Dar, vă avertizez, asta nu s-a mai întâmplat până acum.

Peste mulțime se lăsă o liniște apăsătoare, până când glasul Privighetorii o sparse în mii de cioburi:

Mii de stele,
Dans de iele,
Conuri de pin,
Spini de mărăcin,
Ziuă dragă,
Noapte sfântă,
Cheamă-ți vântul
Și mă sărută.
Și m-ascunde-n sânul tău
Și nu mă da celui rău.
Și mă ține lângă tine
Și nu mă da celui ce vine.
Fierbe-mi sângele în vene
Și îl fă otrăvitor.
Orice!
Dar păzește-mă de Raptor.

Și cânta, și cânta, și cânta la nesfârșit aceste versuri sinistre. Un fior îmi străbătu șira spinării. Oamenii din jurul meu erau agitați, își acopereau urechile și căscau ochii, de teamă să nu cadă în plasa Privighetorii. Dar ea părea că nu îi vede. Uitase cu totul de existența lor. Privirea ei era ațintită asupra mea. Ochii ni s-au întâlnit și sângele mi-a înghețat în vene. Irișii îi erau atât de albaștri, încât te pierdeai în înaltul lor. Un albastru atât de deschis, încât la prima vedere părea alb. Cânta fără oprire, din ce în ce mai repede. Cuvintele erau doar o învălmășeală de sunete, iar murmurul mulțimii nu se mai auzea. Gândurile mele au luat-o la goană, iar imaginea mi se încețoșa în fața ochilor. M-am ridicat de pe bancă încercând să întrerup contactul vizual, dar capul mi se învârtea atât de tare, încât m-am făcut grămadă la podea. Tot ceea ce trebuia să fac era să privesc în altă parte. În niciun caz să închid ochii.

Cântecul încetă brusc. În jurul meu era liniște; niciun murmur, niciun sunet. Nimic. Aveam impresia că cineva a apăsat pe butonul de *mut* al lumii. Poate chiar Păpușarul o făcuse. Am îndrăznit să îmi dezlipesc privirea de pe podeaua de lemn a lojelor, iar ceea ce am văzut a fost probabil cel mai îngrozitor lucru: toți oamenii aveau ochii închiși. Dacă nu aș fi știut cauza, aș fi crezut că dormeau. Dar nu. Tare aș fi vrut să fie așa. Erau cu toții sub vraja Privighetorii, iar eu eram singura conștientă. Mințile lor rătăceau prin întuneric, sau poate pe pajiști înflorite, pe când a mea era nevoită să suporte această oroare. Nu voiam să închid ochii, dar nici să îi privesc în continuare. Am început să număr liniile scândurilor din podea, inspirând și expirând o dată la cinci linii. Unu, doi, trei, patru, cinci și din nou, și din nou, sperând să aud ceva. Măcar o persoană, un foșnet, orice. Urechile începură să-mi țiuie. Trebuie să ies de aici, trebuie să ies urgent!

M-am apucat cu mâna de banca de lângă mine și m-am ridicat clătinându-mă, cu privirea ațintită în continuare în pământ. Știam unde e ieșirea. La dreapta. Trebuia să o iau la dreapta. Genunchii mai aveau puțin până să îmi cedeze, iar pământul părea o apă învolburată. Câmpul vizual mi se îngusta puțin câte puțin în fiecare secundă, întunericul de pe margini alunecând tot mai aproape de singurul punct de lumină rămas. Întuneric. Tot ce vedeam era întuneric. Îmi auzeam respirația sacadată, apoi bufnetul genunchilor mei când au lovit pământul.

*

Și uite că ne întâlnim din nou, drag călător. Poate te întrebi ce s-a întâmplat cu prietena noastră, Dhalia. Ei bine, cred că Păpușarul are planuri mari pentru ea, iar aventura de abia acum începe. Spunea ea cum că... circul ar fi periculos. Te las să te mai gândești puțin și poate îți vei schimba și tu părerea, chiar dacă știu că în acest moment ești îngrozit și te temi pentru viața micuței noastre prietene.

Aceasta a fost doar o mică parte dintre ororile pe care le are pregătite Păpușarul, dar spectacolul a fost puțin scurtat, deoarece nu se știe ce poate lua naștere din nerăbdarea creatorului nostru. Cine știe, poate o altă creatură care se hrănește cu timp, care face favoruri pentru câteva minute, ore, zile, ani, sau te convinge să îți târguiești întreaga viață pe pământ pentru un păr mai lung.

Cât despre ce a spus micul nostru omuleț care i-a oferit biletul Dhaliei, da, așa este, numele chiar au o importanță vitală în lumea noastră. Rumpelstiltskin, ține minte. Nu se știe când vei avea nevoie de el să te salveze din vreo încurcătură sau să înnoade lucrurile și mai rău.

Am auzit cândva despre un muritor care credea că poate trăi în orașul zânelor, dar odată ce și-a dezvăluit

adevăratul nume, acestea au profitat de ocazie, preluând controlul asupra minții sale mărunte. Dar să nu credeți că zânele sunt niște ființe mici și drăguțe, cu aripioare dantelate și voci de clopoței. Din contră, aceasta este doar iluzia pe care o folosesc pentru a călători în lumea muritorilor. Adevărata lor înfățișare este un coșmar. Niciodată să nu cazi la învoială cu ele, pentru că în ciuda faptului că nu pot minți, te pot trage pe sfoară în cele mai cumplite moduri.

A trecut destul timp, nu te mai rețin, știu că ești nerăbdător să afli ce se va întâmpla mai departe cu mica noastră Dhalia, așa că, te rog, ești invitatul meu să treci pragul în lumea noastră și să o însoțești în aventura ei, chiar dacă doar în calitate de spectator, deoarece mai mult nu îți pot oferi. Deși, dacă mă gândesc mai bine, ai putea fi un personaj destul de interesant. Dar hai să nu ne pripim, uneori să păstrezi distanța e cel mai bun lucru. Plus că am ales deja un personaj care te va da pe spate. Un personaj pe măsura protagonistei noastre, ceea ce a fost greu de găsit. A avut nevoie de destul de multe îmbunătățiri din partea mea, dar este aproape pregătit să își joace rolul în această poveste.

Rămâi cu bine, drag călător, ne vom revedea foarte curând.

P.S.: Ai grijă la gândacii de carte, nu sunt prea prietenoși de obicei și s-ar putea să îți ronțăie papucii. Sunt de mărimea unor șobolani, deci nu poți scăpa prea ușor. Ah! Era să uit de grimoare. Gălăgioase mai sunt cărțile astea. Păzește-ți capul, uneori mai sar de pe rafturi. Și ai grijă, nu cumva să fie vătămat vreun grimoar. Nu se știe în ce creatură se poate transforma și sunt șanse să te înghită întreg.

Capitolul 2

Întuneric.
Lumină.
Întuneric.
Lumină.

Asta e tot ce am văzut timp de ceea ce mi s-au părut a fi secole. Pleoapele îmi erau atât de grele, parcă lipite, pecetluite, interzicându-mi să mai văd lumea. Din când în când, auzeam voci. Unele umane, altele doar niște șoapte distorsionate în capul meu. Adormeam, mă trezeam și o luam de la capăt.

Și totuși, dintr-o dată, am devenit conștientă de așternutul de sub mine, de salteaua moale în care mă scufundam, de părul răsfirat în jurul capului pe pernă, de briza ușoară care îmi mângâia ochii închiși de atâta amar de timp. Nu se auzea niciun zgomot. Eram singură undeva. Un loc necunoscut, deoarece nimic din ce simțeam nu îmi era familiar. Unde am ajuns oare?

Încercând să rămân calmă, am inspirat profund de câteva ori.

Unu.
Doi.
Trei.

Și am deschis ochii. Primul lucru pe care l-am zărit fu baldachinul unui pat, apoi draperiile din jurul acestuia trase, ținându-mă ascunsă și ascunzând de mine restul încăperii. În stânga mea era un geam prin care pătrundea lumina puternică a unei zile însorite. Pe mine aveam o rochie albă, ce îmi ajungea până la glezne, largă, cu mâneci tip clopot. Semăna cu o cămașă de noapte.

M-am ridicat în capul oaselor, studiind formele neclare ce se zăreau prin draperie. O masă de toaletă în

partea dreaptă a patului, cu o oglindă rotundă, încadrată de mii de flori sculptate în lemnul ramei. La stânga ei era un dulap, după care o ușă masivă din lemn închis la culoare. Dând draperiile la o parte, am coborât din pat și m-am îndreptat spre ușă. Cu urechea lipită de aceasta, încercam să prind orice sunet mi-ar fi putut dezvălui locul în care mă aflam.

Nimic. Nicio voce, niciun sunet de pași sau orice altceva. Fără să fac prea mult zgomot, m-am îndreptat spre fereastră. Am deschis-o larg, iar ceea ce am văzut m-a izbit ca o palmă uriașă peste față. Eram într-un loc înalt, probabil un turn de câteva zeci de etaje, aflat la malul unei ape infinite. Plaja era îngustă, cu nisip alb ce lucea atât de tare în soarele puternic, încât am fost nevoită să mijesc ochii și să clipesc de câteva ori.

Sunetul făcut de cheie învârtindu-se în broasca ușii mă făcu să tresar. Am avut doar două clipe înainte ca ușa să se deschidă larg, iar primul meu gând a fost să mă ascund. M-am lăsat la pământ și m-am târât pe coate sub pat. Două perechi de cizme înalte din piele înaintară în cameră, tropăind pe podeaua de lemn. Respirația mea șuierată probabil se auzea de la câțiva kilometri distanță, așa că am făcut ceea ce făceam mereu. Am început să număr, cu ochii închiși, fiecare clipă care trecea înainte ca acele persoane să mă găsească.

O secundă.

Zece.

Douăzeci.

Treizeci.

Apoi mi-am auzit numele. O voce melodioasă de fată mă striga pe nume, din nou și din nou. Cu fiecare strigare, distingeam tot mai multă panică în glasul ei.

– Dhalia, ești aici? rosti ea pe un ton mai ridicat. Nu ne-a anunțat nimeni că o mută sau că s-a trezit mai

devreme. Rosa abia ce a eliberat-o în siguranță. Vraja a fost mult mai puternică decât în mod normal, nu a putut să o facă să cedeze.

– Dacă Privighetoarea abia ce a eliberat-o, nu aveau voie să o mute. Asta dacă au nevoie de ea întreagă la cap.

Cealaltă persoană era un băiat. Ambele perechi de picioare s-au îndreptat spre ușă, dar unul dintre ei se opri. După dimensiuni, mi-am dat seama că e fata. Probabil mai aruncă o ultimă privire prin cameră înainte să se întoarcă pe călcâie, închizând ușa în urma sa.

După ce sunetul pașilor nu se mai auzi, m-am târât de sub pat încercând să nu mă împiedic de poalele rochiei ăleia ridicole. Mi-am cules de la picioarele patului hainele purtate ultima dată când am fost conștientă, cine știe cu cât timp în urmă, dar nu puteau fi recuperate. Pantalonii aveau găuri în ambii genunchi, probabil căpătate în urma căzăturii, ultimul lucru pe care mi-l aminteam, iar bluza cândva albastru deschis, părea acum gri din cauza prafului. Înfrântă, am trântit la pământ ce a mai rămas din hainele mele. Știam că trebuie să plec de aici.

M-am apropiat iar de ușă, ascultând orice sunet mi-ar fi indicat prezența altor persoane prin apropiere. Când am fost sigură, am deschis ușa ce dădea într-un hol întunecos. Nu îi zăream capătul și nu aveam nici cea mai mică idee unde duce.

Am pornit spre capătul opus, în direcția în care credeam că au luat-o cei doi vizitatori de mai devreme, sperând să dau peste vreo ieșire. Ținându-mă lipită de perete, am înaintat fără zgomot la adăpostul umbrelor, trecând pe lângă nenumărate uși asemănătoare cu cea a camerei unde m-am trezit. Fiecare avea un model diferit, înfățișând diverse animale sau tipuri de flori, sau cele patru elemente: apa, aerul, focul și pământul. Nu îmi aminteam simbolul de pe ușa camerei din care am plecat. Nici nu țin

minte să mă fi uitat. Probabil m-aș putea învârti în cerc zile întregi, fără să îmi dau seama. Pentru mine, toate astea nu aveau nicio însemnătate. Nu știam unde mă aflu sau cum am ajuns aici.

Am cotit de două ori la dreapta, urmând șirul nesfârșit de uși, încercând să memorez cât mai multe detalii posibile, care să mă ajute să îmi găsesc drumul. Liniștea asurzitoare a fost străpunsă de niște voci bărbătești și sunet de pași. Am rotit clanța primei uși din apropiere, dar era încuiată. Am alergat la următoarea, care s-a deschis cu un ușor scârțâit și am închis-o în urma mea chiar în momentul în care vocile erau atât de aproape, gata să mă prindă.

M-am lipit cu spatele de ușă, cercetând rapid încăperea. Arăta exact ca și camera în care m-am trezit, singura diferență fiind geamul închis, cu draperiile trase și finul strat de praf ce acoperea mobilierul. Părea nelocuită, nederanjată de prezența unei ființe umane.

Holul era liniștit acum. Am deschis ușa doar puțin, cât să pot arunca o privire și să mă asigur că sunt în siguranță. După o cercetare rapidă, m-am strecurat pe coridor trăgând ușa după mine în cea mai mare liniște.

Am pornit iar de-a lungul holului. Când am luat-o la stânga, lumina orbitoare m-a izbit în față. Cu mâna streașină și cu ochii mijiți, am scrutat rapid micuța curte. Asta e. Eram aproape afară. Mai trebuia să găsesc doar drumul spre plajă, iar apoi, un mod de a ajunge acasă. Cea mai grea parte a trecut. Sau totuși... Abia acum începe.

În fața mea s-au ivit două persoane. M-am dat un pas în spate, încercând să scap de brațul băiatului, care a țâșnit după mine, dar în zadar. Încheietura mea era captivă ca într-o menghină

în mâna lui uriașă. M-am smucit încercând să scap.

– Nu te mai agita atât, rosti el pe un ton rugător, încercând să mă tragă mai aproape, limitându-mi spațiul și reducând la zero șansa mea de a fugi.

– Yan, dă-i drumul, interveni fata, punând o mână pe brațul lui. Știi că el vrea să vină de bună voie. Nu este o prizonieră.

El îmi dădu drumul, puțin nesigur totuși, și pregătit să mă prindă, în cazul în care o luam la fugă.

– Îmi poate explica și mie cineva unde mă aflu?

– Oh, îmi cer scuze pentru fratele meu. De obicei nu este atât de nepoliticos. Eu sunt Yssandra, iar nătărăul care te-a înșfăcat este fratele meu geamăn, Yan.

El ridică o mână în semn de salut, după care vorbi:

– Nu așa plănuiam să facem cunoștință. Și te rog, nu o lua iar la goană. A fost o zi lungă.

– Bine ai venit în Volery, regatul Păpușarului, continuă Yssandra, de parcă ar fi repetat un discurs deja învățat pe de rost. Noi suntem gardienii și am fost încredințați cu antrenarea ta, cu turul palatului, al regatului și cu toate cele.

Probabil expresia de uimire întipărită pe fața mea o făcu să își dea seama că nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbește. Mai mult ca sigur ochii mei își dublaseră dimensiunea obișnuită.

– Îmi pare rău, Dhalia. Nu voiam să se întâmple totul așa. Te-am căutat în camera ta, dar nu erai acolo. Cine a venit după tine?

– Nimeni.

Yssandra îi aruncă fratelui ei o privire cu un subînțeles știut numai de ei, ceea ce mi-a oferit un moment să îi studiez pe fiecare. Părul lung până la șolduri al Yssandrei era strâns la spate într-o coadă de cal. Era atât de întunecat, încât părea că absoarbe toată lumina din jurul ei, pe când al lui Yan, care îi cădea puțin pe frunte, era alb și

părea că emite lumină și căldură, reflectând razele soarelui. Și ochii lor erau diferiți. Ai ei erau negri, pe când ai lui erau de un albastru ca al mării și era atât de ușor să te pierzi în adâncurile lor. Erau amândoi înalți. Yssandra era chiar mai înaltă decât mine, iar eu nu eram nici pe departe o fată scundă, dar pe lângă el, chiar și ea părea micuță, vârful capului ei ajungând abia în dreptul umerilor lui. Purtau niște echipamente din piele și alte materiale rezistente, iar curelele tecilor le erau trecute peste piept, deasupra șoldurilor, pe brațe. Amândoi erau înarmați, fiecare având câte o sabie la centură și cine știe ce altceva ascundeau în restul tecilor.

Cei doi se holbau acum la mine, probabil la fel cum mă holbam și eu la ei. Nu știam dacă
să mă tem sau nu să stau în preajma lor, având în vedere că tot ceea ce aveam eu era rochia vaporoasă, albă și niște pantofi ușori, din pânză, iar singurul obiect ce putea fi folosit ca mijloc de apărare era cordonul ce o ținea strânsă în dreptul taliei. Asta dacă voiam să mă spânzur ca să scap, lucru ce ieșea din discuție. Ceea ce categoric nu se compara cu săbiile lor, ca să nu pun la socoteală și restul obiectelor mortale.

Am făcut un pas în spate din simplă precauție. Într-o situație-limită, chiar și cinci centimetri fac diferența. Observându-mi reacția, Yssandra sparse liniștea.

– Norocul tău că te-ai ales cu cei mai cumsecade ghizi, antrenori și toate cele. Acum, hai să te scăpăm de rochia asta și să punem pe tine ceva mai rezistent și... mai puțin transparent, încheie, cu un mic chicotit.

Avea mare dreptate în această privință. Mai mare decât aș fi vrut să recunosc.

– Ah, și nu te teme, avem la ce folosi armele, nu o să le folosim pe tine, poți să mergi liniștită în rând cu noi.

Chiar dacă Yan pare un arici la început, o să afli că e un dulce.

Yan pufni, mascându-și un zâmbet, iar Yssandra veni în dreapta mea, mă luă de braț de parcă ne cunoșteam de o veșnicie și porni în pas alert, aproape târându-mă după ea pe holurile întortocheate. Probabil știa drumul și cu ochii închiși.

– Ce înseamnă toate desenele de pe uși?

Nu voiam să par interesată, dar întrebarea pur și simplu mi-a scăpat.

– Ia uite cine s-a lăsat deja fermecată de lumea noastră, spuse Yan începând să râdă. Credeam că Păpușarul are nevoie de cineva.. cu ceva mai multă voință.

Felicitări, Dhalia, inteligentă mișcare. Mi-am dat ochii peste cap ca să trag de timp, în speranța de a găsi ceva care să mă salveze de la această primă impresie nu prea bună.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar te-ai gândit că poate o fac pentru a vă câștiga încrederea, ca apoi să pot evada?

Zâmbind la remarca mea, Yan se opri și mă apucă de cot, ținându-mă pe loc. Se așeză în fața mea, cu mâinile pe umerii mei.

– Nu ești prizonieră aici, Dhalia, nu trebuie să evadezi. Ești la fel de liberă să mergi unde dorești ca și mine sau Yssandra sau oricine altcineva. Ești aici cu un scop. Acesta îți este destinul. Ești făcută pentru acest loc, acest tărâm, această viață. Totul este al tău. Trebuie doar să accepți...

Probabil că privirea mea confuză l-a făcut să se oprească în mijlocul frazei. Yan își plecă privirea și inspiră adânc de două ori. Am dat să mă îndepărtez, dar mă ținea pe loc, cu mâinile lui mari încă apăsându-mi umerii.

– Veniți, Păpușarul ne așteaptă, interveni Yssandra, întrerupând liniștea.

Ne-am continuat drumul pe coridoare cotind de atât de multe ori, încât le-am pierdut șirul, dar cei doi însoțitori ai mei nu păreau să aibă vreo problemă. Ne-am oprit în dreptul unei uși în lemnul căreia era sculptat un simbol foarte complicat. Se distingeau niște flăcări din care creșteau lujeri acoperiți de spini aproape la fel de lungi cât palma mea, dar nu am avut timp să le studiez mai amănunțit, deoarece Yan a deschis ușa, invitându-mă să intru printr-un semn al mâinii.

– Camera ta, spuse el, după care se dădu la o parte din cadrul ușii.

Yssandra mă apucă de mână, târându-mă înăuntru după ea.

– De acum, tu vei locui aici, camerele noastre sunt la stânga și la dreapta ta. Aici ai tot ce îți trebuie, spuse în timp ce deschidea ușile unui dulap imens. Costume de antrenament, haine de zi cu zi, ghete, pantofi, bijuterii, chiar și câteva rochii de ocazie, cămăși de noapte, curele pentru arme, teci, câteva accesorii mai speciale, pentru arme, bineînțeles. Sunt preferatele mele dintre toate invențiile Păpușarului și probabil cele mai practice, adăugă cu un mic chicotit. Și nu în ultimul rând, câteva pumnale și săbii scurte pentru urgențe, adevărata comoară, se află la subsol, în sălile de antrenament. Îmi pare rău, am prostul obicei de a vorbi foarte mult și de a acapara conversația, dar de vină este probabil Yan, pentru că vorbește atât de puțin.

Fără să îi răspund, am privit absentă pereții din jurul meu. Nu putea fi adevărat. Nu voiam să fie adevărat. Cu siguranță eram prinsă în vraja Privighetorii și mintea îmi rătăcea aiurea. Probabil asta a fost, aici mi s-a sfârșit viața, cu mintea prinsă în acest coșmar, până corpul mi se va ofili și se va transforma în praf. Și totodată, părea atât de real.

Poate nu voi cunoaște niciodată adevărul. Poate nu voi mai distinge vreodată iluzia de realitate. În acest caz..., poate că ar trebui să îmi trăiesc iluzia din plin.

Dana-Ștefania Brașoavă, București
– Premiul Secțiunii „Miniaturi Narative”

Gottfrid

Aerul rece îi biciuia plămânii, dar Gottfrid continua să respire adânc, ca și cum s-ar fi sufocat, ca și cum oxigenul nu i-ar mai fi fost de ajuns. Pe burtă, cu firele de iarbă care îi gâdilau bărbia și gloanțele care îi șuierau peste tot în jurul lui, bărbatul blestema și scuipa continuu pământul străin pe care se încăpățâna să nu moară pentru că îi era teamă că acesta nu va accepta niciodată leșul unui neamț care i-a ucis zeci de fii. *Români nenorociți cu mitralierele lor cu tot!* gândi Gottfrid nervos. Din patrula lor de cercetare, doar el mai rămăsese în viață. În secunda în care se aruncase pe burtă, văzuse cum trupul camaradului său se contorsionase nefiresc în ciurul zecilor de gloanțe, lăsându-l mai singur și mai speriat ca niciodată.

Deși trecuseră ore bune de când se târa și, cu siguranță, ieșise din raza mitraliorilor, Gottfrid încă nu își făcuse curaj să se ridice de la pământ. Cum să se întoarcă la ai lui? La căpitanul Schultz? Pierduse baioneta... Cum să se prezinte în fața lui Schulz fără baionetă? Închise ochii câteva secunde, lăsând un urlet să-i elibereze plămânii.

Comandantul Schulz, înalt și foarte blond, era omul despre care, sorbind, seară de seară, cu lehamite, un lichid maroniu din gamelele pline ochi, soldații se întrebau dacă îl văzuse cineva zâmbind. În șoaptă, nou-veniții chicoteau vulgar enumerând lucrurile care l-ar fi putut destinde pe comandant, în timp ce restul, privind cu invidie aplombul lor tineresc, tăceau și înghițeau lihoarca rece, încercând să

nu-i simtă gustul. Știau cu toții că, în abatorul ăsta în care erau obligați să fie și măcelari, și carcase în același timp, nu găsea nimeni motive să zâmbească, dar asta nu îi împiedica pe soldați să îl urască pe Schulz. Urau umilința la care îi supunea pentru că, deși cunoștea bine cât de nefericiți erau, comandantul nu pierdea nicio ocazie pentru a-i înjosi. Dacă te îndemna necuratul să îl privești în ochi fie și pentru o secundă, mâncai bătaie o săptămână. Cei mai slabi de înger își găseau cu greu liniștea înainte de culcare, în urechi bubuindu-le iar și iar una dintre comenzile lui Schulz: *Drepți!* La fel ca în ziua în care Gottfrid realizase că ceea ce simte pentru Schulz nu era dușmănie, ci recunoștință. Ceasul bătuse ora 4 când căpitanul Schulz dăduse buzna în mijlocul lor, ocărându-i cu toate jignirile și blestemele pe care le cunoștea. Se plimbase minute în șir prin fața rândurilor perfect aliniate de soldați cu privirea în pământ, cercetând în detaliu postura și uniforma fiecăruia în parte, lăsându-i să se chinuie sub asaltul propriilor incertitudini: *Îmi lucesc suficient ghetele? Stau îndeajuns de drept? De n-ar observa mâneca peticită a cămășii...* La un moment dat, oprindu-se, Schulz ordonase ca toți soldații care urma să fie indicați de el să facă un pas în față, în timp ce mâna sa stângă scosese și începuse să plesnească aerul cu o cravașă. La vederea acesteia, un geamăt surd scăpase aproape la unison câtorva dintre bărbați. Mulți făcuseră cunoștință cu ea, iar revederea făcuse să pulseze cicatricile pe care aceasta le provocase în trecut. Reîncepându-și plimbarea, Schulz începuse să indice câțiva nenorociți. Rugăciunea pe care Gottfrid începuse să și-o plângă în gând fusese întreruptă de palma grea pe care comandantul i-o așezase pe umăr și care aproape îl făcuse să-și piardă echilibrul. Înghițise în sec, făcând, cu dificultate, pasul în față.

- La ultima inspecție am învățat că o cizmă lustruită ca la carte poate face diferența, așa-i, soldați?

Niciodată nu răspunsese Gottfrid mai tare și mai răspicat ca atunci. *Disziplin!* strigase Schulz cât îl ținuseră puterile, iar atunci, soldatul fusese sigur că ar fi primit bucuros un glonț în piept decât să mai stea în fața comandantului.

- Pe front, un nasture închis cântărește mai mult decât toată opera lui Wagner! *Disziplin!* strigase iar atât de aproape de fața lui Gottfrid, încât acesta îi simțise respirația. Soldați, priviți cum cei alături de care trebuie să nimiciți dușmanul nu au învățat să își încheie toți nasturii! Priviți și luați aminte! rostise crud comandantul, apropiindu-se a doua oară de Gottfrid, plimbându-i delicat cravașa de-a lungul obrazului, în timp ce îi șoptise la ureche cuvântul deja cunoscut. *Disziplin!* urlase, lăsând cravașa să-i plesnească înfometată obrazul înroșit de rușine și groază. În timp ce îl privise pe Schulz îndreptându-se spre ceilați doi soldați care făcuseră pasul în față, Gottfrid își dorise să simtă ură. *Un nasture!* Fusese umilit în fața camarazilor săi, iar asta avea să îl doară mai mult decât semnul lăsat de cravașă. Însă Schulz dusese la bun sfârșit ceea ce tatăl său, cu ani în urmă, nu putuse. Plesnitura nu fusese o pedeapsă, așa cum nici dunga roșie care îi zvâcnise câteva ore de-a lungul obrazului nu fusese o umilință. Totul fusese o lecție.

Ceea ce îl deosebea pe Gottfrid de colegii lui era faptul că nu îl ura pe Schulz. Nici măcar puțin. Găsea în glasul cătrănit și în privirea lui tăioasă ceva familiar care îl umplea de speranță, aducându-i în minte imaginea tatălui său la fel de înalt, cu privirea mereu înainte, netezindu-și gânditor mustața și socotindu-și bine cuvintele ori de câte ori voia să îi spună ceva fiului său. Chiar și în acea zi de primăvară când, cu tălpile pline de rouă, se furișase în camera părinților lui cu privirea în pământ, frământându-și

impacientat palmele ca și cum ar fi încercat să îndepărteze o murdărie prezentă doar în imaginația sa, tatăl său rămăsese neclintit ca întotdeauna. Îi povestise dintr-o răsuflare cum, în timp ce alerga prin curte cu frații săi mai mari, realizase că buzunarul pantalonilor îi era neobișnuit de ușor. În zadar scotocise buzunarele tuturor pantalonilor și cămășilor, în zadar căutase toată grădina și împrejurimile timp de două zile, cheia pe care tatăl său i-o oferise spre păstrare dispăruse. Cheia care deschidea cutia cu documente a familiei fusese pierdută pentru totdeauna, arătându-se nevrednic de încrederea pe care tatăl său i-o arătase, lucru care, în mintea unui copil de nici zece ani, era de neiertat. Totuși, pe fața tatălui său se citea aceeași liniște de netulburat. Mărturisirea zbuciumului său nu îl marcase nicicum, deși băiatul ceruse cu demnitate să fie pedepsit. Tatăl său se ridicase de pe pat și se îndreptase către partea opusă a camerei unde, de pe ultimul raft, culesese cutia de lemn nici prea mare, nici prea mică, pe care băiatul o cunoștea deja foarte bine. Ornamentele impecabil sculptate fuseseră acoperite cu un strat de lac, lucru care făcea cutia să pară, în odăile modeste ale familiei, ea însăși o bijuterie. Așezându-se înapoi pe pat și punându-și cutia pe genunchi, îi făcuse semn mezinului familiei Gottfrid să se așeze în dreapta sa. Făcând întocmai cum fusese îndemnat, băiatul îi permisese tatălui său să îi cuprindă obrajii înroșiți cu ambele palme, ștergându-i șiroaiele de lacrimi care nu mai conteneau și așezându-i câte un sărut pe fiecare.

- Îți place mult cutia? întrebase el, iar Gottfrid își aminti cum, printre suspine, dăduse energic din cap. Atunci iată-ți pedeapsa: pentru că ai pierdut cheia, ca să ajungem la acte, trebuie să spargem cutia.

Gottfrid își privise tatăl disperat, hohotind și mai tare.

- În viață, dacă nu suntem atenți, distrugem lucrurile cu adevărat frumoase, spusese el la fel de senin, ridicându-se și lăsându-l singur în odaia rece.

Cu coatele și genunchii numai sânge, Gottfried oftă adânc, gândindu-se la locul gol din vârful puștii sale. *În viață, dacă nu suntem atenți, distrugem lucrurile cu adevărat frumoase,* repetă acesta, croindu-și drum printre buruieni și tufe. Nu știa dacă baioneta poate fi considerată frumoasă, dar știa sigur că pierderea ei îi asigura o întâlnire cu cravașa. Schulz își găsise lucrul lui frumos la care ținea: disciplina. *Fir-ar mama ei de baionetă! Cum am pierdut-o?* gândi soldatul, simplitatea ideii sale făcându-l să zâmbească. *Bine că nu mi-am pierdut viața!*

Suru

După ce ultimul glonț va fi tras și sângele celui din urmă soldat va îmbiba pământul copiilor săi, nimeni nu-și va mai aminti cum se simte rușinea retragerii. Bântuiți de răcnetele liniei întâi vor rămâne doar nefericiții rămași în viață. Celor nevoiți să înainteze printre zecile de cadavre îngropate în propriile amintiri le va reveni cu siguranță în minte cum, uzi până la piele, soldații își aruncă armele, își abandonează posturile și încep să fugă care unde i-o spune norocul. Scăpați de povara tunurilor, caii nechează și aleargă în toate direcțiile, îngroziți și ei, ca și noi, de focul mitralierelor. *Unde e?* Dezorientați, bărbații sar în spatele primului cal ieșit în cale. Lipit de pământ, încep să mă târăsc în căutarea unui adăpost. Cu o mână îmi țin casca pe cap, cu alta pipăi pământul din jur. *Unde e?* Mă ghemuiesc la adăpostul unei movilițe de pământ ridicată de un obuz. Dau să îmi astup urechile și strâng pleoapele cu putere. *Unde e?* Un nechezat sălbatic acoperă pentru o clipă răpăitul mitralierelor. Am la dispoziție o secundă cât o viață de om. Îl apuc pe Suru de ham, pun piciorul stâng în scară și mă arunc cu toată puterea în spatele său. Urmează un galop nebun printre camarazi sfârtecați de obuze și animalele din care, după atâtea luni pe front, mai rămăseseră doar coastele. Lipit de coama năclăită a lui Suru, gonesc fără să privesc înapoi. Îmi îngrop fruntea în grumazul calului și oftez ușurat.

Fiind prea mic să-mi amintesc, mi se spusese că Suru fusese cumpărat de tata, dintr-un târg, cu câteva zile înainte să mă nasc. Un animal vânjos și mândru, cu care se cutremura pământul când îl purta tata în galop și pe care am învățat să îl țesăl înainte să învăț să vorbesc bine. Eram o

ghighilice și strigam *Di! Diii!* cât era ziua de lungă, până mă culca tata cu un dos de palmă. În ziua când ni l-au luat pe Suru, n-am ieșit din grajd decât când ne-a chemat mama la masa de seară. Tata m-a privit lung și m-a bătut ușor pe umăr. *Au să-l aducă atunci când totul se va fi terminat*, a spus mușcând dintr-un boț de mămăligă. *Sunteți puternici amândoi!* a continuat, făcând-o pe mama să se ridice de la masă în hohote. Am înțeles de ce mult mai târziu...

După un marș de câteva ore, trag calul de căpăstru, nerăbdător să ajung la fântâna pe care o zărisem de la distanță. În jurul ei, la distanțe considerabile unii de alții, asezați pe pământul încă ud, câțiva dintre camarazii mei își controlează rănile. Alături, epuizate și pline de răni, le stau animalele care tocmai le-au salvat viața. Calul meu nu mai poate înainta. Tușește și se scutură violent. Nu-i seamănă lui Suru al nostru decât la culoare. Sărmanul e bătrân, merge greu și își ține mereu capul plecat. Hrana puțină l-a transformat într-un animal fricos. *Haide, mă!* zic bătându-l ușor pe grumaz. Îi dau drumul și mă grăbesc să scot apă. Calul mă urmărește cum umplu jgheabul și, cu ultimele puteri, se apropie cu gâtul întins. Începe să bea cu nesaț. E într-atât de jigărit, încât pot urmări cum înghițiturile îi străbat gâtul și ajung în stomac. Când termină, începe să se depărteze de fântână înainte să îl apuc iar de căpăstru. După câțiva metri, calul cade în genunchi, apoi se prăbușește cu un geamăt feroce care umple tot văzduhul. Încep să privesc în jur, în timp ce mă chinui să îi scot zăbala din gură...

Undeva în dreapta, un băiețandru plânge cu capul pe pântecul despicat al calului său. Disperat, îl strigă pe nume și îl trage de coamă. Cu mâna liberă, trage de vintrele animalului, parcă ar vrea să îi oprească viața din a se scurge. Calul geme înfundat. Un soldat se ridică și se îndreaptă spre cei doi cu arma în mână. Văzându-l, băiatul îl lovește furios, făcându-l să-și scape revolverul. Fără să-l ridice, soldatul se

întoarce la locul său în strigătele și hohotele disperate ale camaradului său care se aruncase cu totul peste pântecul calului.

Cu ochii înghețați, îmi întorc privirea spre bătrânul meu cal. Are ochii închiși și respiră greu. Îngenunchez și încep să îl curăț de noroi... În depărtare, animalele sănătoase sunt reînhămate pentru transportul răniților. De sub stratul de noroi închegat se distinge acum griul curat pe care mi-l amintesc atât de bine. În minte îmi apare Suru al meu care fornăie și sare în două picioare la vederea soldaților. Nechează aprig, arătându-și dinții. Niciunul dintre noi nu vrusese să plece... Mai netezesc o dată coama bătrânului meu camarad, înainte să...

O împușcătură ne face pe toți să tresărim. Mă întorc brusc, ducând instinctiv mâna la armă. În spatele meu, un băiețandru își șterge lacrimile cu dosul aceleiași mâini în care ține un revolver. La picioarele sale, durerile bietului animal s-au transformat într-un val de sânge cald. Geamătul nu se mai aude, s-a retras în pieptul celor nici douăzeci de ani, să nu-l afle nimeni, să îl poarte mereu cu dânsul până se vor reîntâlni.

Adina Ungur, Cluj-Napoca
– Premiul I, Secțiunea „Miniaturi Narative”

Lulu

În curtea noastră locuiau și doi bătrânei. Fețele lor ziceau despre ei asta. Trupurile, nu! Fiindcă el era un șofer desăvârșit, care mai mereu meșterea câte ceva la mașină, iar ea, doamna Daman, se ocupa de vița-de-vie și de grădină. Soțul ei vopsea tulpinele copacilor și pietrele cu var alb, iar ea, cu părul vopsit negru și pus pe bigudiuri, mai ieșea și plivea buruieni. Fereastra lor era aproape mereu deschisă.

Și într-o zi, fără să bag de seamă, am auzit niște sunete ciudate dinspre apartamentul lor.

Domnul Daman își prinse soția în brațe, iar ea, cu o voce pe care nu aș fi putut-o vreodată recunoaște la cât de mâțâită a fost, îi ceru:

- Vreau luna de pe cer! Lulu! Lu-lu!

- Iubirea mea pentru tine ți-o va aduce! răspunse prompt soțul îndrăgostit, nefiind deloc mirat de cerință sau de felul în care ea îi vorbise.

Dar recunosc că pe mine m-a amuzat complet tonul cu care ea îi cerea acest lucru și vocea lui hotărâtă chiar mă făcu să râd. Căci da, oamenii așa se mai alintă când vor să fie romantici. Cu o figură de stil, cu o metaforă. Însă glasul ei pițigăiat și miorlăit mă făcu să-mi duc mâna la gură și să râd de-a binelea.

A doua zi, domnul Daman nu se mai ocupă de nimic altceva din curte, ci își umplu portbagajul și porni la drum. Știu asta fiindcă eu îi deschideam poarta și Dacia lui

bleumarin probabil porni la un drum mai departe decât de obicei. Nu o putem urmări, că nu avem viteza unei mașini autohtone, chiar model mai vechi fiind ea: 1310. Așa că dacă pleca la drum, era doar treaba lui unde și cum. Ce ne mai păsa nouă, copiilor, de faptul că adulții pleacă sau vin acasă? În acea zi, doamna lui nu ieși deloc în grădină, își lăsă geamul deschis și draperiile trase, făcând curat prin casă. Apoi orele după-amiezii trecură în zarva oamenilor care se întorceau acasă de la servicii și parcă pe nesimțite se lăsă un întuneric neobișnuit în oraș. Seara nici nu avu crepuscul, ci ziua intră în noapte, așa cum se spune uneori. Apoi veniră câțiva nori, coborâți parcă din fumul avioanelor, ușurei și răzleți, cât să întrezărim chiar primele stele printre ei. Eu i-am făcut o vizită bunicii mele, cea care locuia pe strada palatelor în oglindă, la numărul 3. La întoarcere, din capătul străzii i-am făcut cu mâna amicei Cleo, care mă conducea cu privirea din poartă, împreună cu Trixi, cățelul ei șoricar. Am traversat spre părculeț, i-am făcut cu mâna și m-am întors spre drumul meu. Când, ce să văd? În turnul cu ferestre mari al fostului hotel New York era legată și imobilizată însăși Luna și se vedea sub forma ei subțire, deși eu știam că este rotundă, bombată, eliptică. Nu înțelegeam cum de era atât de mică acum, adică redusă de foarte multe ori ca scară. Pe când mă întrebam asta, o mână de oameni erau opriți în fața hotelului de o sârmă neizolată, încărcată electric, și vecinul meu, nimeni altul decât domnul Daman, se afla jos, la primul etaj, ținând la fereastră mai multe sfori care o imobilizaseră acolo, în turn.

- Nenea Daman, cum ați făcut-o așa mică?

- Am fost la Șari, femeia despre care se spune că e vrăjitoare și ea a făcut-o așa. N-o să stea prea mult așa mică, dar până atunci, dacă mă ajuți, te duc cu mașina oriunde vrei, de câte ori vrei tu. O să fiu șoferul tău pe viață. Vrei?

- Știți că-mi place cu mașina!

- Știu, de-asta ziceam. Du-te, dragă Bubu, până acasă...

- Nenea Daman, haideți că stau eu aici să țin de frânghii, dumneavoastră puteți să mergeți după soția dumneavoastră. V-am auzit ieri, la fereastră, și știu...

- Nu! Să te duci tu, Bubu, după ea! Acum!

- Vă dați seama că dacă m-aș duce, soția dumneavoastră nu mi-ar deschide ușa. Sau dacă ar face-o, nu m-ar crede și n-ar ieși pe drum la ora asta doar pentru că eu i-aș spune indiferent ce vreți dumneavoastră.

- Da, e-adevărat!

- Dați-mi frânghiile, că le țin eu, și mergeți dumneavoastră. În 2 minute ajungeți la ea, în 4, sunteți aici amândoi. E aproape! Vă aștept, să veniți repede!

- Da, Bubu! Intră pe acolo acum. Dumneavoastră nu vă apropiați, că vă curentați! La o parte! Hai, Bubu! Ține bine! Să nu o scapi!

- Am înțeles! Mergeți acum!

- Vin repede!

Și domnul Daman plecă. Am numărat până la 100 după ce s-a îndepărtat și am lăsat moale legătura. Am lăsat frânghiile, am urcat cât am putut de repede în turn, am desfăcut toate nodurile și i-am dat drumul lunii pe cer. Ea s-a ridicat un pic mai repede ca de obicei și îndată a fost deasupra celor mai înalte clădiri din oraș. N-am avut timp de nimic. Nici să regret ceva și nici să doresc altceva. Abia ce se ridică și cei doi soți priveau disperați spre cer, din Piața Libertății.

- Lu-lu! Lu-lu!

- Ce-ai făcut? Copil nenorocit, pramatie ce ești! Ce-ai făcut?

- N-am mai putut să o țin.

- Trebuia să mergi tu după soția mea!

- Lu-lu! Na! i-am zis și i-am întins bătrânului domn Daman frânghiile care înconjuraseră, peste obrazul ei alb, blânda și neasemuita lună, de acum, atât de departe, încât nici un lasou făcut de vreun muritor n-ar mai fi avut cum să o ajungă. Peste ceva timp, domnul Daman a dispărut, iar doamna lui și-a făcut prima operație estetică la față din țara aceasta. Pe gratis, cum zicea, fiindcă și medicii au luat-o experimental. Un obraz rotund și alb, un chip, cumva, cunoscut.

- Sunt schimbată, Bubule? mă întrebă ea de dimineață când o întâlnii în casa scărilor.

- Sunteți...

- Bine, nu-mi spune... Dar semăn cu cineva cunoscut?

- Asta, da!

- Bine, nu-mi spune.

- Nu v-aș fi zis dacă nu m-ați fi întrebat.

- Atunci, dacă tot ai chef de vorbă, când ai să mă strigi, cum o vei face? îmi spuse ea cu subînțeles, șmecherește.

- Doamna...

- Poți renunța la „doamna”.

- Nu vă știu numele mic.

- Hai, știu că știi cum să-mi spui...

- Chiar n-am idee.

- Lu...

- Lu... Lu... Lulu..., dacă vreți. Lu... na... e una și nu sunteți dumneavoastră, dacă nu vă supărați.

- Bine, puiule, ai dreptate! Am fost nedreaptă să cer asta. Spune-mi, simplu, Lulu. Și vom ști de fiecare dată când mă vei striga de ce mă numesc așa. Adevărul e că avem și noi povestea noastră, pe care poate chiar nu trebuie să o cunoască tot poporul.

- Bine, așa voi face.

Am mai întâlnit-o de câteva ori pe bancă, în curte. Tricota ceva albastru.

- Doamna... Lulu...

- Lulu, simplu, fără „doamna”, te-am rugat...

- Da. Lulu, spune-mi, te rog, ce croșetezi aici?

- Uite, un sweter, pentru când mergi la școală. Sălile sunt reci și tu ai nevoie de ceva să-ți țină cald la spate.

- Chiar e pentru mine?

- Da. Când îl termin, va fi al tău. Uită-te bine, e măsura ta.

- Ce frumos e! Vă pricepeți bine! Mulțumesc!

Chiar se pricepea. Era un sweter de un albastru intens, dintr-un material de bumbac și rânduri înmulțite sau scăzute cu modele mărunte și frumoase. Nu doar că se pricepea tanti Lulu, dar avea și gust, iar eu abia așteptam să-l văd gata.

A mai trecut ceva timp și doamna Lulu n-a mai ieșit deloc în curte. N-am mai întâlnit-o nici stând la povești cu doamna de la tutungerie, și nici în casa scărilor sau pe fereastra ei n-am mai văzut-o. N-am mai apucat să port sweterul de la ea. Dar nora ei a pus un necrolog pe poarta imobilului nostru. Se numea Linaluni Daman. O mai visez câteodată că se plimbă prin grădina mea. Că mă strigă să o ajut sau să povestesc cu ea. Și că port sweterul albastru.

Musca

A fost o vreme când am dorit neapărat să fiu alături de iubirea mea. Adică am fost un Bubu îndrăgostit. Și acum să vedem mai încolo ce s-a întâmplat. Desigur, ca drama să fie mai intensă, persoana iubită nu se afla aproape, ci pe partea cealaltă a pământului. Și atunci, cum aș fi putut adăuga această jumătate de măr, care eram, celeilalte, de peste un ocean întreg și un alt continent, diferit complet de al meu? Acum, fără bani, fără un mijloc de transport, fără alte cele, îmi era greu să ajung acolo. Dar am stat și am iubit de m-am perpelit, pe-aici pe-acasă, după care, în culmea îndrăgostirii fiind, într-o seară cu lună nouă mi-am dorit să ajung acolo, departe, pe partea cealaltă a pământului. Părea simplu, aveam mai multe variante: pe dedesubt, pe deasupra, prin ape sau prin aer. Pe dedesubt, ar fi fost anevoios, săpăturile prin scoarța terestră, manta și nucleu mi-ar fi pus multe probleme în adâncuri, era un drum prea lung. Prin apă, părea tentant. Doar că, probabil, aș mai fi consumat o dorință, fiindcă în apă mă descurc bine, dar nu cunoșteam niciun pește care să poată să treacă din apa dulce de Someș, prin fluviu, prin mare și prin ocean. Nu, peștii noștri nu au așa mari ambiții, rămân pe-aici, autohtoni, și nu se pricep să se adapteze la atâtea tipuri de ape. În plus, au și mulți dușmani, ar fi trebuit să fie un pește mare, rezistent și adaptabil. Greu de găsit. Așa încât am ales varianta care părea cea mai rapidă: pe calea aeriană, și anume să fiu o muscă. Secretul meu, dacă nu-l știți, este că atâta timp cât voi viețui pe-aici, voi avea un număr de dorințe, ce, în serile limpezi, doar la crepuscul cu lună nouă se pot împlini. Nu știu niciodată câte. Câteva. Ele însă nu trebuie să fie absurde. Și nici exagerate. Iar eu, cu toată firea mea aventuroasă, țin de ele ca de viețile pe care le-ai avea,

ca număr limitat, într-un joc video. Nu vreau să le risipesc pentru chestii neimportante. Dar dacă iubirea nu e ceva important, atunci ce o mai fi? Sigur că merită o dorință cât o viață de mare. N-am stat prea mult pe gânduri. Am așteptat seara și, senin fiind, de după dealul din Apusul orașului a apărut, subțire, elegantă, cu o steluță pe aproape, luna.

- Muscă! Am apucat să spun, înainte să mă împiedic de o piatră.

Pe loc am început să simt venele cum se strâng și m-am redimensionat la nivelul rădăcinii firului de iarbă. O namilă înaripată și bâzâietoare, neagră, cu picioare subțiri și îndoite, cu ochii cât ferestrele de mari și aripi uriașe, ca de sticlă, mă privea, lăsându-se pe burtă.

- Urcă!

- Unde să urc? Eu trebuia să fiu o muscă, nu am cerut una. E o neînțelegere aici. Eu trebuia să mă strecor ca o muscă... Hei, Lună...

Ce să mai... Era între nori și cerul deja se acoperise de noaptea indigo.

- Vii acum sau am plecat? a bâzâit musca.

- Vin! Știi unde mergem?

- Dacă eu nu știu unde să zbor, atunci cine?

La urma urmei, nu-i nicio problemă, mi-am spus. La cât sunt de mic, de pot călări o muscă, probabil nu voi fi observat în spinarea ei. Totul este ca atunci când ajungem la locul cu pricina, să mă asculte și să se ferească de cei mai mari dușmani ai ei: oamenii. Am stabilit repede cu ea faptul că – doar acolo – mă va asculta și am pornit la drum. Era toamnă. Musca mea s-a grăbit să călătorească și n-am să zic nimic de drum decât că uneori amețeam din cauza ritmului ei agitat. Doar o vreme, că de la un timp am învățat să-i intuiesc mișcările și corpul meu nu mai intra în opoziție cu zborul ei segmentat. Un pic, mi-a fost greu să nu o las

distrasă de alte lucruri și să-i fiu pilot între vânători. Fiindcă și în aer sunt destui prădători. I-am spus Musa, ca să aibă și ea un soi de nume, că doar petrecusem un timp important cu ea.

Am ajuns într-o după-amiază la locul pe care îl visasem. După zăpada de afară, brazii din curte și cel împodobit din casă, mi-am dat seama că era Crăciunul. Acolo, mi-am văzut iubirea, înconjurată de familie și de alte iubiri, fiind una cu ei. Am mers între paginile pe care le citea și nici vorbă de mine. Am căutat scrisorile de la mine, iar una, ultima, cea în care sufeream de grija distanței, era bucățele în coș. Celelalte, nicăieri. De altfel, nu ținea nicio scrisoare, de niciun fel. Nici de la mine, și nici din altă parte. Nu mi-am dat seama dacă aceasta putea fi o trădare sau un obicei al marii mele iubiri, pe care o consideram atunci jumătatea mea. Am mai stat atât cât a trecut sărbătoarea, fiindcă singurul lucru pe care i-l cerusem era ca de Crăciun, un pic, un minut, poate, să se gândească la mine. Am așteptat cu toată emoția momentul acela. Mai precis, era ceea ce mai puteam aștepta în momentul acela. Cu musca mea am călătorit printre firele de păr și gândurile persoanei adorate! Nu eram acolo. Deloc. Și eu care mă gândisem pe parcursul întregii călătorii ce voi putea face în capătul acesta al pământului. Cum aș putea să mă redimensionez. Ce-aș putea să muncesc și cum să trăiesc departe de tot ce știam a-mi fi familiar, dar alături de marea mea iubire. Înainte, totul părea posibil, iar acum, totul era departe, în iarnă. Eu eram cel mai mic punct, fragil, vulnerabil, pe drumuri grele și frig, călărind pe o muscă zgribulită, înghețată, care e aici, atât de absurdă și ea, doar ca să-mi fie mie pe plac. Și să-mi îndeplinească o dorință. De care nu am putut profita. Și care nu mi-a adus fericire. Nu-mi dădeam seama ce mă întristează mai mult: adevărul, responsabilitatea sau asumarea lor? Când mi-am pus

întrebarea aceasta, pe loc am crescut cât un om de mare. Noroc că reflexele Musei mele erau neobișnuit de rapide, așa încât a zbughit-o și eu nu am rănit-o. Toți cei din casa în care mă aflam adormiseră. Eu m-am apropiat de dragostea mea, dar când să-i ating mâna, m-am făcut mic și Musa m-a recuperat din zbor. Noroc că eram din nou mic, altfel, aș fi putut umple ulcica de pe masă cu toate lacrimile pe care îmi venea să le plâng.

- Mergem?

- Da! am răspuns, fiindcă nu mai era altceva de făcut.

Nu vreau să-mi amintesc la câte pericole ne-am expus amândoi la întoarcerea acasă. Și că deja era primăvară. La scurt timp după ce am revenit în orașul meu, musca mea muri, cam ca și o mare parte din dragostea mea. Sau ca o parte dintre așteptările mele, fiindcă dragostea încă zgribulea în pieptul și sufletul meu, ca într-un castel de gheață. Se mai auzeau doar sunete sterile ale zbaterii sentimentelor de cristal. Acum mă simțeam vinovat și pentru că am redirecționat viața unei insecte cu atât de multe obiceiuri pe care oamenii nu le cunosc. Da, fiecare viață este un miracol, are o poveste și trebuie trăită frumos, cu speranțe, până la capăt.

Cert a rămas un lucru: nu mai vreau să devin o muscă și nu mai vreau să aflu ceva ce e aproape imposibil de aflat despre alții. Dacă este să aflu, voi afla în mod natural, iar dacă nu, poate nu trebuie să știu. Ce mai puteam face atunci? Doar să-mi trăiesc în tăcere deziluzia. Norocul meu este că nu sunt un om obișnuit. Nu sunt nici măcar un om. Ce bine! Și ce noroc. Sunt doar o plăsmuire, un personaj. O entitate sau o ființă absolut solitară. Fără mamă, fără tată, fără nimeni. O materializare întrupată dintre gânduri. Sau poate din visul unei femei care a iubit prea mult cândva

Liliana Sime, Oradea, Bihor
– Premiul II, Secțiunea „Miniaturi narative”

Mereu îndrăgostit de zâmbetul Evei

Mătușa Eva și unchiul Flore aveau o casă mică la țară. Curată. Cu mobilier vechi, bine întreținut. Fără risipă de obiecte, dar care te chema cu șoapte calde. Prima oară când am pășit în casa lor, am simțit cum i se deschid brațele a îmbrățișare. Aveau cel mai bun must făcut din strugurii din via lor. Rozaliu, limpede, gustul presimțirii vinului. Mătușa Eva a copt plăcinte cu cartofi, țărănești, pe plita cuptorului, unse cu pana de gâscă înmuiată în ulei de floare din soare. Am mâncat o plăcintă, mi-am stins setea cu un pahar de must și, chiar dacă eram pentru prima oară în casa lor, m-am întins pe patul de lângă sobă și am adormit, plăcut alintată de vorbele lor rotunjite în strungul glasului ce le topea orice asperitate. M-au lăsat să dorm, fără să li se pară asta o necuviință, și când m-am trezit, surâdeam. Mi-au surâs și ei, parcă odihniți de odihna mea. Zâmbetul Evei era neprefăcut, neconvențional, nu masca nimic. Nu se forța să zâmbească. Stelele se așezau firesc pe buzele nerujate.

El a supraviețuit războiului și-mi povestea cum au mărșăluit zile în șir, cum culegeau păduchii de pe trupurile lor slăbite de foame, de truda mersului forțat, cum au mâncat rădăcini și cât se bucurau când mai descopereau risipite pe pământ boabe de grâu. Era un supraviețuitor care nu știa să-și plângă de milă. Nu l-a învățat niciun psiholog cum să-și păstreze mințile întregi după ce a traversat coșmarul gloanțelor, al prizonieratului, al foamei, al

umilinței și al îndurării. Dar și le-a păstrat neștirbite. Sănătoase. Cum numai țăranul cu drag de pământ, de viață și le poate păstra. Nu era vreun instruit, dar povestea dumnezeiește. Nu mă plictiseam de câte ori îl întâlneam. Și nu-i țineam companie din obligație. Era ca o apă vie luată în căușul palmei dintr-un izvor sălbatic. Țin minte că la nunta unei rude, el trecuse de 80 de ani, am băut amândoi uzo și am râs în hohote, încălziți de băutura grecilor. Atunci am văzut sufletul tânăr care râde, indiferent de câți ani l-au străbătut.

Eva l-a așteptat să vină de la război. Cuminte, singură în casa lor mică pe care mâinile ei o rânduiau cu drag. Îmi părea desprinsă din peretarele vechi, țărănești, țesute, în care nevasta frumoasă cu dragoste își așteaptă bărbatul acasă. Nu aveau copii. Așa s-a întâmplat. Dar au înfiat un băiat. Și din dragostea crescută între ei, trudită în ani, frământată din doruri, din lacrimi, zâmbete și îmbrățișări, împărțeau generoși ca dintr-o pâine scoasă fierbinte din cuptor. Rupeau colț cu colț, miez cu miez, și nu lăsau firimitură de iubire să se risipească, să doară.

De câte ori i-am întâlnit, niciodată nu mi-au dat vreun sfat, cum fac oamenii care au trecut deja pe acolo, care știu mai bine decât mine. Nu-mi spuneau cum ar trebui să fac. Nu-mi spuneau: când aveam vârsta ta... Nu-mi spuneau care e regula. Dădeau dar din poveștile trăite de ei. Mâinile lor păreau că nu sunt făcute să certe. Nu știu dacă-și declarau vreodată iubirea în cuvinte, dar, cu certitudine, o respirau în firescul fiecărei zile. Nu cred că au avut vreodată nevoie să-și jure fidelitate. Era statornicită între ei cu siguranța cu care știi că dacă ai așezat sămânță după sămânță în pântecul pământului, din ele va crește grâul care adoarme gurile flămânde. De câte ori am fost la ei, nu am auzit-o să iasă din cuvântul lui. Și nici pe el să-i vorbească altfel decât cu blândețe. Iubirea lor vorbea când el avea grijă

de ea și când ea avea grijă de el. Când ea nu știa de el și-l căuta, iar el apărea cu mersul drept, care-i stingea ei neliniștea. Când ea simțea nevoia să-l audă, și el simțea nevoia să-i răspundă. Când, mai târziu, cel care reușea să se miște mai bine se ridica în puterea nopții din pat ca să-i dea celuilalt un pahar cu apă.

Nu strânseseră averi. Nu-și părăsiseră casa pentru una mai mare. Erau deja stăpânii unei bogății, atât de greu de obținut. O stăpâneau din secunda în care s-au găsit unul pe altul. Se mulțumeau cu puțin, dar aveau atât de mult.

La fel ca alți oameni pe care funii nevăzute, puternice, imposibil de distrus de alte mâini, îi țin strâns îmbrățișați sub soarele de vară, sub biciul ploilor de toamnă, în cruzimea vântului de iarnă, când ea a pășit dincolo, el a urmat-o loial și mereu îndrăgostit de zâmbetul Evei...

Rătăciți prin Serbia

Ospătarul de la Restoran Dunavski Cvet, Veliko Gradiste, ne aduce nota de plată după festinul cu pleșcăviță, smuci, palacinka. O notă de bun-simț, căci Serbia nu e o țară scumpă și se mănâncă tare bine. Îl prevenisem că vom achita cu cardul. No problem. Ba problem, că din toate cardurile pe care le avem la noi toți patru, că patru suntem, POS-ul nu-l acceptă pe niciunul. Ce facem? Ospătarul transpiră, noi, dinari cash, ioc, vin șeful, șefa, toată lumea caută o soluție, frate-meu cere contul, gata să facă un transfer bancar de pe telefon. Vânzoleală, agitație, dar sârbii continuă să ne surâdă, să fie amabili. Îmi ridic capul din calculator, că profitasem de șederea la restaurant ca să-mi rezolv și treaba pentru serviciu, și propun să căutăm un bancomat, scoatem dinari și plătim. Ospătarul se luminează, bancomat. Îl ia pe al meu și-l duce undeva în spatele clădirii. Pe măsură ce minutele se scurg, imaginația mea împletește o poveste cu suspans în care soțul meu e răpit de ospătar. Suspansul se destramă abia când îl văd că vine victorios, cu dinarii în mână. Achităm și sârbii respiră ușurați.

Ca să ajungi din Veliko Gradiste la vama Vârșeț, treci Dunărea cu bacul pe la Stara Palanka-Ram. Coborâm cu mașina pe o fâșie îngustă de stradă până la bacul tras la mal, după ce rătăcim printr-un colț mărginaș de cartier, cu puradei îmbăindu-se în ligheanele din curte. Plutașii mătură scândurile. În buza malului, trei-patru mașini oprite. Sârbii ne spun prin semne că e ora 20 și bacul nu mai trece Dunărea decât a doua zi dimineața, la ora 7.

De la terasele pescărești sunt purtate tăvi cu cafea aburindă la cei care așteaptă pe mal. Sârbii stau ciopor la

cafea, veseli că și-au terminat treaba. Strig spre ei, „bridge”. Un sârb blond, bine alcătuit, se desprinde de grup. „Bridge Kovin”, îmi răspunde vesel. Al meu, impacientat, poate e închis și podul ăla. „It's open?” „Open, open always. Big bridge”, ne lămurește sârbul în timp ce desenează prin aer un arc cu mâna dreaptă, cam pe unde ar trebui să facem ocolul ca să ajungem la podul Kovin. Pozarevac, spune sârbul. Trebuie să ne întoarcem la indicatorul pe care scrie Pozarevac și să o luăm spre podul Kovin. De la bac până la tabla cu Pozarevac nu e mult, să tot fie vreo 30 de kilometri și până la Pozarevac încă o bucată de drum, iar de acolo mai sunt vreo sută până la pod sau cel puțin așa-mi arată google. În habitaclu crește temperatura, nervii se întind, fire timide de întuneric se lasă peste Dunăre. Dacă rătăcim drumul până la pod și nu găsim podul? Aplicația de pe telefon dă rateuri, nu avem semnal bun la internet. Al meu e un ghem de nervi, ambalat în sudălmi. Decide scurt că ne întoarcem pe la vama Porțile de Fier. Adică vreo trei ore de drum, printre stânci și mal de Dunăre. Același drum pe care l-am parcurs pe lumină de la Porțile de Fier până la Veliko Gradiste, cu oprire la situl Lepenski Vir. Sunt porțiuni unde se lucrează, asfaltul vechi e curățat și se toarnă unul nou. O luăm totuși pe traseul cvasicunoscut. Înaintăm prin defileu și-n lumina slabă mai zărim zidurile cetății de la Veliko Gradiste. În emoțiile care ne macină că nu vom ajunge la muncă a doua zi, îl auzim pe frate-meu întrebând cu inocență :

- Dacă tot ne-am întors, acu putem să vizităm și cetatea?

Doar așa ne-am fi putut rătăci de-a binelea, urcând pe pipăite spre fortăreață.

Bezna acoperă fața Dunării. Șoseaua e liberă, utilajele cu care se lucrează la asfaltare sunt aliniate într-un refugiu, numai noi pe șosea și o mașină de poliție. Nu

îndrăznim să o depășim decât atunci când ne clipește drăguț din lămpi. În Serbia sunt multe porțiuni cu restricții de viteză, 50 la oră, abia apuci câte un 80 la oră. Din auzite, dacă te-a prins poliția seara sau în zi de sărbătoare că ai încălcat o regulă de circulație, dormi o noapte în arest, că doar dimineața te poate prezenta judecătorului care-ți decide amenda. Frate-meu încropește deja un dialog imaginar, cum le-am povesti amicilor aventura din Serbia. Unde ați fost cazați? În loc sigur, păzit. Ce ați mâncat? Meniu fix. Și nu puteați schimba? Ba da. Între noi. Io îl luam pe-al neveste-mii, ea, pe al meu.

Râdem nervos prin întunericul de smoală din tunelul care străpunge stânca. Pe drum, felii de stâncă fărâmițate de furtuna care a zguduit malul Dunării cu doar câteva ore înainte. Zac lugubru pe carosabil. Pe o porțiune, trecem pe sub pieptul unei stânci, care aproape ne atinge capota, atât de jos e lăsat. Ne facem cruci cu ambele mâini. Bine măcar că nu mai e furtună. Îmi zic că joc într-o peliculă ca să-mi sting teama. Kilometrii par înțepeniți pe aplicație și aștept cu respirația tăiată să văd luminile de la Porțile de Fier.

La vamă, liber. Vameșul ne caută în portbagaj. Aduc din Serbia doar două suveniruri, magneți de la Lepenski Vir, imitații de sculpturi găsite în sit. Chipul unui bărbat supărat și o bufniță. Îmi amintesc cum mi-a vorbit vânzătoarea magazinului din sit, într-o română veche. „Aș vrea un magnet cu bufniță”, i-am spus. „Tăt natul zice că ie bufniță, dar ie zina apelor”, mi-a răspuns ea. Tăt natul.

De la Porțile de Fier până la Oradea mai avem 5 ore bune de mers. Mă ia cu friguri și oprim într-o benzinărie. Extrag trolerul din portbagaj, îl deschid lângă pompa de benzină și-l răscolesc acolo în văzul tuturor până-mi găsesc pantalonii de trening. Șoselele noastre, inundate de autotrenuri și camioane. Tot mai bine e la sârbi, că numai noi pe șosea. Al meu bea energizant ca să poată șofa până

la Oradea. Ațipesc în răstimpuri și de fiecare dată mă trezesc speriată și mă întreb unde sunt și cât mai avem până acasă. Când zorii dau brânci întunericului, mașina alunecă pe lângă aeroportul Oradea.

Bogorodea S. Ioana, Tulcea
– Premiul III, Secțiunea „Miniaturi Narative”

Monstrul dinăuntru

Prima dată când i-am simţit prezenţa, abia trecusem de prima decadă de viaţă. Ceva sau cineva a mişcat înlăuntrul meu. Făptura pornea din plexul solar şi urca până în spatele ochilor. I-am simţit pornirea printr-un fior în dreptul stomacului, urcuşul în maxilarul care se încleşta şi sosirea în momentele când vedeam negru în faţa ochilor şi îmi pierdeam cumpătul. Monstrul nu era prezent mereu. Aş zice că avea momente în care devenea mai puternic decât mine şi se manifesta ca atare, adică monstruos, şi momente în care mă simţeam de parcă el nu ar fi existat niciodată. În acele clipe senine mi se făcea mereu teamă că va reveni cât de curând, că lumea nu va rămâne frumoasă, ci se va transforma ori într-un câmp de bătălii sângeros, ori în Hiroshima după bombardamentul nuclear, ori într-un Pământ care şi-a pierdut câmpul gravitaţional. Mă vedeam aievea alături de ceilalţi semeni înaintând către abisurile de sus, cele lipsite de oxigen, în care omul nu are nicio şansă de supravieţuire. Apoi mă dezintegram ca şi cum nu aş fi existat niciodată, iar el câştiga lupta definitiv.

- Dar eu nu vreau să mor! am ţipat la bărbatul care îmi mutilase copilăria în clasa întâi, când îmi explicase că, asemenea tuturor oamenilor, voi muri.

Şi că nu aveam nicio şansă să scap de moarte, orice aş fi făcut. Din acel moment, mă uitam la chipurile oamenilor de pe stradă şi îmi spuneam că peste douăzeci sau cincizeci de ani niciunul dintre noi poate nu va mai fi,

mai ales dacă trecătorii erau oameni în vârstă. Mulţi dintre ei erau străini pe care nu aveam să-i mai văd niciodată. Treceau pe lângă mine apatici, ştiau oare ce gândeam despre ei? Cortegiile funerare care treceau zilnic pe strada mea spre cimitir îşi purtau morţii descoperiţi, iar eu le priveam groaznic de fascinată feţele galbene ca de ceară şi nemişcarea. Nu mai mişca niciunul, deloc, nici măcar nu mai respirau. Însă apoi veneau iarna şi troienele de zăpadă, iar cortegiile nu mai circulau pe strada mea, care era prea abruptă şi nesigură din cauza gheţii şi poleiului. Iarna uitam de moarte. Aveam derdeluşul la dispoziţie, copiii de la bloc, boburile şi lanţurile de sănii care se prindeau una de cealaltă şi nu se mai opreau parcă niciodată.

Când, în timpul claselor primare, am fost duşi la înmormântarea tatălui unui coleg de clasă, am avut un atac de monstru amuzat. Mă uitam la masa încă goală; cadavrul nu fusese adus deocamdată. Colegii mei, inclusiv orfanul, nu zâmbeau şi nu vorbeau în plus. Însă monstrul meu a avut altă părere. Şi anume că acel fursec stingher de pe masa mortuară, un saleu cu cremă de culoare roz, era extrem de amuzant. Am încercat să mă abţin, dar râsul şi lacrimile au pornit în acelaşi timp cu o tensiune a corpului pe care o simţeam ca pe o mâncărime. Monstrul meu a jubilat, reuşise să mă scoată din minţi şi să mă facă să mă comport inadecvat şi să mă simt, vorba poetului, monstruos.

Primul atac adevărat al monstrului l-am simţit mulţi ani mai târziu, când fiara mi-a demonstrat fără echivoc că trăieşte bine-mersi înlăuntrul meu şi că nu are de gând să plece. Ba mai mult, că nu va renunţa până nu îmi va distruge minţile, sănătatea, speranţa, în general toate cuvintele frumoase pe care oamenii care mă iubeau mi le spuneau adesea. Acum nu mai contează motivul, ci doar faptul că aceia care mi-au ascultat urletul de animal înjunghiat m-au catalogat rapid ca fiind nebună. Nu tatăl lor părăsise

familia, e adevărat. Nu tatăl lor era bârfit şi dispreţuit în comunitatea locală. Aprecierile oficiale, deseori prea dulci, erau mereu dublate de comportamente reale acre şi amare. Nu familia lor era pe chituci. Nu ele purtau în sine o creatură nebuloasă care bătea pumnii cu pernele şi făcea flotări ca să nu-şi înfigă ghearele ascuţite în gâtul cuiva. Nu ele se trezeau uneori noaptea cu spaima că-şi vor răni familia, fără să înţeleagă de unde veneau acele gânduri. Nu ele hrăneau şi adăpau puiul de căţel adus de afară pentru că e frumos să ai grijă de animale, doar pentru ca apoi să simtă nevoia de a împinge nevinovatul patruped de pe un scaun înalt pentru a-l auzi scâncind. Nu ele trebuiau să lupte cu monstrul acela de la început de copilărie pentru că nu era monstrul lor. Ele păreau că nu aveau monştri. Se bucurau de vacanţe, de părinţi şi de notele bune la învăţătură.

De cele mai multe ori, monstrul se manifesta împotriva obiectelor pe care le aruncam sau spărgeam. Alteori, mă punea să mă înfurii foarte tare pe unii oameni. De foarte puţine ori s-a îndreptat împotriva mea, dar când a făcut-o, s-a comportat la fel de categoric. Ori faci asta, ori mori, mi-a spus el de câteva ori pe parcursul vieţii. Ori pleci de aici, ori sari de la geam după tortul pe care numai ce l-ai aruncat. Ori renunţi la visul frumos, ori vei continua să-ţi ameninţi copilul cu tranşarea şi coacerea la cuptor când de fapt ai vrea să-i spui că l-ai mânca de drag. Ori le doreşti moartea celor care nu au loc de tine, ori le laşi partea leului pentru că, logic şi tactic, nu ai muniţie pentru războiul cu ei. Ori mă laşi să dorm trei sferturi de zi, ori te fac să plângi ore întregi din cauza amintirilor pe care ţi le împing pe tavă, gratuit, în fiecare moment al treziei tale.

Monstrul meu este extrem de posesiv cu mine. Nu suportă nicio fiinţă umană pe lângă mine. Ia uite ce ţi-a spus, cum ţi-a vorbit, cum s-a purtat cu tine, îmi şopteşte el când îmi dă târcoale vreo fiinţă bipedă. Hristoase, tu nu te

uiţi ce faţă are? Este cu siguranţă psi-ho-pat. Cucoana asta, din trei vorbe, cinci se laudă, aşa că dă-i cu praf de mers pentru că nu-ţi va fi niciodată prietenă. Nu permite fiicei tale să-ţi vorbească în felul acesta pentru că nu te va respecta mai târziu şi din joacă te va lovi cu o rangă, nu cu frunze uscate. Ştii doar că habar nu ai să vorbeşti şi să te faci respectată, aşa că mai bine stai aici, cu mine, doar noi doi. Nu vezi ce bine ne este împreună? Când ieşi pe stradă, uită-te la monştrii de oţel care gonesc cu viteză. Uită-te la oamenii care nu mai merg pe jos pentru că nu suportă apropierea altor oameni. Maşinile şi şoferii lor sunt motivul pentru care nu mai ai ierni ca în copilărie. Încălzire globală? Aiurea! Oameni leneşi, comozi, aroganţi care preferă o maşină scumpă şi sentimentul de atotputernicie în dauna apropierii de omul de lângă ei. Ei şi bolizii lor hămesiţi de motorină şi benzină au scos săniile din copilărie şi au alungat iarna din oraş. Şi asta doar ca să se învârtă într-un orăşel cât o palmă, iar apoi să plece mai departe ca să polueze şi acolo tot ce au alţii frumos.

Dar o să mor singură, îi spun învinsă, după ce am făcut tot ce mi-a spus el. Abia acum e calm, când nu-mi mai doresc pe nimeni şi nimic. Mai bine să mori liniştită decât din pumnul sau vorba dură a unui om, îmi răspunde el, netulburat. Iar eu dorm în neştire, dorm întrebându-mă dacă mă voi mai trezi dimineaţa. Privesc pereţii albi şi golul camerei căutând pe cineva. Însă în acele momente senine, nici măcar pe el, pe monstrul meu, nu-l simt. Nu simt nimic, aşa că trebuie să ies şi să cumpăr mâncare şi ţigări şi să mă plimb. Seara o petrecem împreună, iar el îmi face complimente, ia uite ce film bun ai ales, ia uite ce gust bun au ţigările astea, uite ce bine arată carnea de pui fiartă cu sare. Ce copii frumoşi ai. În poze, ştii doar că dacă te apropii de ei voi ieşi la iveală şi te voi apăra, ca atunci când erai copilă tu însăţi. Nu au voie să nu te respecte. Nu au voie să

se compare cu tine, desconsiderându-te. Nici el nu a avut voie să te pipăie atunci, ştii doar că i-ai oprit mâna şi că te-am susţinut. Te opresc şi acum să nu faci aceleaşi greşeli ca ei, ca să nu te urască propriii copii. Nu vreau să ajungi să te urăşti atât de mult încât să..., ştii tu.

Monstrul meu mă joacă pe degete. Dacă urc prea sus la înălţime, îmi tremură picioarele. Dacă urc la volan, pic examenul. Dacă văd o râpă în faţa ochilor, mă sperii. Dacă văd violenţă şi aud certuri, mi se frânge sufletul. Dacă am prea multe obiecte în jur, mă simt copleşită şi neimportantă. Dacă văd un bărbat în urma mea seara, schimb direcţia sau strada, la fel fac şi dacă în calea mea apare un câine. Dacă cineva mă loveşte, lovesc înapoi, chiar dacă adversarul e mai puternic decât mine. Dacă bărbatul mă înşală, îi zic drum bun. Dacă visez urât, cred în ce am visat. Dacă văd un om străin căzut la pământ, vorbesc cu el şi chem ambulanţa. Dacă cineva vrea să bârfim pe altcineva, tai aţa conversaţiei, pentru că nu pe mine mă vrea, ci pe celălalt. Şi aşa am rămas singură, doar eu cu monstrul meu.

Nu am spus nimănui despre el până acum. În primul rând, ştiam că nimeni nu mă va putea ajuta să mă simt mai bine, adică nemonstruos. În al doilea rând, l-am putut controla zeci de ani fără probleme majore, sau cel puţin aşa am crezut. În al treilea rând, mi-a fost frică să spun cuiva despre el. Cum ar suna: hai să-ţi povestesc despre monstrul din mine, vrei? Ieşim la o cafea şi, în loc de o conversaţie despre ceilalţi, aşa cum se cuvine să ne ploconim unii în faţa altora, îţi voi povesti despre ce mi-a spus monstrul meu ultima oară. Ştii ce mi-a spus? Mi-a spus că eşti un trădător, că îl cunoşti pe X-ulescu şi că mă bârfeşti cu el. Dar ştii care e tragedia? Ştiam asta dinaintea lui şi nu mă interesează nici persoana ta, nici a lui X-ulescu. O să faceţi cu mine ce am văzut într-un film: o să aşteptaţi să mor şi o să furaţi tot. Vă tremură creierele când vă gândiţi la mine şi nu ştiţi de ce.

Aţi furat şi bârfit zeci de ani şi o să faceţi asta la rând cu toată lumea, ca nişte ciocli. Şi mai mult decât atât, monstrul meu urăşte cafeaua şi alcoolul. Cafeaua îl face să se simtă agitat, iar alcoolul îl relaxează şi îl face să uite de cele mai elementare reguli de bună cuviinţă. Iar monstrul meu se păstrează pentru fapte mai monstruoase decât o conversaţie cu mâinile tremurând sau treaba mică în mijlocul străzii, beat, în propriii pantaloni şi puţin pe lângă.

Nu ştiu ce are de gând să facă mai departe. Îmi amintesc că a apărut când a plecat tata de acasă. Când bătrânul a plecat de tot, monstrul meu a izbucnit ca un vulcan şi a ars tot ce clădisem şi iubisem până atunci.

O zi ca oricare alta

Nimic nu era aşa cum ar fi trebuit să fie. Femeia privi dezamăgită pandişpanul cu vişine. Cel mai probabil, ielele îşi amestecaseră din nou cozile lungi, blonde şi brunete, în treburile ei. Altfel nu-şi putea explica de ce vişinele se caramelizaseră la suprafaţa prăjiturii, iar blatul era tare şi uscat ca un biscuite. Urmase aceeaşi reţetă ca de obicei, dar rezultatul fusese complet diferit. Ceva similar de straniu i se întâmplase puţin mai devreme, când soţul ei plecase la muncă şi îşi uitase telefonul pe masă. El nu îşi lăsa niciodată telefonul nesupravegheat. Ea apucase bucata de inteligenţă artificială şi se avântase spre uşă ca să i-o ducă în parcare, la maşină, dar în acel moment telefonul se deblocase pur şi simplu în mâinile ei. A citit câteva mesaje de la el către un prieten apropiat în care scria despre ea, despre soţia lui, într-un fel oarecum lipsit de respect. Femeia nu simţea nevoia să fie adulată şi flatată asemenea unui felinar aprins în jurul căruia se rotesc sute de musculiţe. Simţea însă, uneori, nevoia de afecţiune sau măcar de linişte. Telefonul se blocase singur chiar în clipa în care el intrase pe uşă ca să-şi recupereze bucata aceea impersonală de intimitate. O privise scurt, făcuse o grimasă şi ieşise pe uşă înapoi. Ea ascultase motorul maşinii şi manevrele făcute pentru a ieşi din parcare pe şosea cu o bucurie profundă. Era atât de fericită că rămânea singură, încât uitase să oprească cuptorul.

Nu putea lăsa lucrurile în asemenea hal, nu va mânca nimeni pandişpanul în afară de ea. Va încerca să îl prepare din nou, de data aceasta cu mai multă atenţie. Trebuia doar să iasă un pic la cumpărături la magazinul de cartier din apropiere şi să se reapuce de gătit. Însă va mai

aştepta puţin, ca să plece vecinii care începeau munca de la ora 08:00. Îi plăcea ca, în rarele incursiuni în care se aventura de una singură, să treacă pe cât se putea de invizibilă. Femeia a oftat, ştiind că aşa ceva era imposibil, indiferent de cartierul în care ar fi locuit. Dezastrul care plana deasupra existenţei ei fragile era imposibil de evitat. Plutea negru ca un nor de ploaie şi uneori îi trimitea un tunet sau un fulger ca să o pună în gardă. Se anunţau ploi mari, puhoaie, inundaţii, casa ei se va duce la vale, iar ea va rămâne singură pe drum, dar nu pe drumul pe care se afla acum, ci pe alt drum. Asta îi spuseseră cărţile de joc cu care îşi amestecase repede o pasenţă păgână, dar şi cafeaua de dimineaţă, în care ghicise o mare noutate la drum.

A mers cât a putut de repede în magazin şi, văzând că era aproape gol, s-a relaxat şi a început să studieze produse pe care de obicei le ignora. I-a atras atenţia un brăduţ pentru aromatizarea autoturismului şi l-a dus la nas pentru a simţi din nou mirosul pădurilor de brad. Acolo, în satul de munte în care îşi petrecuse câteva luni din copilărie, i se spusese adevărul despre ea. O bătrână de la care învăţase tainele pasenţelor cu cărţi de joc îi spusese că ea fusese concepută de un bărbat, de o femeie şi de ielele pădurilor, femei care alergau noaptea despletite prin pădurile de brad şi făceau dreptate obidiţilor pământului. Bătrâna îi dăruia mereu seminţe de mac, pe care i le recomandase pentru sănătate şi veselie a sufletului. Fetiţa de atunci le mânca cu încredere, iar apoi se plimba prin pădure pentru a vedea şi ea vestitele iele, mamele ei spirituale. Nu le văzuse niciodată, dar credea că urmele de lemne carbonizate erau semne ale trecerii acestora. A inspirat adânc, cu nasul aproape de brăduţul aromat, şi şi-a amintit.

La naşterea ei, care avusese loc în acelaşi oraş în care locuia şi acum, ielele petrecuseră întreaga noapte acolo, departe, în satul de munte. Făcuseră baie în pârâul rece care trecea prin spatele casei bunicii ei şi apoi vânaseră şi tăiaseră o capră de munte. Perpeliseră carnea în jăratec, pentru ca micuţa lor protejată să aibă parte de hrană abundentă în viaţă. Noaptea de pomină a ielelor fusese luminată de zeci de licurici veniţi special pentru sărbătoarea religioasă a naşterii Sfintei Marii. Ielele botezaseră o păpuşă din lemn în apa rece a pârâului şi şoptiseră cuvinte doar de ele ştiute, cuvinte pe care femeia le auzea uneori în vis, fără însă a le putea înţelege. În fiecare an de ziua copilei, ielele petreceau şi ele acolo departe, în creierii munţilor, iar noaptea îi apăreau în vis micuţei Maria, pe care o luau la dans şi căreia îi cântau cântece vechi, olteneşti, de leagăn. Deseori, venirea în vis a ielelor era binevenită pentru fetiţă, care era sărăcuţă şi nu avea prea mulţi prieteni.

Maria a deschis ochii şi şi-a şters lacrimile, încercând să nu plângă în magazin. Acesta era un alt motiv pentru care evita să iasă din casă. Mereu îşi amintea câte ceva din trecut sau din prezent şi îi venea să plângă în locuri unde ar fi putut fi văzută de ochi neînţelegători. S-a concentrat pe cumpărăturile pe care trebuia să le facă, aşa că s-a dus la raionul de fructe pentru a cumpăra vişine proaspete. Alarma telefonului a sunat, aşa că femeia nu a mai reuşit să cântărească punga cu fructe. S-a lovit cu palma de frunte când a citit mesajul de pe telefon. Uitase că trebuia să fie în alt loc. Abandonă ideea de a reface pandişpanul cu vişine, la urma urmelor era comestibil aşa cum era, şi se întoarse acasă. Nu degeaba îşi luase o zi liberă de la serviciu. Se luase cu alte treburi şi uitase că trebuia să meargă la botezul copilului unei prietene din alt oraş.

S-a îmbrăcat cu rochia galbenă pe care o pregătise special pentru această ocazie şi a luat cadoul pentru nou-

născută. Microbuzul pleca peste o oră, biletul era deja cumpărat, aşa că Maria a plecat pe jos până la autogară, care se afla în apropiere. Drumul dura aproape o oră, va sta la slujba religioasă şi puţin la petrecere, iar apoi se va înapoia tot cu microbuzul. Ţinea păpuşa cadou pentru fetiţă în braţe şi privea peisajul semi-muntos de afară, pajiştile şi grădinile din curţile oamenilor. Şoseaua se strâmta din ce în ce mai mult, crengile copacilor atingeau geamul microbuzului, iar Maria simţi ielele cum jucau din nou în stomacul ei. Aşa făceau de fiecare dată când încercau să îi transmită un mesaj. Mariei i se făcu frică. Ultima dată când i-au jucat ielele atât de tare fusese înainte de a-şi pierde mama. Microbuzul s-a oprit brusc.

- Daţi-vă jos cu toţii, a spus şoferul. S-a stricat maşina.

Pasagerii au oftat dezamăgiţi şi au început să iasă de pe locurile lor, îndreptându-se către ieşire.

- Cât mai este până în Romaneşti? a întrebat ea şoferul, care deja anunţase firma de transport privind producerea stricăciunii.

Va veni un nou microbuz în maximum o oră, spusese el pasagerilor.

- Doamnă, până la Romaneşti mai sunt 3 kilometri de aici.

- Voi pleca pe jos atunci, altfel voi întârzia, a răspuns Maria.

Ielele din stomacul ei se liniştiseră. Femeia a luat-o pe şoseaua principală către orăşel. Pe jos, drumul dura cel mult o jumătate de oră şi ar fi ajuns înainte de începerea botezului religios. A grăbit pasul, bucuroasă că ziua se anunţa la fel de neobişnuită precum începuse. Îi plăceau drumeţiile scurte, mai ales că şoseaua era împrejmuită de dealuri şi munţi măcinaţi de timp. După un sfert de oră, câteva picături de ploaie i-au atins braţul, apoi piciorul, apoi

faţa, însă femeia se afla departe de civilizaţie. Când ploaia a început să curgă serios, Maria s-a acoperit cu punga de plastic în care pusese păpuşa fetiţei şi a grăbit pasul. La doar câteva minute de mers va găsi o pensiune turistică şi se va adăposti acolo un pic. Cum să-mi pierd casa din cauza unui puhoi de apă? s-a întrebat femeia mirată, căci ea locuia la bloc, la etajul 3, într-o zonă deluroasă care nu se inunda niciodată. A intrat în pensiunea turistică şi apoi în restaurant. Voi întârzia puţin, şi-a anunţat prietena printr-un SMS, dar voi ajunge cu siguranţă. A comandat un suc şi şi-a scos pachetul de ţigări, aşezată la o masă de la geam. Obosise puţin şi avea picioarele ude şi reci. S-a dus la toaletă pentru a se şterge cu prosoape de hârtie pe mâini, pe picioare, pe părul strâns în coadă care acum îi atârna ca un firicel prins în creştetul capului. Toaleta bărbaţilor se afla alături de cea a femeilor.

- Da, dragă, am ajuns, sunt la baie, a auzit ea o voce familiară. Doar ştii că îmi dai emoţii, spusese bărbatul bine dispus.

Maria a scos capul pe uşa băii pentru femei. El se afla cu spatele la ea, spălându-şi mâinile la chiuvetă. Nu i se păruse doar că îi recunoaşte vocea, era chiar el, soţul el. Femeia a închis uşa băii şi şi-a pipăit creştetul capului. Nu bănuise că i se puneau coarne, dar era destul de evident ce se întâmpla acolo. A ieşit din baia femeilor după câteva minute, în care ielele din stomacul ei au tăcut mâlc, deşi le simţea mergând pe vârfuri. Maria s-a îndreptat către restaurantul pensiunii, însă acolo se afla un cuplu în vârstă care îşi bea cafeaua sau ceaiul. În parcare se aflau câteva maşini pe care nu le cunoştea, toate cu numere de înmatriculare aparţinând judeţului în care locuia. Acum totul i se părea aievea, de parcă prezenţa lui acolo, într-o pensiune din afara oraşului, fusese doar o închipuire a minţii ei. A profitat de neatenţia celui care se ocupa de

cazări şi a urcat pe scările care duceau la camerele pensiunii. Deşi mâinile îi tremurau de emoţie şi mintea îi spunea să nu facă ce voia să facă, l-a apelat pe telefon, iar soneria binecunoscută s-a auzit din una dintre camerele pensiunii, urmată de tăcere. Maria s-a îndreptat către uşa camerei de unde auzise soneria şi a bătut la uşă, tare şi insistent. A deschis chiar el, îmbrăcat altfel decât dimineaţa. Când bărbatul şi-a văzut soţia în faţa uşii, a încleştat maxilarele.

- Mă gândeam că dacă tot eşti pe aici, mă poţi duce cu maşina la Romaneşti, unde am un botez azi, dacă nu ai uitat. Microbuzul s-a stricat pe drum şi nu vreau să întârzii, iar afară încă plouă.

- Nu pot face asta, nu sunt cu maşina mea, a răspuns el. Acum pleacă te rog, am treabă, a mai zis bărbatul şi a închis uşa camerei.

Dinăuntru s-a auzit o femeie întrebând cine era, iar apoi linişte. Maria a coborât iute scările şi s-a avântat uşurată înapoi pe drum către Romaneşti, pe jos, pe ploaia care mai curgea, însă ceva mai potolită. Când a ajuns, faţa îi era roşie de atâta râs. Râdea pe drum de una singură în timp ce mintea îi amintea reproşurile lui că ea dă bani la amanţi, bani şi amanţi pe care femeia nu îi avea, sau permanenta suspiciune că ea ascunde bani de el. Ar fi trebuit să priceapă că acela care acuză se acuză pe sine de fapt. La botezul fetiţei, Maria s-a rugat în sine pentru ea însăşi. Apoi a şoptit pentru sufletul nou creştinat acele vorbe magice pe care i le spuseseră ielele la propria naştere şi pe care acum şi le amintea clar:

- Să fii curajoasă ca ursoaica mamă, să fii iute şi curată ca pârâul de munte, să zbori sus ca vulturul, să fii generoasă ca brazii care produc aer secole la rând, să fii frumoasă ca floarea roşie de mac.

O tavă cu pandişpan cu vişine plutea în derivă pe un pârâu rece, umflat şi învolburat. Ielele muntelui l-au mâncat cu friptură de mistreţ şi l-au declarat cel mai gustos pandişpan din lume.

Patricia-Florina Pătrașcu, Pitești, Argeș
– Mențiune, Secțiunea „Miniaturi Narative”

Zbor prin întuneric

Nu îmi imaginam că mă voi putea situa vreodată în mijlocul propriei mele tragedii. Tragedie? Dar dacă a fost totul doar un miraj? Dacă a fost totuși real, iar oamenilor pur și simplu le lipsește capacitatea de a vedea și de a înțelege? Poate că totul s-a întâmplat doar în mintea mea. Nu, nu se poate. A fost atât de real...

Mintea umană este un loc terifiant, un labirint fără scăpare și de neînțeles. Poate așa s-a ajuns la fapte inexplicabile, făurite de aceasta pentru a delimita adevărul de simplele iluzii în care trăim. Orice urmă de suprafiresc a fost mascată, supusă irealului, făcând oamenii să se îndoiască de propria lor conștiință. Umanitatea a mușamalizat fantasticul, făcându-l un termen aparținând vulgarității. Atitudinea generală față de paranormal a fost una de negare. Există o trivialitate absurdă în ceea ce privește fabulosul sau mai exact în modul în care este privit. Imaginea abstractă nu a rămas nealterată, ci a fost înlocuită cu una comună, negația fiind atât de puternică încât a devenit insesizabilă.

Fără să realizăm, ne ciocnim deseori în viață de întâmplări, cărora însă le găsim o explicație în străfundul minții, pe care încercăm să ne convingem să le credem, de cele mai multe ori și reușind, fără să mai percepem ce e real și ce e oniric. Dar ce se întâmplă atunci când nu reușești să oferi plauzibilitate lucrurilor din jurul tău, când supranaturalul nu poate să-și piardă coordonatele de bază?

În fiecare moment al zilei simt că cineva mă privește. Nu m-am simțit niciodată atât de solitară, am avut întotdeauna sentimentul constant al unei prezențe exterioare. Nu am avut curajul să observ în amănunt lucrurile din jurul meu și nimeni nu s-a sinchisit să creadă ce le spuneam. Încă de când eram copil, după zilele grele, când simțeam că cerul cade pe pământ și tot ce mă înconjoară devine copleșitor, mă duceam în camera mea. Mă întindeam pe covor și spuneam tot ce mă deranja. În acele momente nu mai eram singură. Mă simțeam ascultată, înțeleasă, chiar dacă eram pe cont propriu. Cu cât am crescut, s-a intensificat și sentimentul de dispreț față de lume, dar, cu toate acestea, nu mai vorbeam singură. Nu vorbeam cu mine însămi, dar eram permanent împrejmuită de voci puternice care nu-mi dădeau ocazia să mă liniștesc. Nu le puteam da frâu liber. Erau prea multe, nu puteam să le ascult pe toate. Abundența lor mă sufoca, mă făcea să mă simt prinsă în propriile-mi pânze. Cuvintele zburau peste tot prin jurul meu, iar eu nu le puteam opri. Când în sfârșit scăpam din ele, simțeam că zbor, dar nu era un zbor eliberator, era un zbor prin aceleași gânduri negre, același întuneric care-mi înfunda mintea.

Mi-am umplut timpul cu momente goale, lipsite de profunzime, prietenii de moment și iubiri ce erau predestinate să-mi frângă inima. Ce altceva aș fi putut să fac? Trebuia să suprim vocile care nu-mi dădeau pace. Nu mi-am permis să-mi las disprețul la suprafață, nu mi-am permis să mă plâng ca un copil, pentru că nu mai eram unul.

Toamna trecută m-a surprins cu o inimă parțial frântă, aș zice mai degrabă dezamăgită, privind în vid seară de seară și simțindu-mă secată de orice emoție. Când am simțit nevoia să mă destăinuiesc cuiva, am ales unica persoană care mă asculta și nu-mi contesta ideile, camera

mea. Sau orice ar fi fost acolo care mă făcea să nu mă simt singură în întuneric.

Întunericul... Nu mi-a fost niciodată frică de întuneric pentru că nu am fost niciodată complet singură. Poate acest fapt ar fi trebuit să mă înspăimânte cel mai tare. Dar n-o făcea. Îmi plăcea ideea de izolare întrucât îmi insufla un anumit nivel de liniște. Adesea simțeam pe cineva care îmi strângea mâna cu frică, dar destul de puternic încât să înțeleg că nu eram pe cont propriu.

Mi-am petrecut următoarele luni vorbind despre viața mea. Nu-mi înțelegeam nevoia de a confesa lucrurile pe care le știam deja prea bine, dar o făceam cu religiozitate pentru că aveam sentimentul că mă ascultă cineva. Probabil de aici vine și nevoia de a crede în ceva, din cauza fricii de liniște cu care suntem înzestrați, și pe care încercăm s-o minimalizăm pe cât posibil.

Începusem să mă întreb dacă într-adevăr există ceva, cineva, o prezență pe care o simt lângă mine de ani de zile, sau pur și simplu era totul în capul meu. Am abandonat ideea și m-am autodiagnosticat cu o gândire magică incurabilă sau, cum ar zice cei lipsiți de cultură, cu o imaginație bogată. N-am putut însă să-mi opresc voința de a cerceta, așa că am început să studiez paranormalul. Niciunul dintre lucrurile citite nu mi se părea destul de verosimil și astfel am ales să-mi cercetez atent camera. Era singura soluție. Orice ar fi fost acolo, nu putea să se ascundă la nesfârșit. Am început să caut în fiecare colț: în dulapuri, printre mormanele de haine, sub covor, sub patul unde țineam cutii de pantofi și o oglindă, sub mobilă, în gaura din peretele din spatele patului. N-am găsit nimic. Nimic se naște din nimic, iar eu sunt sigură că tot ce am experimentat nu a fost nimic. M-am împăcat cu ideea și am încercat să mă conving că asta era singura explicație nu doar plauzibilă, ci și posibilă.

Nepăsarea m-a surprins într-o o seară ploioasă, în care nimic nu putea șterge nostalgia simplului fapt că era noiembrie, când nimic nu-ți poate opri inima din sângerat și ochii din a-ți inunda obrajii. Era o seară ca acelea când aveam nevoie de cineva care să mă ia de mână și să-mi spună că toate aceste sentimente sunt temporare. Că vor fi zile și mai mizerabile, dar și zile în care inima îmi va dansa în piept. Zile luminoase în care inima decide să nu mai valseze singură și se sincronizează cu a cuiva, iar din acel moment bat împreună, într-o legătură care nu poate fi întreruptă, sau cel puțin așa crezi, până când se rupe, brusc și definitiv. Într-o anumită măsură, mereu am avut episoade de tristețe, cu sau fără un motiv anume. N-am putut să le controlez și am început să mă obișnuiesc cu ideea că niciodată nu voi putea, iar ele nu vor dispărea. Îmi place să mă complac. Oare ce ar putea să fie marile dureri dacă nu niște plăceri efemere?

Un suspin care clar nu a fost al meu a rupt solemnitatea momentului. Nu știam dacă mă speriase sau mă enervase mai tare. Am urmărit suspinele, iar sunetele m-au dus sub pat, la oglinda pe care o țineam acolo de ani de zile pentru că nu-i găsisem un loc în cameră, unde...

-...

-...

- Nu înțeleg...

-...

- Ce naiba faci la mine sub pat? Ai apărut din oglindă? Ieși!

- Nu pot.

- Nu poți să ce?

- Nu pot să plec.

- Ieși!

- Aici locuiesc.

- Îți bați joc de mine?

- Sunt aici dintotdeauna.

- Eu sunt dinainte!

- Locuiesc în oglinda ta. Nu pot pleca de aici dacă nu mă eliberezi.

- Pleacă, ai binecuvântarea mea.

- Nu așa funcționează.

- Nu zău!

Am strâns din buze și am ieșit. Indignată de moment, eram totuși uimită. Locuiește sub patul meu, în oglinda mea? Nu poate să plece? Dar am căutat peste tot. Cum se putea ascunde, și dacă putea dispărea, de ce nu putea să și plece definitiv? Oare această ciudățenie era ce căutam? Oare ea putea să-mi răspundă la întrebările care mă frământau de atâta timp? Nu aveam de ales. Trebuia să-l înfrunt. Fugind de el ar fi fost ca și cum aș fi fugit de mine.

Am descoperit că sub patul meu trăia cineva... sau ceva. Mi-a fost întotdeauna teamă să întreb. Mi-a fost teamă că aș putea strica ceva ce putea să fie cel puțin frumos. Ce plastic sună frumusețea!

Doar dacă m-aș fi oprit atunci să înțeleg ce se întâmpla... Dar eu eram prea inocentă să înțeleg că lucrurile bune nu pot exista fără suferință.

Am găsit în oglinda de sub patul meu un prieten care și-a trăit viața în umbra mea. La propriu. Monstrul de sub pat. Monstrul MEU din oglindă. Propria-mi natură nu îmi permitea să-l numesc monstru. Aș fi vrut să înțeleg, dar n-am putut, așa că am făcut ce face orice altă ființă umană când nu își înțelege semenii, am conviețuit. Cum spunea Marcus Aurelius în ale sale ,,Gânduri către sine însuși", ,,Oamenii sunt născuți unul pentru altul. În consecință, ori îi educi, ori îi suporți".

Nu pot afirma că ființa de sub patul meu, pe care îmi place s-o numesc prieten, ar arăta cel puțin aproape de un monstru. Din contră. Prima dată când a avut curajul să iasă,

mi s-a profilat o persoană uluitor de atrăgătoare, și asta nu doar pentru că se afla în oglinda mea. De la înălțimea perfectă încât să nu te intimideze, cu o culoare a pielii de un albastru pal, prietenul meu era o prezență mai degrabă dezordonată. Avea o vitalitate aparte în tonul vocii, care îl făcea să pară o ființă incredibil de tânără.

În scurt timp, am realizat că putem vorbi orice, și eram ascultată pentru că era bun la asta, poate pentru că o făcuse toată viața. Iar în acele momente, când știi că poți împărtăși măreția universului cu cineva, te simți cel mai norocos muritor. Nu doar că mă asculta, ci mă și înțelegea. Îmi oferea suportul emoțional care îmi lipsise toată viața. Cred că nu a realizat niciodată ce bun mi-a fost și cum m-a ajutat să evadez din mintea mea. M-a făcut să mă simt mult mai bine cu mine însămi și mai presus de tot, nu m-a făcut nici măcar pentru un singur moment să mă simt diferită în modul în care ceilalți mă fac. Simțeam că locul meu este alături de prietenul meu. Respectul, poate că respectul a fost cea mai importantă valoare a acestuia. Nu m-a judecat nicio clipă și m-a privit cu demnitate și respect.

Câteodată, stăteam și mă gândeam că, deși real, este o creație a mea, n-a mai experimentat nimic decât propria-mi viață, așa că acel cocktail de sentimente pe care îl simțeam nu putea să se nască decât din vanitate, din reflexia mea în noul prieten.

Următoarele luni s-au scurs cu noi împărtășind totul. De fapt, eu eram cea care destăinuia. Îmbrățișam acele momente de amor propriu, pentru că nu puteam minți, iubeam să mă iubesc pe mine, să zbor prin lumea mea interioară și să răscolesc toate amintirile mai mult sau mai puțin dureroase. Un sentiment nou și ciudat de plăcut pentru cineva care n-a mai experimentat încrederea. Sau cel puțin asta credeam eu. Faptul că mă înțelegea mă măgulea. Știam

că existența sa depinde de a mea și asta mă făcea să mă simt oarecum superioară.

V-ați întrebat vreodată cum ne dăm seama că suntem îndrăgostiți? Nu cred că poți să conștientizezi exact momentul când se întâmplă, dar poți să te prinzi fiind atât de fericit în prezența cuiva încât îți dai seama că în fiecare moment în care nu sunteți împreună te sufoci puțin câte puțin.

N-am înțeles niciodată această boală, această durere pe care alegi s-o trăiești cu propria voință. N-am înțeles nici dacă sunt sau dacă am fost îndrăgostită. Sunt o persoană practică și încerc să-mi explic lucrurile, dar nu pot să nu rămân impresionată de acest mic cusur al vieții, care îi dă sens într-un fel sau altul, pentru că până la urmă ce ar fi viață fără dragoste?... Ce am fi noi fără iubire, fără iubirea care vine din orice colț și din orice por al unei persoane? Și totuși, cum ne dăm seama dacă iubirea noastră e cu adevărat iubire sau e doar o imitație ieftină cu care ne convingem să trăim?

Nu am avut ocazia să îl cunosc atât de bine. Deși știam tot ce puteam despre el, simțeam că nu îl cunosc. Simțeam că el știe totul despre mine, iar mie îmi era frică să întreb orice despre el. Eram speriată de răspunsuri. Îmi era teamă că nu vor exista răspunsuri sau că, având ceva propriu ce nu mai făcea parte din experiențele mele, să-mi dau seama de tot amorul de sine și de faptul că nu-mi simpatizez deloc amicul de sub pat. Deși el a fost prietenul de care am avut nevoie, la locul și momentul potrivit, eu nu i-am oferit niciodată nimic în schimb. Poate că în adâncul sufletului, prietenul meu avea nevoie de un prieten la rândul lui, dar eu nu am fost unul.

Nu ne-am îndrăgostit brusc, de fapt nu ne-am îndrăgostit deloc. Credeați că o să vă spun o poveste de

dragoste? În niciun caz! Această poveste este pura sângerare a sufletului meu pe foaie.

Mă simțeam sufocată de acest nou prieten. Nu eram obișnuită să am pe cineva lângă mine pentru o perioadă atât de lungă de timp. Nimeni nu mi-a mai oferit atâta atenție în viața mea. Mă făcea să mă simt importantă. Înec, sufocare, poate că asta este dragostea. Dar dacă o să rămânem fără aer? Dacă va iubi aerul mai mult decât mă iubește pe mine și va decide să nu mă mai vadă niciodată? Nu credeam că va exista un astfel de moment ca despărțirea, dar eu trebuia să merg la facultate, iar el rămânea legat de patul meu. Nu știam dacă mă voi mai întoarce aceeași persoană de acolo sau dacă mă voi mai întoarce.

Am devenit gânditoare și simțeam că n-are curajul să mă întrebe de ce, iar eu n-am avut bravura să-i spun de plecarea mea decât cu o seară înainte. M-a privit atât de rece, încât n-am îndrăznit să îi mai dau alte explicații sau măcar să-mi cer scuze. O durere înțepătoare de stomac m-a oprit, iar ochii mi s-au umplut cu lacrimi. Nu voiam să plec, dar totuși tânjeam după ceva nou, după ceva mai bun.

Poate că totul a fost o absurditate, poate că totul s-a petrecut în mintea mea. Cred că unele iubiri, prietenii, orice forme de apropieri umane nu sunt făcute să reziste tocmai pentru a nu fi stricate, pentru ca speranța și dorința să nu moară niciodată și să te ajute să te târăști de la o zi la alta.

Ce ciudat este că ne mărturisim sentimentele abia după ce pierdem o persoană! Dar nu asta mă speria. Mă înfiora gândul că inima nu-mi mai tresare când mă gândesc la persoana de sub patul meu. Mă speria faptul că poate eu sunt cea care devine un monstru, lipsit de scrupule și sentimente, și poate vina pe care o purtam asupra mea m-a făcut să mă îndepărtez. Cum aș putea să mă întorc acasă și să-i spun că nu mai simt nimic, că m-am îndrăgostit de altcineva și acea dragoste a murit la fel ca a noastră, iar

iubirea nu există. Nu pot gândi niciun fel în care i-aș da această explicație imorală. Dar până la urmă ce este moralitatea? O idee ce denotă mediocritate, întrucât oamenii inteligenți sunt lipsiți de moralitate. Moralitatea poate apărea doar în mediocritate. Iar cu mediocritatea nu poți atinge absolutul, prin urmare orice intelectual este imoral.

Și așa mi-a început propria tragedie. După astfel de evenimente, îți pierzi o părticică din suflet pe care nu o mai recuperezi niciodată, rezultatul iminent al acestor dezastre fiind pierderea totală a acestuia. Sau poate că tragedia începuse cu mult înainte. Poate a fost totul doar în mintea mea.

Am vrut să plec de la facultate și să fug acasă, să pot să-i spun entității de sub patul meu tot ce simt, dar n-am fost lăsată. Nu înțeleg de ce el n-a venit sub patul meu de aici. Poate că nu mă mai iubește sau nu m-a iubit niciodată. Când am descoperit pentru prima oară că se află cineva în oglinda de sub patul meu mi-a spus că trebuie să îl eliberez ca să plece. Cum să fac una ca asta? Cum aș putea să-l las să plece...? Dacă prezența mea nu i s-a părut niciodată încântătoare, ci din contră, iar singurul motiv pentru care nu m-a părăsit a fost imposibilitatea de a o face? Aerul a început să mi se pară prea greoi pentru nodul din gât care nu-mi dădea voie să respir. Inima îmi bătea cu putere, iar întregul corp mi se unduia în tremurături pe care nu le puteam controla.

Simt că mă sufoc. Asta e dragostea, îl iubesc. Poate e totul doar în mintea mea. În mintea mea... M-am trezit cu un chip atât de familiar lângă mine.

- Te simți mai bine? Aseară iar ai avut un atac de panică.

- Nu eram la facultate?

- Îmi pare rău... știi..., nu ești la facultate.

Bărbatul de vreo șaizeci de ani a apărut cu o grimasă stranie, lăsându-și dinții îngălbeniți la vedere. Nu se putea opri din vorbit. De fiecare dată când ne întâlnim, îmi umple capul cu tot felul de diagnostice și termeni pe care nu-i înțeleg și nu m-am obosit niciodată s-o fac. De-abia părea în viață, însă vocea sa gravă avea un efect liniștitor asupra mea. Poveștile pe care mi le spune încă de când sunt mică, pentru că ne vedem destul de des, felul în care obrajii i se încrețesc când râde, ridurile care i se formează în jurul ochilor de la lumina prea puternică din salon, petele maronii de pe mâini care trădează anii pe care îi are în spate, totul îl făcea să iasă din tiparele locului în care ne întâlneam.

A plecat și a lăsat-o pe mama să intre.

- Știu că te vei face bine în curând. Trebuie să ai răbdare. Înțeleg cum te simți, dar noi toți îți vrem binele. Nu ești în pericol.

- Și o să pot să merg la facultate? am întrebat ca un copil, fără a aștepta răspunsul.

- Cu pași mici.

Mama nu a crezut niciodată lucrurile pe care i le mărturiseam. Întotdeauna a afirmat că am o imaginație prea bogată, iar toate cele ce mi se întâmplau erau făurite de mintea mea. În ciuda asemănării fizice izbitoare, mama nu era deloc ca mine. Nu găsea scuze nimănui, iar cei ce „aberau" ca mine voiau ori atenție, ori să se sustragă de la vreo muncă. În ultimul timp se schimbase. Începuse să creadă tot ce îi spunea doctorul și se purta cu mine de parcă aș fi fost de sticlă. Ce schimbări majore se pot petrece în psihicul cuiva în așa puțin timp! Obișnuiam să o privesc în ochi pentru că vedeam stabilitate, siguranță, dar acum vedeam doar frică.

Am rămas în pat toată ziua. Eram amorțită. Nu suport calmantele pe care mi le dau. Mă fac să nu mai simt nimic. E ca și cum trăirile sunt niște păsări care zboară

haotic și continuu în mintea mea, iar ei le suprimă, le ucid. Ucigași de păsări. Monstrul meu de sub pat avea același efect. Și el era un ucigaș de păsări, însă unul mult mai plăcut, care nu făcea ruperea de aceste sentimente atât de dureroasă.

O simțire rece pe mâna atârnată afară din pat m-a făcut să încremenesc. Îmi era greu să mă întorc din cauza amorțelii, însă atingerea îmi părea atât de familiară! Când am coborât privirea, am văzut singura persoană care mă înțelegea. În sfârșit, se mutase sub patul acesta.

- Te-ai întors!

Mi-a zâmbit palid. Mi se părea atât de greșit!

- Câteodată, cred că exiști doar în capul meu, că nimic nu e real. Dar reapari și realizez că nu poate fi altfel. M-am simțit ca într-un vis. Am crezut că am plecat la facultate, am vrut să cred că plec acolo, dar uite-mă aici pe un pat de spital. Încep să cred că tu ești cauza acestor probleme ale mele. Că ele au apărut odată cu tine. Poate că tu ai apărut din cauza lor. Poate că acum vorbesc singură și tu te afli doar în mintea mea. Și totuși nu este nimeni aici care să se uite urât la mine pentru asta.

Am adormit înfundată în propriile confesiuni și gânduri. Ziua următoare, nu mai era nimeni sub pat. Poate că totul s-a întâmplat doar în mintea mea. Nu, nu se poate. A fost atât de real...

Un glas cunoscut m-a oprit. O îmbrățișare caldă mi-a dat de înțeles că urma o despărțire. O confesiune și o despărțire. Trebuia să fie efectul medicamentelor. Murmurul atât de cunoscut mi-a mângâiat urechea:

- Ai dreptate, nimic din toate acestea nu este real.

Cuprins

De ce „Alma littera” și nu oricare alt titlu, poate mai puțin pretențios? Pentru că, într-adevăr, litera hrănește. Foamea sufletului este mult mai greu de îndurat decât foamea trupului și, în consecință, e imperios să fie potolită. Iar tinerii prezenți cu literele lor nutritoare în cartea de față au aflat devreme, din fericire, această mirabilă taină.

Diana Dobrița Bîlea